

Размишления за живота

от Чарлз Суиндъл

том 2

Събрал и превел от английски: Димитър Працинков
2021

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Съдържание

	стр
1. Никога не си сам	5
2. Ужилването на трънът	5
3. Да побеждаваме чувството за вина, помнейки на кого принадлежим	7
4. Какво възнамерява да направи Бог в живота ви?	7
5. Слуга, а не знаменитост	8
6. Пътят нагоре, е път надолу	9
7. Какво е отношението ви към другите?	9
8. Кой е на първото място?	10
9. Къде пребивава истинската сила?	10
10 . Трайна милост	11
11. Абсолютна честност	11
12. Пукнатини в стената	12
13. Преценете живота си	13
14. Да се научаваме да бъдем последни	13
15. Произходът на егоизма	14
16. Престанете да се превъзнасяте	14
17. Анонимният дарител	15
18. Когато делата са по-важни от думите	16
19. Цената на последователството	16
20. Силата на честността	17
21. Обвързване с поетото задължение	17
22. Силата на прошката	18
23. Когато Бог прощава	18
24. Уязвимост	19
25. Умствени прегради към Божият глас	19
26. Обновеният ум е най-важен	20

27. Удоволствието да бъдеш завършен	20
28. Слушате ли?	21
29. Уединено място	22
30. Приятелски – вътрешно и външно	22
31. Желание да вървим с Бога	23
32. Бог знае за вашите сълзи	23
33. Внимавайте за фалшификации	24
34. Внимавайте, не се спъвайте	25
35. Духовен глад	25
36. Великата изненада	26
37. Дребнавост	27
38. Рядко срещана и забележителна добродетел	27
39. Справяне с неуспехите	28
40. Вечно недоволен	28
41. Божият контрол	29
42. Премахване на греха	29
43. Да бъдем подготвени	30
44. Убедителен аргумент против рутината и статуквото	30
45. Да посвещаваме нужното време	31
46. „Да правим“ срещу „Да бъдем“	32
47. Неща, които наистина са важни	32
48. Горделивец	33
49. Отворени умове, отворени сърца	33
50. Болката на възмущението	34
51. Фокусиране в наградата	35
52. Дали някой е загрижен?	35
53. Спасителни въжета	36
54. Всичко за времето	36
55. След лавината	37
56. Да затръшваме вратата към похотта	37
57. Оставайте в обръщение	38
58. Дребните неща	39
59. Бъдете готови и говорете ясно и разбираемо	39
60. Да започваме отново	40
61. Потъващият пясък на суеверието	40
62. Балансът на живота	41
63. Нещастieto на невежеството	41
64. Всичките онези идоли	42

65. За папагалите и орлите	43
66. Усещане за опасност	43
67. Цената на доверието	44
68. Научавайте наизуст текстове от Библията	44
69. Разговори на глухите	45
70. Приятелски – отвътре навън	46
71. Притча – Спасяване на хора	47
72. Новороден	48
73. „Добър“ скептицизъм	49
74. Сълзи	50
75. Спомени за бойното поле	51
76. Не се тревожи...Той възкръсна	52
77. Корени	52
78. Глад	53
79. Изненади	54
80. Търсенето на човека	55
81. Счупеното крило	56
82. Моделиране на Божието послание	57
83. Финален приоритет	58
84. Самохвалство	58
85. Пукнатини в стената	59
86. Страх	60
87. Не пеещи светци	61
88. Духовно лидерство	62
89. Огън за студени сърца	63
90. Важността на молитвата	64
91. За израстването към зрялост	64
92. За ежедневните съмнения	65
93. Воюване за истината	65
94. Надежда, превъзхождаща провала	65
95. Окуражение за обезкуражените	66
96. Откриване на справедливост в несправедливостта	67
97. За освобождаването от срама	67
98. Почитане на Божият суверенитет	68
99. Състрадание в страданието	68
100. Да се научаваме на смирение	69
101. За лична почтеност	69
102. Благодарност за благодатта	69

103. Защита против законничеството	70
104. Истина за която да живеем, истина за която да умрем	70
105. За управлението на думите си	71
106. За святост в култура, лишена от святост	71
107. Да удряме струната на хармонията	72
108. За здрави семейства	72
109. Да ставаме по-добри родители	73
110. Поставянето на първите неща на първото място	73
111. Престанете да се тревожите...и вместо това се фокусирайте	74
112. Когато сме пред собствената ни смърт	74
113. За превръщането на горчивината в сладост	74
114. Само за самотни	75
115. Приоритети	75

Никога не си сам

(1Ц.21:10-22 – 22:2; Пс. 142)

Давид пропаднал до дъното. Това бил най-самотния момент в живота на Давид дотогава и ако искате да разберете как се е чувствал той, просто прочетете песента, която е композирал през тези дни, **Пс. 142**.

Можете ли са усетите самотата на това усамотено място? Угнетеността на тази пещера? Можете ли да почувствате отчаянието на Давид? Дълбините, до които животът му потънал? **Няма никакъв изход. Не е останало нищо. Нищо!**

Но въпреки всичко това, Давид продължава да вижда Бога. Той плаче към Господ да го спаси. Тук можем да видим самата самота в сърце на човека, това място, намиращо се дълбоко вътре в него, което единствено Бог може да види, **това невидимо качество, което Бог видял в миналото, когато избрал и помазал младото овчарче от Витлеем.**

Давид бил доведен до мястото, където Бог наистина започнал да го формира и да го използва. **Когато суверенният Бог ни довежда до състоянието да не разполагаме с нищо, Той прави това, за да пренапише живота ни, а не да му сложи край.** Човешката гледна точка казва: „*Виж, ти загуби това, ти загуби онова. Ти причини това, ти причини онова. Те провали това, ти провали онова. Това е края на живота ти!*“ Но Бог казва: „**Не, не!** Ти си в пещерата. **Но това не означава, че за теб всичко е свършило. Това означава, че е време да пренапишем твоя живот. Сега е моментът за започнем отново!**“ Точно това прави Той с Давид.

Вижте го, отчаян, на края на силите си, без никакви подпори...с убит дух. А бихте ли погледнали кой идва при него? Същите тези негови братя и баща му, заедно с другите членове на семейството му. Понякога, когато сте в пещерата, вие не искате никой да е до вас. Понякога просто не понасяте да бъдете с хора. Мразите да признаете това публично; всъщност, обикновено вие не признавате това. **Но това е истина.** Понякога вие искате да бъдете сам. И аз имам уещането, че в този момент от живота му, този обитател на пещерата, Давид, не е искал никой край себе си. **Защото ако той не струвал нищо в собствените си очи, той не виждал, че струва нещо за който и да е друг човек.**

Давид не искал роднините си, **но те дошли.** Той не искал те да дойдат там, но въпреки това Бог ги довел. **Обичам това, че те са пропълзели в тази пещера при него.**

Ужилването на трънът

(Марк 4:1-20)

Дайте на достопочтеният Дъглас Драйдъст достатъчно време и той ще успее да смеси много текстове от Библията. Тъй като ние, проповедниците, сме известни с навика си да бъдем прекалено фокусирани в граматичните времена на гръцкия език, в разясняването на смисъла и на теологичните дреболии, като

читатели ние често избягваме да четем тези пасажии, които изглеждат, че не са свързани с разглежданата тема и са ясни.

И за да съм по-конкретен, ще дам за пример притчите. И още по-точно – Марк 4:1-20. Тази притча не само е проста и недвусмислена, но тя даже ни е разяснена от Исус, Онзи, който пръв е поучавал слушателите на тази история. И тъй като в нея се разказва за земеделец, който посява семена в различни видове почви, на пръв поглед в нея няма сложни неща, които се нуждаят от теологичната бъркотия. В края на краищата, няма много неща, които може да каже човек за историята на земеделец, който посява малки семенца тук или там по случаен начин – **но дали е така?**

На пръв поглед няма нужда от обяснения, но след като поразмислих, аз се убедих, **че в тази притча има много неща, за които някои от нас никога не са се замисляли.**

Това пълна с мъдрост история за живота – за реалния живот – вашият и моят. **Тя опростява живота до 4 основни отговора, които хората дават на духовните въпроси.**

Според разказвачът, „семето е словото.“ Вярвам, че уверено можем да кажем, че тук „словото“ означава „**истината**.“ Божията истина. Истината за начинът, по който живеем. Даряващите живот думи са ни дадени от Господа, нашият Бог. Да, Библията ни е дадена, но ни е дадена и мъдростта, гледната точка към живота и света, **която израства вътре в нас, когато семето се вкорени.**

Четири различни видове „почви“ представляват хората от всички епохи, с всякакви интереси и с различно минало, **които отговарят по различни начини** на нещата, които са ни дадени от Господа. Някои хора слушат, после веднага отхвърлят чутото – незабавно отказват да го вземат. Други чуват и изглеждат, че се наслаждават на това, което чуват, и даже повърхностно отговарят положително, но скоро след това му обръщат гръб, когато техните „детински“ занимания и „сапунени мехурчета“ ги обхванат и животът им стане труден. Трети вид хора веднага грабват чутото и го прегръщат, но отново и отново те биват отклонявани от пътя от „житейските тръни,“ докато вървят с неуверени крачки. **Но освен тези видове хора, както винаги има и четвърти вид хора, тези, които чуват, вярват, израстват, държат се здраво за чутото и не след дълго започват да се размножават, като здрави растения в Божието лозе.**

Очевидно е, че първите две групи хора са онези, **които НЕ са родени отново.** Те нямат корени, **в тях няма живот и те са неплодни.** Очевидно е, че **хората от последната група са родените отново: те са смирени, активни и продуктивни.** Но честно казано, **аз съм загрижен за хората от третата група.**

Тези хора са християни, защото те растат и стигат до границата на етапа, **когато трябва да раждат плодове, но растежът им става възпрепятстван.** Те чуват всичко, което чуват и хората от четвъртата група. **Но тези мъдрости и нужни истини всъщност никога не са биват приети, никога не им е било позволено да се вкоренят и да израснат. Защо? Поради тръните, които идват – тръни, които задушават нормалното и здраво израстване на всяко растение.**

Такива тръни ни препохват и причиняват неразказана мъка. Те са убийци.

Йоан 2:15-17; Марк 4:19

Интересно е, че тръните вече са присъствали по времето, когато семената са били посяти, както и че тръните никога не са били напълно премахнати от картината, въпреки че семената са започнали да се вкореняват (Марк 4:7).

А какво представляват съществуващите тръни? Отново имаме думите на самия Исус, които отговарят на този въпрос. Съществуващите тръни са „**светските грижи**,“ „**примамката на богатството**“ и „**пожеланията за други неща**“ (Марк 4:19). **Когато тези тръни влязат, духовният растеж и продуктивността престават да съществуват.** Нашият Господ не казва, че те могат да причинят беда, нито пък намеква, че тези тръни ще ни затруднят. Господ казва че те „**като влязат, задушават Словото и то става неплодно**“ (ст.19).

Точка. Няма „ако“, няма „и“, няма „може би.“ Тръните са диктатори. **Те не знаят нищо за мирното съвместно съществуване с живота, в който има свобода и победа.** Отбягвайки нахалната фронтална атака, тези врагове на душата ни използват по-изтънчена стратегия. Промъкват се под задната врата, **дългите им ластари напредват толкова бавно и толкова тихо, че жертвите едва ли осъзнават, че той или тя е задушавана.** Искачи да заемат първото място, тези тръни най-накрая **източват всяка капка от интереса към духовното** и всяка частичка от емоционалната енергия на жертвата.

Дали вие не можете да се въздържите да не се тревожите? Английската дума *worry* произлиза от една немска дума, **която означава „задушавам.“** По някакъв начин, като продължение същата дума е започнала да означава и „умствено задушаване,“ и накрая описва състоянието, **при което човекът бива тормозен от липсата на спокойствие.** Всичко това и даже повече от това е имал предвид Исус, когато е разказал тази притча.

Тръните ни дразнят. Те винаги са растящи, вечно агресивни и готови да „задушат словото,“ и да го прогонят от умовете ни. **Подобно на безпокойствието и тънкият ластар на страха пропъзлява в мозъка ни.**

Ако бъде търпян и подхранван, той прокопава по-дълбок канал, по който от разума ни биват източвани други мисли – често пъти добри мисли, Божии мисли, събирани директно от Библията.

Същото е вярно и за „примамката на богатството.“ Колко обсебваща е тази страст...и въпреки това - колко празна и не задоволяваща е тя! Разбира се, ние си въобразяваме и казваме, че за нас тя не толкова ценно нещо. Подобно на бившият професионален боксьор от тежка категория Джо Луис, който се усмихнал и казал: „Всъщност, аз не харесвам парите, но те успокояват нервите ми.“ Да, сигурно, Джо.

Но следващата трета характерна черта на тръните е убиецът - „пожеланията за други неща.“ По-добре обмислете тази мисъл. Това е картина на недоволството, чумата на ламтежа: да се стремим, да се напругаме, да се протягаме, непрестанно да се пресягаме, докато умовете ни бъдат удушени от лъжата, че „достатъчното просто не е достатъчно.“

Считате ли, че е почти невъзможно да бъдете доволен от сегашното си положение? Ако е така, тези думи няма да ви кажат нищо ново – вие сте били убождани от тези тръни още от мигът, в който вие приехте първото Божие семе...и ако истина за състоянието ви беше позната, вътрешно вие се наслаждавахте на присъствието на тази истина. В края на краищата, рисковано е човек да се откаже от целия си живот, за да отиде при Бога с вяра. Вие предпочитате да се тревожите, да притежавате и да се оплаквате, а не почивката, радостта и отказът от стремежа към богатството. Тръните ни инжектират със силна безчувственост.

Защо толкова много християни живеят сред такива тръни? Защото те тихо, почтително и тайно ги обичат. Знам това и аз нося върху себе си грозните белези, като доказателство за това. Всеки белег е мълчаливо напомняне за годините, когато бях в клопката на тръните. И от време на време все още се налага да изтръгвам няколко от тях от себе си.

Никога не съм чувал за подобен ден, но ми се иска да обява днешния ден като „Ден за изтръгване на тръните.“ Можем малко да кървим и може да ни боли ... но, о, колко красив ще е денят, в който няма да имаме тръни по себе си!

Да побеждаваме чувството за вина, помнейки на кого принадлежим

(Рим. 8:38-39)

„*Защото съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое и да е друго създание ще е способно да ме отдели от любовта на Бога, която е в Христос Исус, нашия Господ*“ (Рим. 8:38-39 – мой превод).

Скъпи милостиви Отче, ние сме най-лошите врагове на себе си. Ние се фокусираме в собствените си провали, а не в Твоето спасение. Вместо да се радваме в Твоята сила да ни правиш праведни, ние помним греховете си. Вместо да се осланяме на Твоите суверенни планове за нашето окончателно добруване, ние разчитаме на жалките си усилия, за да се справим с житейските трудности. Даже нашите опити да се предадем в ръцете Ти, твърде често са егоистично концентрирани и служат само на нас самите. Върни обратно вниманието ни към Теб.

Припомни ни за нашето издигнато положение в Христос – че Ти си ни направил достойни да споделяме наследството на светиите в Светлината. Запазвай на първо място в умовете ни факта, че Ти си ни спасил от царството на тъмнината и си ни преместил в царството на Твоя възлюбен Син.

Освежавай ни с чести припомняния от Твоето непогрешимо и надеждно Слово: „*Ако Бог е откъм нас, кой е против нас?...Кой ще ни отдели от любовта на Христос? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или меч?...Във всичко това ни ставаме повече от победители чрез Този, който ние възлюбил*“ (Рим. 8:31, 35, 37;

Обновявай нашия дух с осъзнаването, че ние сме Твое притежание – ние сме избрана род, царско свещеничество, свят народ, хора за Твое собствено притежание. (виж 1Пет. 2:9)

Тогава, с тези радостни мисли, които да ни подтикват, убий змеят на вината вътре в нас, за да можем ние да се радваме, като никога преди, на Твоята утешаваща и уверяваща прегръдка. Чрез Христос, нашият побеждаващ Спасител се молим. Амин.

Какво възнамерява да направи Бог в живота ви?

(Рим. 8:28)

Нашият свят се превърна в огромно, безучастно и ангажиращо нещо.

Обществените медии и технологичната епоха ни накараха да се отчуждим един от друг. Ние сме

свързани, **но не в общество**. Съседите вече не си ходят на гости през вратичката на оградата на задния двор и не разговарят помежду си на отбивката към гаража. Тези времена отминаха отдавна. Добре окосените ливади пред фасадата на къщите и педантично оформените дворове се превърнаха в съвременни заградителни ровове, които държат варварите на разстояние. **Запасяването и показността замениха споделянето и грижата за другия**. Като че ли ние обитаваме общо пространство, но нямаме общи интереси, все едно че сме в асансьор, в който правилата са: „**Не говори, не се усмихвай се, не влизай във визуален контакт с другите, без писмено разрешение на ръководството**.“

Колкото и болезнено да ни е да признаем, **ние губим контакт помежду си**. Мотивацията да помогнем, да окуражим и да служим на другите хора, е анемична. **Хората даже стават свидетели на извършващо се престъпление, но отказват да помогнат, за да не бъдат въвлечени в неприятности!** Фундаменталните ни ценности се загубват в тези объркани времена. Но все пак, това са нещата, които формират същността на щастливия и осъществен живот.

Чуйте Божието виждане за нашия живот: „*Ние знаем, че Бог прави всичко да работи заедно за доброто на тези, които обичат Бога и са призвани според Неговото намерение за тях*“ (Рим.8:28 – мой превод).

Може би никога не сте се спирали, за да обмислите какво е „Неговото намерение“ за вас самият. Накратко казано, Бог се е ангажирал да постигне една цел в живота ви: **да ви оформи според „образа на Своя Син**.“ Един от многото начини, които съм виждал, че Бог използва за постигането на тази цел е, **чрез взаимодействието ви с другите хора**.

Той ще направи това, като ви постави в малка група в църквата, където има семейство със син, който се нуждае от специално помощ, или ще ви принуди да работите отблизо с ръководител на отдел, чието семейство се разпада. Тези взаимоотношения може да са непохватни, тромави и даже понякога неприятни, но те са точно това, от което Бог се нуждае, за да ви оформи според образа на Своя Син.

Днес помислете как можете да се присъедините към Бога за постигането на тази цел. Направете себе си достъпен, като разпространител на Неговата доброта, бъдете доставчик на Неговата милост за някой, който има нужда и от двете.

Слуга, а не знаменитост

(Марк10:45)

Някога задавали ли сте си въпроса, дали Исус щеше да се съгласи за започне Своя собствена ТВ програма? Нека да му позволим Той да отговори със свои собствени думи:

„*Човешкият Син не дойде за да му служат, а да служи на другите и да даде живота си като откуп за мнозина*“ (Марк 10:45 – мой превод)

В тези думи няма нищо неясно и загадъчно. Само директен и откровен отговор. **Исус дойде, за да бъде слуга**. В неговото ДНК не е включено да бъде знаменитост.

Нищо не е по-приятно от сърцето на слуга и даряващ дух. Това е особено важна истина, когато такива християнски качества са изявявани в личност, считана, че е знаменитост. Преди години аз и съпругата ми присъствахме във Вашингтон на Национална среща на религиозните радиоговорители. През тази година един от основните говорители беше полковник Джеймс Ървин, бивш астронавт, който беше член на екипажа на Аполо 15, който вървя по повърхността на луната. Това го направи световно известен. Той разказа за вълнението, свързано с напускането на нашата планета и с виждането, че нейният размер се смалява. Спомена, че веднъж наблюдавал „изгрева“ на земята... и си мислел колко привилегирован е бил, да бъде член на този уникален екипаж. По време на полета към Земята си помислил, че мнозина считат, че той е световна знаменитост поради това, което е преживял.

Смирен от грандиозната доброта на Бога, полковник Ървин разказа за своите истински чувства:

„*Докато се връщах към Земята, аз осъзнах, че аз бях слуга – а не знаменитост*. Поради това съм тук, **като слуга на Бога на планетата Земя**, за да споделя с вас това, което преживях, **за да могат другите да научат за славата на Бога**.“

Обичам това! Бог позволи на този мъж да излезе от малката клетка на Земята, **за да разкрие и да вкара в него висшата добродетел да стане слуга, а не знаменитост**. Да бъдем въвлечени в шеметният вихър на 21-я век – правейки обезумяващи пътувания през летища, да даваме интервюта на медиите, да се срещаме с деца и ученици с гениални заложби и постижения, да понасяме напрежението от очакванията на хората, смесено с нашите собствени високи очаквания – колко лесно е да изпуснем от фокуса на вниманието си, **че нашият основен призив е да бъдем ученици на Христос**. Но нека да не забравяме нашата цел. Вместо това, нека да се фокусираме в ставането на слуги, а не на знаменитости.

Пътят нагоре, е път надолу

от пастор Чарлз Суиндъл
(Мат. 20:21, 25-28)

Върнете се заедно с мен за момент към една от многото сцени, които демонстрират само **колко обикновени хора са били учениците на Исус**. Това, което прави интересно това описание, е майката на двама от учениците, г-жа Зебедее, съпругата на рибар от Галилея и майка на Яков и Йоан. *(Коментар: И според някои коментатори, леля на Исус по майчина линия. Д.Пр.)* Смелата ѝ молба все още ме кара да се усмихвам:

„В Твоето царство моля да позволиш на двамата ми сина да седнат в почетните места до теб, единият от дясната ти страна, а другият – от лявата“ (Мат. 20:21 – мой превод).

Не е ли типично това? Не можете ли да си представите тази смела еврейска майка, която започнала този разговор и поела риска да направи чудовищната си молба? Тя искала синовете ѝ да заемат важните места в започващото ново царство. Но сега не бъдете твърде строги към мама Зебедее. Очевидно е, че тя се гордее с двамата си сина! Може би мотивите ѝ са били чисти. Но този случай предоставил подходящ момент, който Исус използвал, **за да покаже каква е Божията представа за величието**. Исус казал:

„Вие знаете, че владетелите в този свят господстват над народите си и управителите парадират с властта си над подчинените им хора. Но между вас ще бъде различно. Който иска да бъде главен сред вас, трябва да бъде ваш слуга и който иска да бъде пръв между вас, трябва да бъде ваш роб. Защото даже Човешкият Син дойде не за да му бъде служено, а да служи на другите и да даде живота си откуп за мнозина“ (Мат. 20:25-28 – мой превод).

Един мой приятел и мой наставник в служението, покойният Хауард Хендрикс често казваше: **„Църквата не се нуждае от повече лидери – църквата се нуждае от последователи на Исус.“** С цялото си сърце съм съгласен с това.

В Божието царство, **пътят нагоре, винаги е път надолу**. Следващият път, когато сте поканен на събрание и се почувствате изкушен да седнете на мястото на водещият, предпочетете да седнете някъде в средата. Така вие не само ще демонстрирате примерът на Христос за смирение, но можете да създадете подходящ момент, самият вие да дадете свой пример.

Какво е отношението ви към другите?

(Фил.2:3-4)

Обичам историята за един капитан, който, докато управлявал кораба си по време на буря, установил, че директно срещу него в далечината се движи друг огромен кораб и има опасност от сблъскване. Той заповядал на насрещния кораб да промени курса си, като се отклони с 10 градуса в южна посока. Отреща дошъл отговор: „Променете курса си с 10 градуса в северна посока.“ Ядосан, капитанът изкрещял обратно: **„Променете курса си с 10 градуса в южна посока. Говори Капитанът! Аз съм военен кораб!“** Отреща отговорили: **„Променете курса си с 10 градуса в северна посока. Говори старшина трета степен. Аз съм пазач на фар!“**

Това показва, че отношението към другите е най-важно. Ние можем да изберем да се гордеем с ранга си, с високото си обществено положение и с големия си житейски опит, и така да се поставим в опасен риск от катастрофа всичките ни взаимоотношения. **Или можем да изберем да избегнем нещастieto**, разбирайки, **че има някои неща, които ние просто не знаем и смирено да променим курса си**.

Може би най-добрият модел за смирение, освен моделът на Самият Христос, е бил моделът на този млад евреин от Тарс, който бил изцяло променен и от коравоврат и непреклонен фарисей наричан Савел се превърнал в роб на Исус Христос, наречен Павел.

Възможно е да имате представата, че апостол Павел е проправял житейския си път подобно на мощен военен кораб в морето. Че той е повалял и удрял противниците си, понеже бил твърде важен, за да се безпокои за хората, които се изпречат на пътя му. Наистина, когато бил Саул, това доста добре описва отношението му към другите. Тогава, какво се е случило? **Той срещнал Спасителят – и това променило всичко...особено отношението му към другите.**

Отделете малко време, за да размислите над съвета на Павел:

„Въдете смирени, считайте, че другите са по-добри от вас самите. Не се стремете само към собствения си интерес, а се съобразявайте и с интересите на другите“ (Фил. 2:3-4 - мой превод).

Така е много по-добре!

Знаете ли, че сега вашето отношение към другите може много добре да помогне, ако някой човек, близо до вас не приема поканата на Бога да се поклони пред Него в разкаяние? **Може би е време да слезете долу и да отстъпите, вместо да продължавате на стоите високо и да парадирате с ранга си.** Може би е добър шанс за вас да преосмислите отношението си към ситуацията, в която се намирате сега. Преди да направите следваща крачка или да кажете друга дума, поклонете се пред Господа с молитва.

Молете го да ви направи все повече като Павел, отколкото като Савел.

Кой е на първото място?

(Кол. 1:15-16, 18)

В много църкви християните имат склонността да бъдат въвлечени в надбягване, измерващо успеха и размера, така че основният призив да следваме Исус **е изгубван**. Ние се плъзнахме в модел, където „имащите“ – най-влиятелните или финансово успешни личности, а не „нямащите“ – са пример за подражание. Трябва да признаете, че наистина е трудно да „следвате,“ когато сте свикнали вие да водите групата.

Може би трябва да поясня какво казвам. **В тялото на Христос има само една Глава. Исус Христос е Господ.** Спрете се за момент за да обмислите следните великолепно думи:

„Христос е видимият образ на невидимия Бог. Той е съществувал преди всичко друго, което е било създадено и е върховен над цялото създание, защото чрез Него Бог е създал всичко на небесата и на земята...Христос е и глава на църквата, която е Негово тяло. Той е началото, върховният над всички, които възкръсват от мъртвите“ (Кол. 1:15-16, 18 – мой превод).

Никой човек не трябва да се осмелява да заема тази позиция. Един човек, наричан Диотреф, за който се споменава в 3Йоан 1:9-10, се опитал да направи това и бил публично порицан от апостола. Разказът за Диотреф е предупреждение за всеки, който иска да стане „шеф на църквата.“

Той може да е член на ръководството на църквата, пастор, музикант, бивш член на ръководството или бивш пастор в църквата. **Няма никакво значение кой е той, манталитетът на Диотреф няма място в църквата.** Хората, които приличат на Диотреф, искат да бъдат първи. Но това място вече е заето в тялото на Христос – както и у дома, и в брака и на всяко друго място. Христос е определен и назначен да бъде законен лидер. Единствено Христос е Главата. Всички други се намират в групата, създадена от Исус – **групата на последователите.**

Призовавам ви да се поклоните пред Господа и да го молите днес да изследва манталитета на вашето сърце, особено ако заемате лидерска позиция във вашата църква или служение. Имайте желанието да признаете тайната си амбиция да бъдете пръв и после се подчинете на властта на Христос. Повярвайте ми: всеки сред вас, на когото служите ще бъде благодарен за промяната на сърцето ви.

Къде пребивава истинската сила?

(1Кор.2:1-5)

Великият апостол Павел е бил точно като вас и мен. Обичта му към Бога е била смесена с глинени крака. **Огромна страст ...и огромна слабост.**

Колкото по-дълго мисля за тази смес, толкова повече доказателства се появяват от Библията, за да подкрепят тази представа. Прочетете думите на Павел към коринтяните:

„Когато за пръв път дойдох при вас, скъпи братя и сестри, аз не използвах високомерни думи и впечатляваща мъдрост, за да ви кажа Божият таен план. Защото бях решил, че докато съм с вас, аз ще забравя всичко, освен Исус Христос, онзи, който беше разпънат. Дойдох при вас в слабост – боязлив и треперейки. И моето говорене, и моето проповядване бяха много ясни. Вместо да използвам умни и убедителни думи, аз уповавах единствено на силата на Светия Дух. И направих това, за да можете вие да повярвате не в човешка мъдрост, а в силата на Бога“ (1Кор. 2:1-5 – мой превод).

Може би вие отговаряте: „О, Павел просто е бил скромнен.“ Не е така и вие ще се убедите, когато сравните тези думи с популярното мнение на съвременниците му за Павел:

„Някои казват: Писмата на Павел са възискателни и убедителни, но като личност той е слаб и говоренето му е безполезно!“ (2Кор. 10:10 – мой превод).

Ясно е, че апостол Павел се е борил с човешките слабости така, както се борим вие и аз. Той не е имал всичко заедно – **не е бил съвършен – и (най-доброто от всичко), не се е опитвал да скрие това!** Той

признавал пред приятелите си в Коринт, че е бил слаб, боязлив и даже треперещ, когато стоял пред тях – и че уповавал изцяло на силата на Духът. **Аз се възхищавам от такава прозрачност.** Той не искал хората, на които служел, да продължават да упоават на собствените си възможности. **Той искал да ги убеди в силата и грижата на Бога.**

Чувствате ли се безсилен във вашата слабост? Разочаровани ли сте от неспособността си направите нещо? Последвайте примерът на Павел. **Приемете слабостта си и се доверете на Светия Дух.** Там обитава истинската сила.

Трайна милост

(1Тим.1:12-14)

Даже в края на живота си, апостол Павел останал в плен на великата милост, която получил от Христос:

„Благодаря на Христос Исус, нашия Господ, който ми даде сила да върша неговата работа. Той ме счете за надежден и ме постави да му служа, въпреки че в миналото хулех името на Христос. В наглостта си аз преследвах неговите хора. Но Бог имаше милост към мен, въпреки това, което направих в моето незнание и неверие. О, колко великодушен и милостив беше нашия Господ! Той ме изпълни с вяра и любов, които идват от Христос Исус.“ (1Тим.1:12-14 – мой превод)

Колкото по-дълго Павел служел на Христос, толкова по-великодушен и милостив ставал. Той никога не се върнал към стария си манталитет, поради милостта, която му била оказана от Господа. Всъщност, тя го променила **и от корав фарисей, който изисква от другите да спазват правилата, го превърнала в смирен и великодушен слуга на Спасителя.**

Колко често чувам от по-възрастни християни да казват: *„Аз просто съм си такъв. Така съм възпитан. Аз съм твърде стар, за да се променя сега.“*

Колко тъжно е това! Павел не е живял по този начин. Милостта и добротата, които му били оказани от Господа, когато повярвал в Спасителя, **го направили различен човек.** И колкото по-стар ставал, толкова по-нежни милости омекотявали живота му и великодушието маркирало служението му.

Когато Павел взел перото си, за да напише това писмо до младия Тимоти, неговият любим ученик, който един ден щял да наследи служението му, посланието му, написано когато е бил вече около 60-годишен, останало точно толкова неудържимо, каквото било десетилетия по-рано: *„Благодаря на Христос Исус, нашия Господ, който ми даде сила да върша неговата работа.“*

Обичам това. Никакво говорене за пенсиониране или за перспективата да прекара останалите години от живота си, стоплян в някой курорт в Синайската пустиня. Не и Павел. Той никога не възстановил стария си манталитет след милостта, която получил от Христос.

Въпросът е: „**А вие?**“

Абсолютна честност

(2Кор. 4:1-2)

Нека да помислим за важната отличителна черта на вървенето след Христос: абсолютната честност.

Спомняте ли си тези думи:

„Затова, понеже Бог в милостта си ни е дал този нов път, ние никога не се отказваме. Ние отхвърляме всички срамни дела и непочтени методи. Ние не се опитваме да измамим някой или да изопачаваме Божието слово. Ние казваме истината пред Бога и всеки, който е честен, знае това“ (2Кор. 4:1-2 - мой превод).

А какво ще кажете за тези думи?

„Вие знаете колко лошо се отнесоха към нас във Филипи, точно преди да дойдем при вас и колко много пострадахме там. Но нашият Бог ни даде смелостта да обявим неговата Добра новина смело пред вас, независимо от голямата съпротива. Така вие можете да видите, че ние не сме проповядвали с някаква нечестност или с нечисти мотиви, или с измама. Защото ние говорим като пратеници, одобрени от Бога да бъдем ангажирани с Добрата новина. Нашата цел е да задоволяваме Бога, а не хората. Единствено Той изпитва мотивите на сърцата ни“ (1Сол. 2:2-4 – мой превод).

Думите на Павел предлагат освежаваща искреност в нашата епоха на лицемерие. Честността притежава красива и ободряваща простота, както постъпват последователите на Христос, които приемат

такива дадени от Духа добродетели. Никакви скрити и неясни мотиви. Никакъв таен план. **В Исус Христос не е имало никакво лицемерие, двуличие, политически игри и безсмислени думи.**

Когато честността и почтеността са отличителна черта на нашия живот, тогава няма да има никаква нужда ловко да измамваме другите хора. **Ние ще стигнем до мястото, където всички измамни неща ще престанат да ни харесват, след като вече сме създали в себе си вкус към истинското.**

Старайте се все повече да ставате подобен на Исус. Молете се да станете повече като Него. Бъдете истински – **аз искам да говоря по начин, който е разбираем от другите хора.** Бъдете човек, който се задълбочава и после позволявайте на Господ Бог да създава във вас такъв стил на вървене след Христос, **който привлича другите хора към Него.**

Пукнатини в стената

(Мат. 15:1-9; Марк 7:1-13; Кол. 2:8-23)

Колкото по-дълго живея, толкова по-малко неща наистина знам. Това прилича на 50% ерес...но е 100% честно казано. Когато бях по-млад, аз имах много повече отговори, отколкото имам сега. Тогава нещата бяха „черни“ или „бели“, „правилно“ или „неправилно“, „да“ или „не“, „вътре“ или „вън“, но с остаряването ми много от нещата започнаха да се променят. **Колкото повече пътувам, чета и се боря да разбера, и мисля, толкова по-малко прости ми изглеждат нещата.**

Сега се чувствам неудобно с категоричните обобщения...с добре подредените малки категории и с добре защитените класификации.

Например, за вземем хората. Те не могат да бъдат натъпкани в дупките, през които минават гълъбите. **Хората и ситуацията са много по-сложни, отколкото ние сме готови да признаем.**

- Не всички християни от епископалните църкви са либерали.
- Не всички спортисти са глупави.
- Не всички студенти в колежа са бунтовници.
- Не всички артисти са ексцентрични хора.
- Не всички филми са съмнителни.
- Не всички стихове в Библията са ясни.
- Не всички проблеми са лесно разрешими.
- Не всички умирения са поради обясними причини.

Може би този списък ви идва като шок. Прекрасно! Шокирането е добро, ако то ви мотивира да мислите. Ние евангелистите сме добри в изграждането на здрави стени от догматични камъни, циментирани заедно чрез хоросана на традицията.

Ние издигаме тези стени в системни кръгове, а после поставяме във всеки от тях наша прекомерно опростена, свръх-негъвкава „позиция.“ Вътре във всяка крепост поставяме човешки машини, които са програмирани да не мислят, а да казват „правилните“ неща и да отговарят по „правилния“ начин във всеки даден момент. Нашата представа за себе си остава необезпокоена и в безопасност, понеже на никоя предизвикателна сила не е позволявано да прескочи над стените. Понякога обаче се случва странно нещо – малко неспокойство **иззира вътре** от самите крепостни стени. Няколко идеи са предизвикателни. Въпросите са забавни. Тогава възникват алтернативни мнения. **Но това е заплаха!** Внезапно се оказва, че нашите свръх-защитени и клиширани отговори не ги пресичат. Нашата прекомерно опростена „позиция“ не предлага никакво решение. Камъните започват да се размърдват, когато хоросана се напука.

Разполагаме с две обичайни реакции. **Първа:** Можем да поддържаме съществуващата „позиция“ и да закръпим стената, като откажем категорично да се променим. **Втора:** Можем открито да признаем: „**Аз не знам,**“ когато стената започва да се раздробява. Тогава можем да започнем да мислим по нов начин, анализирайки фактите, такива, каквито те наистина са. Първият подход е най-популярен. Ние сме експерти в аргументирането на негъвкавото поведение. Ние предполагаем, **че промяната винаги** представлява отстъпление от истината на Библията.

Вярно е, че някои промени наистина ни отклоняват от пътя на Библията. Несъмнено те задължително трябва да бъдат избягвани. Но нека да бъдем абсолютно сигурни, **че стоим на Библейска скала, а не на пясъка на традицията.** Ние имаме **непроменимото послание – Исус Христос** – но Той трябва да бъде разгласяван **в променяща се и предизвикателна епоха.** Това изисква да съборим каменните стени и да позволим вътре да влезе свежо, проникателно мислене, основаващо се на Библейските прозрения. Не можем повече да предлагаме изпитани и банални твърдения, които са твърди и безвкусни като миналогодишна дъвка, залепена от долната страна на пейката. **Мислещият човек заслужава интелигентен и**

благоразумен отговор. Той е уморен от прекомерно опростените приспивателни думи, изричани от безчувствените работи в крепостите.

Може би сега думите ми звучат по-скоро като 90 % ерес. Всичко, което искам от вас, е вие да изследвате **вашия** живот. Сократ е казал: „**Не си заслужава да бъде живян живот, който е лишен от гъвкавост.**“

Ако сте престанали да мислите и сте започнали да живеете чрез непроверени подбуди, **вие всъщност сте престанали да живеете и сте започнали да съществувате.** (Коментар: Рене Декарт е казал: „**Мисля, значи съм**“, което **неправилно** е преведено „**Мисля, значи съществувам.**“ С изключение на човека, всички останали неща, живи и мъртви, съществуват, **но не мислят.** Когато човек престане да мисли, или както казват някои хора: „**Най-мразим да мислим**“, тогава човек престава да е човек и се превръща в същество. Д.Пр.)

Този начин на живеене не е много забавен, нито е много възнаграждаващ. Аз бих го нарекъл почти 100% ерес... и само 50 % честност.

Преценете живота си

(Екл.12:6-7)

Нали е изминало доста време, откакто за последен път сте отделяли време, за да направите преценка накъде върви живота ви? А правили ли сте преценка за живота на децата ви? Или за вашия брак? Или за вашето бъдеще? Знаете какво искам да кажа: **премахване на изобилието от мързеливо мислене и правенето на трезва и трудна прогноза за оставащите ви години живот.**

Сега, когато пиша тези думи, аз съм на повече от 80 години. Ако Христос не се върне (и ако междуременно аз не умра), аз си представям, че ще живея поне до 100 години! А вие на колко години сте? Още колко години ще трябва да изминат, преди да навършите 65 или 70 годишна възраст? Може би е време да направите преценка на бъдещето си, нали?

Ако искате, опитайте се да си представите семейството си след 10 години. Съпругата ми Синтия и аз имаме усещането, че е изминала само една седмица, откакто нашият дом приличаше на кръстовище между Централната гара, автомобилната писта Индианаполис 500 и Зоологическата градина в Сан Диего! А това беше преди много години. **Сега ние вече ние имаме 10 внуци и 7 правнуци.** Изумително е колко бързо се случи всичко това. Както се казваше в един стар кинопреглед: „Времето върви напред.“

Замислете се над мъдрия съвет на Соломон:

„Помни твоя Създател сега, докато си млад, преди да се скъса сребърната нишка на живота и да бъде счупена златната чаша. Не чакай, докато се строши стомната за вода при извора и се счупи макарата над кладенеца. Защото тогава пръстта ще се върне в земята и духът ще се върне при Бога, който го е дал“ (Екл.12:6-7 – мой превод).

Защото за какво молите Господа от името на вашите деца и внуци? Призовавам ви да се спрете достатъчно дълго, за да направите честна преценка на живота си. Между другото не само мислете за това... **усамотете се и запишете мислите си, мечтите си и стремежите си.** Ни позволявайте на телевизионната програма тази вечер или на някаква незначителна дейност **да прекъсне тази нужна оценка на живота ви.** Ако я отложите, вие можете да изпуснете чувството за спешност, което усещате точно в този момент.

Да се научаваме да бъдем последни

(Мат. 20:26-28)

Никога няма да забравя пътуването с по-големия ми син Кърт да се спускаме с кану по бързеите на река Роуг в Орегон. Докато групата ни получаваше инструкции от екскурзовода, аз започнах да разглеждам канутата. Някои бяха стари и износени, но няколко очевидно бяха нови. Понеже бях егоист, аз исках двамата с Кърт да вземем две от новите канута и поради това прошепнах в ухото му:

„Кърт, тръгни наляво.“

„Защо?“

„Просто направи това, което казах, сине. Последните две канута в редицата са нови. Нека да ги вземем.“

Той се съгласи. Ние взехме новите канута. Аз уредих това толкова гладко, че никой не разбра. По-старите канута може би бяха точно толкова добри, но бяха стари.

След като се спуснахме по бързеите на реката, на връщане към базовия ни лагер всичките 15 души от

групата бяхме натъпкани като сардини в един стар микробус. Без никакво предупреждение, Буум! Спука се една от гумите на микробуса. Наложих се да свалим целия си багаж, за да извадим резервната гума. После микробусът трябваше да бъде повдигнат нагоре и да бъде сменена гумата. Мръсна и изтощителна работа. Сещате ли се кой отклоняваше трафика на колите, вместо да помага за смяната на гумата? Вашият преподобен пастор. Доколкото си спомням, нито една кола не мина покрай нас на този планински път през целия епизод.

Защо направих това? Чисто и просто, защото бях егоист.

Вижте, аз се научих да бъда егоист в училището; усъвършенствах се в това в Морската пехота; и стигнах до истинското съвършенство в това в семинарията, докато се учех да бъда пастор. Хей, това е професията, в която човек може да практикува това и едва ли някога ще бъде критикуван, че е егоист. Кой по дяволите ще посочи с пръст към свещеника? **Кой би желал да докосне „Божия помазаник“ (нашата любима титла) и да рискува с него да се отнасят като с прокажен?**

Чуйте Исус, който предлага по-добър път:

„Който между вас иска да бъде лидер, трябва да бъде ваши слуга, а който иска да бъде пръв сред вас, трябва да стане ваши роб. Защото даже Човешкият Син не дойде да му бъде служено, а да служи на другите и да даде живота си като откуп за мнозина“ (Мат. 20:26-28 – мой превод).

Така е по-добре! Нека да следваме Неговия пример.

Произходът на егоизма

(Бит. 3:7)

За да разберем напълно битката против „егоизма“, ние трябва да се върнем много далече назад във времето, при древната сцена, описана в **Бит. 2 и 3: в Райската Градина**. Каква прекрасна обстановка! Неопикуема красота, съвършена, не замърсена от нищо атмосфера, разкошна зеленина, ароматни цветя, кристално чиста вода – при сравнение, тази Райска Градина е правела остров Таити да прилича на кочина.

На върха на цялата тази физическа красота там имало абсолютна невинност. **Нужа грях**. Кое то означава, **че Адам и Ева са имали взаимоотношения, в които липсвали смущения и задръжки**. В Бит.2:25 се потвърждава, че *„Сега и двамата, мъжът и жената бяха голи, но те не се срамуваха“* (мой превод).

Необлечени. Оставени голи. Никакви тайни. Нито физически, нито емоционални. Това обяснява защо те не са се срамували. В това първично място имало забележителна откритост, липсвала сдържаността поради присъствието на другият. Ето, това е идеалният брак! В разговорите им, в действията им и в обсъжданията им не е имало никаква самозащита, те са били откровени и изобщо не са били фокусирани в егоизма.

Как е било възможно това? Няма грях. Следователно – няма егоизъм. Докато...вие се досещате какво се е случило.

Влиза дяволът с неговата съблазнителна оферта – **и излиза невинността с нейните приятни облаги** (виж Бит. 3:1 – 6). Спомняте ли си какъв е резултатът?

„В този момент очите им бяха отворени и те внезапно усетиха срам от голотата си. Поради това те съшиха смокинови листа заедно, за да се прикрият“ (Бит. 3:7 – мой превод).

Не пропускайте това, което се казва за очите им. **Те били отворени**. **Тогава се е появило това шокиращо осъзнаване, че те били голи**. Това ни изглежда удивително, нали? Вие и аз, когато сме голи, винаги знаем, че сме голи. Но си спомнете разликата. Внезапно човешкият род придобил самосъзнание. **Адам и Ева никога преди не познавали това чувство**. **А вие и аз никога не сме знаели нещо друго, освен това самосъзнание**. **Грехът** въвел управлението **на съзнанието за себе си**, **грижата за себе си** и **егоизма**. И всичко това започнало **с желанието за пренебрегване** на Божията заповед.

Днес искате ли да се подложите на милостивото и подробно разглеждане от Божието Слово и от Неговия Дух? Единственият начин да разчупите хватката на егоистичното живеене е да се предадете да волята и целите на Бога. Вие и всички хора около вас, ще бъдете радостни, че сте направили това.

Престанете да се превъзнасяте

(Рим. 12:3)

Харесвам шеговитото определение за философите, което един моите професори в семинарията обичаше понякога да използва. То е класическо: **„Философите са хора, които говорят за нещо, което не**

разбират и после ви карат да си мислите, че е ваша грешка, че не ги разбирате.“ (Коментар: Сигурно доказателство, че говорещият разбира изцяло това, което говори, е способността му да обясни и най-сложните теории и процеси с подходящи метафори, които са разбираеми за хората, които го слушат. Ако той не успява да говори разбираемо за публиката, значи не заслужава да бъде слушан. Защото хората няма да научат нищо от него, а освен това ще останат с погрешната представа, че те са виновни, че не го разбират. **Огромно неуважение към аудиторията е да се говори по този начин.** Д.Пр.)

Доста философи обикалят в обществото ни и повечето от тях очевидно говорят неясно. Интересно е, че онези, които говорят достатъчно ясно, за да бъдат разбирани, обикновено накрая фокусират вниманието си в отделната личност. Вижте неколцина от тях:

Образованието казва: „Бъди находчив; развивай себе си!“

Психологията казва: „Бъди уверен; зачитавай себе си!“

Религията казва: „Бъди добър, приспособявай се!“

Епикурейството казва: „Бъди сладострастен, наслаждавай се!“

Материализмът казва: „Бъди задоволен; угаждай на себе си!“

Хуманизмът казва: „Бъди способен; вярвай в себе си!“

Филантропията казва: „Бъди щедър, бъди милостив към себе си!“

Себе си, себе си, себе си. „Дойде ни до гуша“ от „себе си“! Направи нещо или **за** себе си, или **със** себе си или **на** себе си. **Колко много по-различно е това от моделът и посланието на Исус!** За разлика от казаното по-горе, той предлага свежа и много нужна покана към нашето поколение, за което „Аз“ е поставен на първо място. Накратко, Исус казва: „**Бъди слуга...давай на другите!**“ (виж Марк 10:45). Или казано на днешния език, това означава: „Престани да се превъзнасяш!“ Това е философия, която всеки може да разбере. И несъмнено, това е достижимо. Ето как Бог вижда това:

„Поради привилегията и властта, дадена ми от Бога, аз отправям към всеки от вас следното предупреждение: Не мислете, че сте по-добри, отколкото всъщност сте. Бъдете честни в преценката ви за себе си, измервайки себе си чрез вярата, която Бог ни е дал“ (Рим. 12:3 – мой превод)

Знаете ли какво означава всичко това? **Нека да престанем да имаме възвишена представа за себе си, за нашите таланти, за нашите приноси и за нашите способности.** Престанете да позволявате на две мощни наклонности да ни управляват: на **егоизма** и **самодоволството!** Не позволявайте на нищо, което влиза в смисъла на тези думи, **да ви влияе.** Заменете „егоизма“ и „самодоволството“ със „смирението на ума.“ Това е етикетът, с който трябва да се отличавате.

Анонимният дарител

(2Кор. 8:1-3)

Когато обикалял Европа и по-точно, районът на древна Македония, Павел разказал на тамошните вярващи за финансовите нужди на църквата в Йерусалим. По това време самите хората в Македония живеели бедно. Македония е била за Павел това, което сега е да се сравнява Бангладеш със САЩ. Това би приличало сега да окуражаваме най-бедните хора в района на Апалачките планини да дарят пари на хората, които живеят бедно в гетото в Харлем. Днес би бил странен призива: „**Вие, които спите под мостовете...дарете пари за хората, които живеят добре.**“

Но знаете ли кое е забележително? **Те дарили – и то, щедро!** Тези бедни македонски вярващи били толкова загрижени за техните братя и сестри в Йерусалим, които нямали достатъчно пари, за да оживеят, поради което им направили **изключително щедро дарение.**

„Скъпи братя и сестри, сега искам да научите какво направи Бог в своята добрина, чрез църквите в Македония. Те преминаваха през големи трудности и бяха много бедни. Но освен това, те бяха изпълнени с изобилна радост, която преля в богато великодушие. Защото аз мога да свидетелствам, че те дадоха не само това, което можеха да си позволят, а много повече. И те направиха това по своята собствена свободна воля.“ (2Кор. 8:1-3 – мой превод)

Какво забележително съобщение! Тези християни демонстрирали истинско служение в даряването си. **Когато даваме така, както дава слугата, същите тези неща са валидни и за нас.**

Харесва ми, че не е споменато името на нито една конкретна църква или дарител, а просто е казано „църквите в Македония.“ Никакви бронзови статуи не са издигнати в Йерусалим, никакви имена на светци не са издълбани в мрамор, нито са записани в някаква книга, за да бъдат аплодирани от другите.

Когато практикуваме изкуството на неегоистично живеене, **нека това да остава радостно анонимно.** Кога за последен път сте дарили нещо на някого, **без никой друг...на земята... да знае за това?**

Когато делата са по-важни от думите

(Марк 10:43:45)

Преди доста време един млад мъж изяви интерес да живее в нашия дом и да бъде възпитан според стандарта на нашето семейство. Той многократно ме уверяваше: „Аз наистина искам по всякакъв начин да помогна, ако вие или съпругата ви се нуждаете от мен. **Единствената причина да правя това, е желанието ми да служа. Чарлз, аз просто искам да бъда слуга.**“

Синтия, децата и аз обсъждахме дълго това предложение. Аз реших да го изпробвам...и така г-н Слуга и съпругата му, заедно с нашето семейство състоящо се от 4 деца, куче, 2 хамстера, заек и гараж за 3 коли, пълен с различни вещи. Не след дълго разбрахме, че думите „**Чарлз, аз просто искам да бъда слуга**“, **бяха само думи**, и почти нищо повече.

Многократно се появяваха конфликти, когато молбите ни бяха посрещани от неговата съпротива. Едва ли имаше и един случай, когато ние му възлагахме да направи нещо по определен начин, **без той да предложи негов алтернативен начин**. Това, което започна като неогоистично звучащ план на играта, накрая се превърна в доста разгорещени несъгласия, повечето от които – за наше изумление.

Думите се изричат лесно – но да бъдеш личност, която искрено и лично дарява на другите, **се изисква солидна решимост** за да направите по определен начин **живота ви да е в хармония с думите ви**. Исус е нашият най-привлекателен образец за почтеност и за съвпадение между думите и делата ни.

„Между вас ще бъде различно. Който иска да бъде водач сред вас, трябва да бъде ваш слуга, а който иска да бъде първенец сред вас, трябва да бъде роб на всеки друг. Защото даже Човекият Син дойде не да му служат, а той да служи на другите и да даде живота си като откуп за мнозина“ (Марк 10:43:45 – мой превод).

Имало ли е някога по-съвършен пример за личност, чиито думи съвпадат с делата му? Всъщност, целия Нов Завет демонстрира колко съвършено Исус е извършвал точно всичко това, което Той е казал, че е дошъл да направи – да служи на другите и да даде живота Си като откуп за всички нас.

Дали чрез делата си вие изпълнявате това, което сте казали, че ще вършите с думите си? Молете Господа да изследва живота ви днес. **Бъдете готов. Той ще направи истински слуга от вас.**

Цената на последователството

(Лука 9:23)

Спомняте ли си жизнено важната философия на Исус за слугуването? Тя е обяснена в безсмъртните му думи: *„Той каза на тълпата: Ако някой от вас иска да бъде Мой последовател, той трябва да се откаже от собствения си път, ежедневно да поставя на рамо кръста си и да върви след Мен“* (Лука 9:23 – мой превод).

Вървенето след Христос като Негов ученик е скъпо струващо неогоистично решение. То изисква основно изследване на нашия живот, който е фокусиран в егоизма. Брей! **Това е едно от онези лесни неща да бъдат казани, но трудни – да бъдат правени.**

Нека да видим, дали ще мога да изтъквам това по по-разбираем начин, за да не се заблуждаваме. Когато се вгледате по-подробно в твърдението на Исус, две неща изглежда, че са важни. Първо, онези, които искат да вървят близо след Него, стигат до изискването за **отричането от себе си**. Второ, решението да даваме себе си на другите (**поставянето на рамо на нашия кръст**), **трябва да е ежедневен самоконтрол**. Това означава, че всеки ден аз се покланям пред Господ **и се връщам към истината, че аз не съм центърът на моя свят...че аз съм бил призван от Христос да дам себе си, за задоволяването на нуждите на другите.**

Това е скъпо струващо нещо. Ужасно скъпо.

Ако приемаме сериозно думите Му, тогава не е трудно да видим някои въпроси, които трябва да зададем **и сами да си отговорим**, като:

Сериозно ли искам да бъда близък последовател на Исус Христос?

Дали мисля за другите до такава степен, че отказът от себе си се превръща в правило, а не в изключение в моя живот?

Дали правя обмислени стъпки ежедневно да поставям кръста на рамото си?

Кое е това нещо, което ви пречи да поемате ежедневно такова самоотричащо се задължение към Христос? Някаква връзка? Желание за напредване в кариерата? Упорит навик или привързаност, от която не можете да се откажете? Каквото и да е причината, занесете я при Него. Той знае къде сте вие. **Той е бил**

там...той е бил във вашето положение. Но въпреки това, **Той е отишъл на Кръста за вас.** Ще вземете ли вашия кръст за Него?

Силата на честността

(Еф. 4:21-24)

Уважаеми господа,

*Приложен ви изпращам чек за 150\$. Аз излъгах за моя доход в данъчната си декларация за миналата година и оттогава не мога да спя. **Ако продължавам да имам проблеми със спането, ще ви изпратя и останала част от сумата.***

С уважение

Това писмо било получено в данъчната служба преди известно време. Ние се смеем, защото изпращачът е бил готов да бъде честен до „известна степен“...просто дотолкова, че това да му помогне да успокои виновната си съвест...достатъчно много, за да си възстанови добрия сън...но съвсем недостатъчно, че да престане да мами и да започне да живее честно и почтено.

Филип Бейли, поет от 19-я век, казал следното пронизващо твърдение: **„Първата и най-лоша от всички измами, е да измамваме себе си. / След това всички грехове се правят лесно.“**

Измамването е само началото. **Всеки грях носи със себе си някакъв вид самоизмама, която ни ограбва от чудото и радостта на свободата в Христос.**

Бог ни дава ключът в Ефесяни, **който разгадава тайната на побеждаването на нашата склонност да подражаваме на греховни примери.**

„Понеже сте чули за Исус и сте научили истината, която идва от Него, изхвърлете старата си греховна природа и предишния си начин на живот, който е покварен от похот и измама. Вместо това, позволявайте на Духа да обнови мислите и отношението ви. Облечете вашата нова природа, създадена да бъдете като като Бог – наистина праведни и свети“ (Еф. 4:21-24 – мой превод).

Павел защитава повратната точка **към вашия нов живот, който започва с приемането на истината – че вие вече не живеете, подвластен на желания и греховни примери от вашето минало.** Кое властваше в миналото над вас? Гневен дух, покварен ум, пристрастеност и непреклонна злоба, които ви държаха в лапите на горчивината? Нито едно от тези неща не може да устои на променящата и освобождаваща сила на Светия Дух. Вие можете да развържете тази сила, за да работи във вас, когато се предадете на Господа и на Неговият план за вас. План за истинска праведност.

Готови ли сте за вашата повратна точка?

Обвързване с поетото задължение

(2Кор. 8:10 -11)

Цяла година преди апостол Павел да пише до хората в църквата в Коринт, те започнали изпълнението на един проект. Няма съмнение, че те започнали с изблик от ентузиазъм, с вълнението на новото начало. Но с течение на времето, **новостта овехтяла.** Остротата на тяхната спонтанна мотивация се претърпяла. Начинанието се превърнало в скучно маратонско бягане, което се влачело бавно напред. Поради това Павел ги подтикнал да се придържат към изпълнението на задължението си:

„Ето моят съвет: Ще бъде добре за вас да завършите успешно това, което започнахте миналата година. Тогава вие бяхте първите, които искаха да дават и бяхте първите, които започнаха да правят това. Сега вие трябва да завършите това, което започнахте. Нека ентузиазмът, който показахте в началото, да бъде сравним сега с вашето даване. Давайме пропорционално на това, което имате“ (2Кор. 8:10 -11- мой превод)

С други думи, Павел казал: **„Направете това! Вие взехте решение да се включите, да давате, да помагате – следователно, върнете се при изпълнението на това задължение!“**

Много лесно да бъдем развълнувани от започването на нещо, **но много по-трудно е да оставаме развълнувани и да го завършваме.** Павел посочва тайната на правенето точно на това: **копнежът и ентузиазма.** (Коментар: Чърчил е дал следното определение за успеха: **„До успеха се стига чрез преминаване с ентузиазъм от един провал към следващият.“** Д.Пр.)

Да оставате ентузиазирани към вашата обвързаност към Христос може да бъде и борба. Но въпреки

това, **за да оставате мотивиран се изисква постоянен ентузиазъм**. И мога да ви уверя, **че да бъдем личност, която спазва обвързаността си към Господа**, въпреки опозицията или борбата, **е върховното желание на Онзи, който обитава вътре в нас!**

Нуждаете ли се от подновяване на обвързаността ви към обещанието, което сте направили пред Господа? Можете ли да използвате свежа доза от духовен копнеж, която да ви стимулира да преминете през финалната линия? **Тогава кажете това!** Обърнете се смело към Господа и го молете да ви даде мотивацията, от която се нуждаете, за да финализирате силно. Днес е денят да започнете!

Силата на прощката

(Рим. 2:4)

В края на пролетта Аарон, студент в семинария, се помолил на Бога да си намери работа в някоя църква или в някоя християнска организация. Когато нищо не се случило, Аарон започнал работа като шофьор на автобус в един опасен район на Чикаго. Скоро той разбрал точно колко е опасен.

Група агресивни юноши започнали да тормозят младия шофьор. Няколко сутрини те се качвали в автобуса, без да си плащат, пренебрегвали предупрежденията му и пътували толкова дълго, колкото им се искало. Той решил, че на това трябва да бъде сложен край.

На следващата сутрин, след като юношите влезли в автобуса както обикновено, без да платят, Аарон видял един полицаи, спрял автобуса и му съобщил за нарушението. Полицаят им казал да платят или да слязат от автобуса. Те платили, но когато полицаят си заминал, те останали вътре. След като автобуса се отдалечил и станал невидим за полицая, те се нахвърлили върху Аарон.

Когато дошъл в съзнание, Аарон видял, че ризата му била покрита с кръв, липсвали му два зъба, областта на двете му очи била подута, парите му били откраднати и автобуса бил празен. След като се върнал в гаража, му дали почивка в утрешния неделен ден. Аарон се прибрал у дома. Объркването, гневът и лишаването от илюзиите добавили гориво към огъня на физическата му болка. През нощта той спал с прекъсвания, борейки се с Господа. „Къде е Бог във всичко това? Аз се молих за някакво служение. **Бях готов да служа където и да е, да върша каквото и да е...и това са благодарностите, които получих!**“

В понеделник Аарон подал сигнал в полицията и настоял виновниците да бъдат наказани. Юношите били арестувани и отведени при съдията, за да бъдат осъдени.

Седейки в съдебната зала, Аарон внезапно бил завладян от чувство на милост и съчувствие към своите нападатели. Яростта и възмущението, които изпълвали сърцето му, по някакъв тайнствен начин били заменени с прошка и обич към тях. Всъщност, той мислел за следния откъс от Библията:

„Не виждаш ли колко възхитително милостив, снизходителен и търпелив е Бог към теб?...Не можеш ли да видиш, че Неговата милост е предназначена да те отклони от твоя грях?“ (Рим. 2:4 – мой превод).

По-късно Аарон посещавал всеки един от тях в затвора и им разказал за промяната в сърцето му. **Това станало причина за значителна промяна в някои от тях!** Съхранявате ли гняв и възмущение към някой човек, който ви е навредил? Направете това, което е нужно, особено – като се молите на Бога, за да промени сърцето ви. **Вие никога няма да съжалявате, че сте простили.**

Когато Бог прощава

(Пс 103:1-5)

Трябва да признаем, **че Божията прошка на нас, прави възможно ние да прощаваме на другите**. Исус платил изцяло наказанието заради нашия грях. Божият гняв се изявил против Него – към Онзи, който заел нашето място. По този начин Божията праведност (която изисква всеки грях да бъде наказван със смърт) била задоволена в жертвата на Неговия Син...което позволява на всички, които се обърнат с вяра към Спасителят, да бъдат изцяло опростени. Кръвта на Христос измила нашия грях. И от момента, в който повярваме в Него, ние стоим опростени, освободени от вината пред задоволеният Бог. **Това е благодат. Понеже Христос взел нашето място, когато умрял на кръста, ние сме освободени от контрола на греха над нас.**

Това ми напомня за един от любимите ми псалми:

„Благославяй, душо моя, Господа, и всичко което е вътре в мен, нека хвали святоо Му име. Благославяй, душо моя, Господа, и не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния. Той е, Който

прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести; Който изкупва от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости; Който насища с блага душата ти, така че младостта ти се подновява като на орел.“ (Пс 103:1-5)

Това не е ли причина и ние да прощаваме на хората, които са ни наранили? Чак когато напълно приемем Божията безгранична и пълна прошка към нас самите, ние можем да правим трудни прошки на другите хора.

Отделете днес известно време, за да отправите свежа молитва на възхвала към Господа за дара на прощката, направена чрез Христос. Хвалете Го, че е изкупил живота ви и че ви предлага Своите нежни милости. **Какъв незаслужен дар ни е дал Той! Това е благодат.**

После търсете начини да разширите обхвата на тази благодат, за да стигне тя до други хора.

Уязвимост

(Фил. 3:10-14)

Можем ли отново да посетим тези думи, написани от Павел?

„Аз не съм осъществил това... забравяйки миналото... и гледайки напред към онова, което е пред мен.“

Откритостта на Павел е описвана най-добре с една дума: **уязвимост.**

„Аз не съм осъществил (достигнал до) това“ е представа, за която Павел споменава поне 3 пъти във Фил. 3:10-14. Прочетете отново този откъс; вижте дали можете да намерите всяко едно от тези места:

„Аз искам да познавам Христос и действието на могъщата сила, която Го възкреси от смъртта. Искам да страдам с Него, да участвам в Неговата смърт, за да мога по един или друг начин да изживея възкресението от смъртта! Не искам да кажа, че вече съм осъществил тези неща или че съм достигнал съвършенството. Но продължавам да вървя напред, за да притежавам това съвършенство, заради което Христос Исус първо ме притежава. Не, скъпи братя и сестри, аз не съм постигнал това, но се фокусирам в това единствено нещо: Забравяйки миналото и гледайки напред към онова, което е пред мен, аз вървя напред, за да стигна до края на надбягването и да получа небесната награда, за която Бог, чрез Христос Исус, ни призовава.“ (Фил. 3:10-14 – мой превод)

Колко ободряващо е да чуем това! Павел, брилянтният, надареният и силен лидер, искрено признава: **„Аз не съм постигнал всичко.“** Обаче уязвимостта включва и други неща освен това. Да бъдем уязвими, означава да сме готови да изявим личните си нужди, да признаваме ограничените си възможности или провалите си и особено – **да отказваме да изглеждаме като експерт, като човек, който знае всички отговори и който има „последната дума“ на властта.**

Но тези отличителни черти на характера са не само ободряващи – **те се срещат рядко!**

Ако вие сте от този вид хора, които искат винаги да са прави и винаги да имат последната дума... ако искате постоянно да получавате високи оценки от другите, които да подкрепят собствената ви представа за себе си, това означава, че трябва да научите един урок от Павел: **„Осъзнайте факта, че вие никога няма да бъдете съвършен!“** Онзи, който ви е създал и ви призовава, формира Своето „съвършенство“ във вас.

Как? Когато ежедневно се подчинявате на Неговата воля.

Умствени прегради към Божият глас

(2Кор. 10:1-5)

Разбирате ли властта на хуманитарният начин на мислене да блокира властта на Библията? Ще бъда по-конкретен.

Може би сте си създали **навика да откъщавате, вместо да се издигате над нивото на нередностите, извършвани против вас?** Поради което, когато срещнете указание в Библията, което изисква да имате друг начин на мислене и друго поведение, вашата вътрешна реакция е „Няма начин! Невъзможно!“ Когато Божият съвет ви окуражава да бъдете великодушен, да „преставате да стискате нещо в ръката си“ и да „го пускате да си замине,“ вие много лесно се сецате за поне 5 причини, поради което това е невъзможно да се случи. Това е все едно да сте „програмиран“ с начин на мислене според „Закона на Мърфи,“ **който по условие се противопоставя на истината.** Това е умствена преграда, **която не ви позволява да имате предпочитано мислене за нещата на Бога.**

В Христос вие нямате нито една причина, **каквото и да е,** да продължавате да служите на вашия светски начин на мислене. Вие бяхте освободен. Славно освободен!

Преди спасението ние нямашме никаква надежда. Ние бяхме жертви на всички тези импулси и защиты вътре в нас. Но на Кръста, нашият Спасител и Господ победи врага. Той казал: „*Извърши се*“ (Йоан 19:30) **и наистина е било извършено!** Грехът вече не царува. Но старата ни природа не иска да вярва в това. Тя се противопоставя на всички мерки, които биха ни дали свобода. **Греховната природа в нас заповядва: „Цялата информация на обновения ум трябва да бъде заглушавана.“** И с всяко усилие, греховната природа построява дебела стена, поставя намръщени охранители, издига кули и поставя в тях мисли, които да прогонват всяка мисъл за свобода и спасение.

А ето по-добрият начин:

„Аз, Павел, се обръщам към вас с кротостта и нежността на Христос...умолявам ви сега, така че, когато дойда, да не се налага да бъда смел към онези, които мислят, че ние действаме от човешки подбуди. Ние сме хора, но не воюваме така, както воюват хората. Ние използваме мощните оръжия на Бога, а не светски оръжия, за да събаряме укрепленията на човешкото мислене и да унищожаваме лъжливите аргументи. Ние унищожаваме всяка горда пречка, която пречи на хората да познаят Бога. Ние пленяваме техните бунтовни мисли и ги учим да се подчиняват на Христос“ (2Кор. 10:1-5 – мой превод).

Когато Исус Христос наистина ръководи умовете ни, правейки всяка наша мисъл да е Негова пленница, **ние ставаме духовно непобедими.** Ние действаме със свръхестествена власт. Ние живеем под пълният контрол на Бога. **Колко велик е този начин на живеене!**

Обновеният ум е най-важен

(Рим. 12:1-2)

Възможно ли е **начинът ни на мислене да наподобява толкова много на начинът на мислене на Христос, че умовете ни да действат на ниво, което е различно от нивото на мисленето на хората около нас.** Не само е възможно - **това е най-важно!**

Познатите думи в Рим. 12:1-2 трябва да бъдат прочетени отново:

„И така, скъпи братя и сестри, умолявам ви да посветите телата си на Бога, заради всичко, което Той е направил за вас. Нека телата ви да бъдат жива и свята жертва – от видът, който Той ще установи, че е приемлива. Това наистина е начинът да Му се покланяме. Не подражайте на поведението и на обичайте на този свят, а позволете на Бог да ви преобрази в нова личност, чрез промяна на начина на мисленето ви. Тогава вие ще се научите да познавате Божията воля за вас, което е добро, привлекателно и свършено“ (мой превод)

В писмото си до вярващите в Рим, Павел образно казано „коленичи,“ и увещава тези вярващи да предоставят себе си на Бога **като живи жертвоприношения.** Той често предупреждава: **престанете да позволявате на света да бъде вашия стандарт за начин на живеене и на мислене!**

Престанете да бъдете натъпквани в тази матрица! Спрете да подражавате глуповатото на системата на мислене, сред която живеете! **Отхвърлете нейния начин на разсъждение, нейният метод на действие, нейният стил и нейните похвати!**

Как? **Като се стремите към основна промяна вътре във вас самите.** Като позволявате на Духът на Бога да променя вашия начин на мислене – т.е. вашия манталитет. И какво ще стане, ако направите това? Вие ще демонстрирате истинска прилика с Бога.

Живеенето по различен начин, започва с мисленето по различен начин. Живот, който се отличава със служене на другите, започва в ум, който е станал убеден в истината на Божието Слово. Мечтаете ли да живеете християнският живот така, както Бог възнамерява? Днес започнете да се предавате на Библията. Вярвайте в Неговото Слово и позволете на Христос да ви води. Осмелете се да направите това!

Удоволствието да бъдеш завършен

(Евр. 10:12)

Току-що взех тълковния речник Webster's Dictionary от лавицата и потърсих значението на думата „завършен.“ Тя означава: „**доведен до завършеност, внимателно в подробностите, завършен във всяко отношение.**“

Харесвам думите от този вид. Научих се от родителите ми на важноста да бъда завършен, докато израствах в южен Тексас. Повечето хора не са били такива късметлии и не са научили това.

Малко са хората, които завършват това, което са започнали. Тук нямам предвид невротичният фанатизъм на крайната, непрактична и небалансирана прекомерна ангажираност само с подробностите. Нямам предвид синдрома „**да се стремим да виждаме отделите дървета, но не и гората.**“ Аз говоря за рядко срещаното, но задоволяващо изживяване **от довеждането на започнатата работа до нейния завършек – и от правенето на това с превъзходно качество.**

Двамата със съпругата ми често цитираме в нашия дом една от притчите на Соломон, когато завършим изцяло някоя работа: „*Осъщественото желание е сладко за душата*“ (Пр. 13:19, KJV - мой превод).

Рядко срещам други неща в живота, които са по-задоволяващи от изцяло завършената работа.

Ето друга притча, за да я обмислите: „*Мързеливите хора искат много, но получават малко, а онези, които работят много, ще преуспяват*“ (Пр. 13:4, KJV - мой превод).

Вие какво очаквате?

Холът ви има ли нужда от боядисване? Боядисайте го – и извършете завършена работа! Гаражът ви има ли нужда от цялостно почистване и подреждане? А колата ви? Почистете ги – тази събота и неделя! Съпругата ви има ли нужда да излезе за известно време от дома, за да си почине? Защо не запазите маса в ресторант? (И при резервирането подробно уточнете и най-малките подробности!) Стриктно ли спазвате решението си да прекарвате ежедневно известно време в Библията със Спасителят? Върнете се незабавно към изпълнението на взетото решение. Никога няма да съжелявате за това.

В края на краищата, Исус е нашият пример. Той „*принесе Себе Си на Бога като единствено жертвоприношение* (което означава „завършено и цялостно“) *за греховете, добро през цялото време. После седна на почетното място отъясно на Бога*“ (Евр. 10:12 – мой превод). Той направил това, което дошъл да да направи, а после седнал. **Мисията била изпълнена.**

Не се ли радвате, че Той изцяло е завършил всичко, което било нужно за вашето спасение? Престанете да се задоволявате от половинчатия, безразличен подход към работите, които трябва да извършвате! Шокирайте хората около вас, като завършите изцяло тази работа, която сте започнали.

Слушате ли?

(Як. 1:19)

Колко често сте чували някой да ви казва: „Слушате ли ме?“

Нека да бъдем искрени: в култура, заета от мобилни телефони, социални медии и други пристрастяващи технологии, ние изгубваме прекрасното изкуство на **слушането**.

Аз нямам предвид просто **чуването**. Не простото усмихване и кимване с глава, когато устата на някой друг се движи. Не простото седене спокойно, докато дойде „вашия ред“ да говорите. Всички ние сме добри в тази игра.

Вижте как Яков казва това в посланието си: „*Скъпи мой братя и сестри. Вие трябва да сте бързи в слушането, бавно да говорите и бавно да се ядосвате*“ (Як. 1:19 – мой превод).

Децата страдат най-много, когато ние не ги изслушаме, докато те се стараят да изразят чувствата си. Дълбоко в техните крехки вътрешни изворчета има множество нужди, въпроси, наранявания и мечти. Заетият, нечувствителен родител, отмятащ ежедневните задачи като валяк, който мачка и трамбова всичко по пътя си, **пропуска да забележи много намеци и подсказвания**, отминавайки забързано край шансове, **които може никога да не се повторят.**

А какво правят хората, които не познават Христос, когато ги срещаме? Ето ви въпрос, който никога не сте си задавали: „Някога слушали ли сте някой евангелист?“ Освен ако не сме внимателни, ние обикновено бързо преставаме да мислим за чутото и то се превръща в отпадък. Но хората са лесно наранявани. Понякога непоправимо. Всички говорители оценяват, когато ние наистина слушаме техните истории. Точно така е постъпвал Исус винаги, когато е срещал нуждаещ се човек. Като самарянката, която отишла на кладенеца за вода. След като изслушал внимателно нейните отговори и разпознал нейните нужди, Исус нежно отговорил: „*Ако знаеше за дара, който Бог има за теб и с Кого говориш, ти щеше да ме помолши и аз щях да ти дам жива вода*“ (Йоан 4:10 – мой превод).

Слушането ни позволява да надникваме по-дълбоко в сърцето на другите хора. **Само тогава** ние можем да предложим **тази помощ и тази надежда**, от които те се нуждаят.

Соломон е казал това най-добре, когато е написал, че трябва да имаме „*слушащо ухо и гледащо око.*“ След това той добавил това уверение: „*и двете са дар от Господа*“ (Пр. 20:12 – мой превод). (Коментар: А щом са дар, не всеки човек ги притежава. Д.Пр.)

Две уши. Две очи. Само една уста. Може би това трябва да ни казва нещо. Призовавам ви да се

присъедините към мен **в ставането на по-добър слушател**. Слушайте съпруга/съпругата си. Децата си. Приятелите си. Учителят си. Учениците си. Ближните си.

Колкото по-добре слушаме, толкова повече Бог ще говори чрез нас.

Уединено място

(Марк 6:31-32)

Почти 22:00 часа е, в понеделник вечерта. Децата хъркат в леглата си на горния етаж. Отвън се чуват случаен шум – преминаваща кола, лаещо куче, няколко слаби гласове в далечината – пред къщата ни всичко е тихо. Това чудесно и много нужно присъствие идва на посещение – спокойствие. Спомням си, когато децата ни бяха малки, колко ценни бяха моментите на тишина за жена ми и за мен.

Един от най-трогателните спомени за спокойствие се случи в Калифорния, когато се разхождах с един приятел по плажа в Кармел. Тишината на сутрешното зазоряване беше нарушавана само от шума на вълните и кръска на чайките над главите ни. Мисълта, която ми хрумна тогава, често ми хрумва сега: „**Аз не мога да бъда този човек, който трябва да бъда, без моментите на спокойствието.**“

Тишината е важна част **от израстването в задълбочеността** – **особено, когато остаряваме.**

В евангелието на Марк ние научаваме как Исус демонстрирал ежедневното посвещение на дисциплината на тишината:

„*Нека да отидем сами на уединено място и да починем малко.* Той казал това, защото имало толкова много хора, които идвали и си отивали, че Исус и учениците Му нямали време даже да се нахранят. И така, те заминали с лодка на уединено място, където можели да бъдат сами“ (Марк 6:31-32 – мой превод).

Исус е разбирал колко заети са били. Той разбирал колко е важно да намерят усамотено място. Знаел е цената на „времето насаме.“ Вие и аз също се нуждаем от това – от място и време всеки ден, когато се оттегляме от забързания ритъм на живота ни и търсим Господа, отваряме Библията и просто седим и се наслаждаваме на тишината.

Мога ли да ви напомня нещо? **Онзи тих глас никога няма да крещи.** Силата на Божият глас не се увеличава, понеже ние позволяваме на шума и активността да ръководят нашия ден. Той иска да ви освежи и да ви окуражи, като пастир, който отвежда овцете при тихи води (виж Пс. 23). **Бог никога не се натрапва и не предявява изисквания.**

Не, Той ще чака, за да се срещне с вас.

Днес ще поискате ли да намерите някое уединено място? Или може би утре или в следващия ден. Ще можете ли да седнете някъде, за да бъдете сами с Исус? Ще бъдете радостен, че сте направили това.

Приятелски – вътрешно и външно

(Пр. 18:24)

Привлекателен ли сте? Нямам предвид външна красота, нито красотата на лицето. Питам ви, дали сте привлекателна личност – магнетичен, мил, прелестен, приятелски. Размислете внимателно над тази интересна притча: „*Човек, който има приятели, трябва да се държи приятелски*“ (Пр. 18:24, KJV – мой превод).

Разбирате ли смисъла на притчата? За да имаме приятели, ние сме длъжни да бъдем приятели. Приятелството означава **да бъдеш някой**...и е повече от това **да правиш нещо**. Най-доброто описание на чудото на това, как Бог ви е проектирал, се намира в **Пс. 139**. **Здравословно отношение към самите нас е нужно, преди да можем да имаме това здравословно отношение към другите, което ще ги привлече като приятели.** За да ви окуража да постигнете на тази важна цел, нека да ви припомня три прости, но въпреки това чудесни факта:

- Бог ви е създал и **ви е „записал“** (Пс. 139:13-17).
- Бог не е свършил – Той **не е завършил работата Си във вас** (Рим. 8:29; Еф. 2:10).
- Истинският вие – това, което Бог развива – **е вътре** във вас (1Ц. 16:7)

Много повече от външния ви ръст, форма, характерните черти и дрехи, вашите вътрешни качества са нещата, които ви правят привлекателен и приятелски. **1Пет.3:1-6** прекрасно изяснява това. Спрете се и прочетете тези 6 стиха. **(Въпреки, че този откъс е посветен на жените, със същата валидност той се отнася за всички вярващи.)**

И така, обяснението е следното: вместо да се чувствате задължен да се ръкувате радостно с всеки, който видите и да си създавате външен вид на приятелство, вглеждате се вътре в себе си, в истинския ви образ. **Помнете онези качества, които Бог е вложил и развива във вас.** Бъдете окуражен от факта, че притежавате уникална комбинация от вътрешни качества, намиращи се единствено във вас и в никой друг. Мислете за това по този начин: **вие имаме да изработвате дял, за да стана завършен такъв, какъвто сте проектиран от Бога да бъдете!**

Отделете няколко минути да прочетете целият Пс. 139. После спрете, за да помислите за чудото и добрината на Божията грижа **лично насочена към вас, такъв какъвто сте. Благодарете Му за чудният начин, по който Той ви е създал!** По повече начини, отколкото вие изобщо можете да си представите, **вие сте направен „страшно и чудно“** (Пс. 139:14). Бог казва това!

Желание да вървим с Бога

(Бит. 12:1-2)

Когато Бог призове някой слуга, има малък шанс за договаряне. Най-удивителният пример за това е, когато Бог говорил на Аврам, **вземайки го неизвестността** и поставяйки го да върви по път, който щял да промени човешката история.

„Господ каза на Аврам: Излез от родната си страна, от роднините си и от семейството на баща си, и иди в земята, която ще ти покажа. Аз ще те направя велик народ. Аз ще те благословя и ще те направя прославен“ (Бит. 12:1-2 – мой превод).

Божие обещание към Аврам е изключително забележително. Може би Аврам е бил възбуден от мисълта за величието и славата. Но по-вероятно е, че той е жена му не са обърнали внимание на думите: **„излез от дома си и от семейството си, а аз по-късно ще ти кажа подробностите.“** (Нека да наречем това „преразказ на Суиндъл“!)

Ние живеем такъв земен живот, наслаждавайки се и даже поощрявайки представата за сигурност и безопасност, която, **когато бъде променена пред очите ни, всичко вътре в нас се противопоставя.** Това е особено вярно, когато Бог ни призовава към такава огромна промяна на мястото на живеене и на стилът на живот.

Но все пак Бог е обещал да ни благослови, когато ние изцяло посветим живота си да вървим след Него и да се подчиняваме на Неговата воля.

Има ли нещо, което Бог ви призовава да правите, на което вие се съпротивлявате, защото то изисква да изоставите хора, с които сте израсъл толкова удобно? Искал ли Той да промените кариерата си или да препоредите приоритетите си, за да можете по-резултатно да Му служите? Децата ви и семейството ви съпротивляват ли се на призива за промяна на живота ви?

Окуражавам ви да занесете всичко това при Него! Молете Го да се грижи за децата ви, за роднините ви и за най-близките ви хора. Да работи в сърцата им по такъв начин, че те да установят, че вървенето след Господа е удоволствие, а не неприятно задължение. Вместо вие да се опитвате да убедите тях, молете се за тях. **Когато вие се молите, Той ще извърши убеждаването.**

След време вие (и те) ще видите разкрита Неговата вярност и ще изживеете Неговите благословии. Вие може би няма да станете „богат и прославен“, но много хора ще бъдат богато благословени чрез вас. Ако желаете да вървите с Бога, Той няма да позволи вие да изгубите пътя си.

Бог знае за вашите сълзи

(Пс. 56:8)

Сълзите притежават свой собствен език, който не се нуждае от преводач. По някакъв мистериозен начин, вътрешната ни информационна система знае говорните си ограничени възможности и тогава идва ред на сълзите.

Очите, които само мигове преди това са блестели и искрели, се наводняват.

Сълзите не се контролират от съзнанието. Те могат да ни облеят, когато сме пред публика или стоим пред хора, които гледат към нас за подкрепа.

Знаете ли, че Бог специално регистрира сълзите ви? Замислете се над думите на Давид:

„Ти помниш всичките ми скърби. Събрал си всичките ми сълзи в твоя съд.“ (Пс. 56:8 – мой превод).

Каквото и да се е случило в живота на Давид, когато е написал този псалм, то го е накарало да заплаче

със сълзи.

Една капка сълза на земята призовава Бога на небето. Вместо да бъде засрамен или разочарован, Господ си записва, когато нашите трудни времена са пропити със сълзи. Той превръща тези ситуации в моменти на нежност; Той никога не забравя случаите в живота ни, когато сме плакали със сълзи.

Един от огромните недостатъци на обществото ни е нашата неохота публично да плачем. Поради някаква причина мъжете считат, че сълзите са признак на слабост...и много мъже вярват, че не е подобаващо на мъж да плаче! **Колко злочеста е тази заблуда!** (Коментар: В това отношение жените са по-мъдри. Понякога жената казва: „Имам нужда да си поплача, за да ми олекне!“ А ние, глупавите мъже, крием мъката дълбоко в себе си и пропускаме тази дадена ни от Бога възможност да се освободим от напрежението. Д.Пр.) Вследствие на това, ние поставяме кучепазач, наречен „въздържание“ пред сълзите си. Това животно е обучено да лае, да хапе и по всякакъв начин да прогонва нечаканият гост - сълзите, който иска да влезе.

Крайният резултат е добре охранявано, високо оценявано и незаинтересовано сърце, обградено от здравите решетки на затворения живот. Такава сграда прилича повече на затвор, отколкото на дом, обитаван от нежният Дух на Христос. **Давид се противопоставя на всичко това.** А той е бил еталон за мъж – който е усещал и приел Божието сърце.

Каква борба имате днес, която ви е довела до границата на отчаянието? Никога няма да усетите утешаващото докосване на Божията милост, **докато не премахнете въздържанието** и не позволите на малката нежност да тече неограничавано. Бог регистрира всичките ви скърби и иска да ги понесе вместо вас. Спомнете ли си какво е написал псалмиста за нашия милостив Отец? „**Ти помниш всичките ми скърби. Събрал си всичките ми сълзи в твоя съд.**“ Да, всички.

Внимавайте за фалшификации

(2Кор. 11:13-15; Лука 21:5-19; 1Йоан 1:5-10; Фил. 1:9-11)

Мой приятел една вечер ял храна за кучета. Той присъствал на елегантен прием за студенти в домът на един лекар. Храната за кучета била сервирана като изтънчени бисквитки, забучени върху вносно сирене, с пържени парченца бекон, заляни със зехтин и вълмо от бахар върху тях. Това било ордьовър *a la Alpo*.

Домакинята току-що била завършила курс по висше готварство и решила да подложи уменията си на върховно изпитание. **И наистина го издържала!** След като изработила тези злочести хапки и ги поставила върху сребърни подноси, тя с лека усмивка наблюдавала, как те бързо изчезват. Приятелят ми много ги харесал и продължил да се връща при подносите, за да си вземе още от тях. Не си спомням как след това са му казали какво е ял, но със сигурност трябва да е повръщал в тоалетната!

Откакто чух тази история, аз мисля как тя илюстрира онова, което се случва ежедневно в друга област: **фалшиви християни рекламират произведенията** си поставени на блестящи подноси, украсени с вкусна убедителност; възхитителни чинии, замаскирани чрез логично звучащи фрази.

Я виж, това е умно! Ако искате да направите фалшива доларова банкнота, вие няма да използвате жълта хартия, изрязана в триъгълна форма, няма да поставите снимката на „Самотният рејнджър“ в центъра ѝ и да отпечатате цифрата „3“ на всеки ъгъл. **Така няма да измамите никой.** Измамата идва в убедителна форма, облечена в наметалото на автентичността, подкрепяна от акредитивните писма на интелекта, популярността и даже с белезите на висока класа. Милиони наивни лакомници са измамвани да поглъщат лъжи, мислейки си през това време, че се хранят с истината. А всъщност те потвърждават прочутата поговорка на Финиъс Тейлър Барнъм: „**Всяка минута се ражда по един наивник.**“

„**Защото такива хора са фалшиви апостоли. Те са измамни работници, които са се маскирали като апостоли на Христос. Но аз не съм изненадан! Защото даже Сатана се е маскирал като ангел на светлината. Поради това не е чудно, че неговите слуги също са се маскирали като слуги на праведността. Накрая те ще получат заслужено наказание за порочните си дела.**“ (2Кор. 11:13-15 – мой превод)

Един поглед към сребърният поднос и всичко изглежда възхитително: „**апостоли на Христос...ангели на светлината...слуги на праведността.**“ Въпреки, че са гении на маскирането, те не само изглеждат добре, те са **усещани**, че са добри, те **миришат**, че са добри! **Медиите ги обслужват под носа ви.**

Изобилие от свидетели. Чуйте някои от тях: „Това е ново...то промени живота ми!“ Други казват: „**Аз направих това, което той каза...и сега Бог ми говори директно. Аз виждам видения. Аз мога да усетя** Бог.“

Около два милиона души крещат: „**Вечността е сега...материализма е Божие дело. Щом ставаш богат, това е белег за духовност.**“

Огромна група последователи твърди: „**Ние не притежаваме нищо. Всичко става притежание на вожда.**“

Навсякъде намирате такива хора. На ъгъла на улиците с малки брошури, винаги изглеждащи много

посветени на Бога. Гледащи към звездите, за да предскажат бъдещето. Седейки на малки групички по склоновете на хълмовете, хранейки се с храна за канарчета, отказващи да се бръснат или да се къпят, за да не прекъснат тяхното „общение с Бога.“ Подносът е пълен с много и разнообразни неща! Намирате някои, които посещават религиозни събирания, водени от пищно облечени участници в хвалението, с костюми, струващи по 800\$ и обути в блестящо лакирани обувки. На другият полнос са тайнствени фантазори, които предпочитат уединението, клечейки мълчаливо.

Те може да имат „нов“ облик – на усет и мирис да са като истински – **но те не са**. Както се казва в една прочута фраза: „**Стара грешка в нова дрешка, въпреки това - винаги е грешка.**“

Което е разновидност на друга фраза: „**Кучешката храна е кучешка храна, независимо от това как сте я украсили.**“

„**Те са измамници...маскирали се като апостоли на Христос.**“ Те може да не изглеждат така, но те са толкова фалшиви, като жълтата банкнота от 3\$.

За нещастие, докато има ръце, които посягат да вземат от брошурите им, ще има добре изглеждащи и приятно миришещи „мръвки“ на разположение. Но някой ден, в един страшен ден, **финалният Съдия ще отдели истината от лъжата и ще обяви това**. Тогава ще има много крякане и задушаване...и това никога вече няма да бъде считано, че е добро.

В ада нищо не е вкусно.

Внимавайте, не се спъвайте

(Як. 3:2)

Нищо не уврежда достойнството ни така, както го уврежда спъването!

Виждал съм хора, облечени официално, да се спъват и да падат по очи на земята, когато вървят към църквата. Самият аз съм правил това, надявайки се, че никой не е забелязал. Виждал съм младоженки и младоженци да се спъват едновременно...купувачи да се спъват в магазини...строги офицери от Морската пехота да се спъват, докато инспектират ротите...конферансиета, заплетени в кабелите на микрофоните, да се спъват на сцената...и как опитен, много уважаван и красноречив говорител се спъна и падна, непосредствено преди да започне речта си. Никога няма да забравя този случай, защото при падането той нарани устната си, а после произнесе словото си, като през цялото време попиваше кръвта от лицето си!

Но знаете ли това нещо? Почти без изключение, **реакцията на зрителите е съчувствие...едно дълбоко чувство на вътрешна подкрепа**. Всъщност, незабавната реакция е да помогнем. Не мога да си спомня даже един случай, когато някой, който е паднал, да е бил задържан да лежи на земята, върху него да стъпват други хора или да бъде критикуван от стоящите наблизо.

Обърнете внимание как Яков описва неизбежността на спъването в неговото много практично писмо в Новия Завет:

„**Всички ние правим много грешки (спъвания). Защото, ако можем да контролираме езиките си, ние ще бъдем свършени и ще можем да контролираме себе по всеки друг начин.**“ (Як. 3:2 – мой превод).

Какво всъщност ни казва Яков? Никой не е свършен...**правенето на грешки или спъвания, е нормален житейски факт**. А още по-конкретно, **що се отнася до езика, често пъти ние надминаваме всички представи!** Може би чак сега осъзнавате, че сте се спънал в нещо, което наскоро сте казал на вашия съпруг/а или на някое от децата ви. **Чувствате се виновен; всъщност, чувствате се ужасно виновен!** Искате ли се никога да не бяхте си отваряли устата или да бяхте отговаряли по този начин. Вие сте нещастен, обезкуражен и искате да се скриете някъде. **Не правете това**. Излезте от това състояние на самосъжаление, почистете праха от себе си с обещанието на Божията прошка – **и продължете напред**. Ето нещо, което си заслужава да запомните: следващият път, когато видите, че някой се е спънал...побързайте да му помогнете, за да се изправи на краката си. **Хората, които вече са се спъвали, са прекрасни окуражители.**

Духовен глад

(Ам. 8:11-12)

Представата за глада виси като предзнаменование в главите ни. Представяме си жестоки и плашещи картини. Крави, които са останали само кожа и кости, и едва се държат на краката си. Очите на децата са безизразни. Подутите им стомахчета къркорят от глад. Кожата на слабите им лица е опъната. Костите на скулите им са изпъкнали. Ставите им са подути. Мрачен и отчаян израз е заменил усмивките. Надеждата е

изчезнала...смисълът на живота е смален до безчувствено съществуване. **Тези, които са виждали тези картини, никога не могат да ги забравят. Онези, които не са ги виждали, не могат да си ги представят. Това е гладът.**

Тъй като ние сме добре хранени, представата за глад е чужда за нас. Той опустошава Индия или Бангладеш, но никога САЩ! (*Коментар: Според мен и в България ние нямаме реална представа за истинския глад. Бог ни е дал прекрасна земя, в която би било цяло чудо хората да умират от глад. Д.Пр.*) Ние живеем в страна, на чиито улици има много магазини с всички възможни видове храна, които са в състояние да задоволят всеки вкус.

Но има друг вид глад, който е също толкова трагичен...но много по-коварен - **аз го наричам духовен глад**. Амос предупреждава за този глад:

„Аз ще изпратя глад на земята – не глад за хляб или вода, а за слушане на думите на Господа. Хората ще се клатушкат от море до море и ще се скитат от граница до граница, търсейки словото на Господа, но няма да го намерят“ (Амос 8:11-12 – мой превод).

Ние можем да намерим толкова жесток физическия глад, че почти да е невъзможно да бъде повярвано, че такъв глад може да съществува. А какво можем да кажем за духовния глад? За това вие не се нуждаете от въображение! Гладът, за който говори Амос, не се дължи на липсата на църкви, параклиси, семинари или проповеди. Той говори за *„глад...за слушане на словото на Господа.“* Запомнете, гладът **не означава липсата** на нещо, а **недостиг** на нещо.

Може да има недостатъчно духовно хранене в живота ни – в нашите бракове, в нашите домове. **Редовното хранене с неподправената истина на Бога е рядко изживяване.**

Тъжно е, че нашата християнска култура предоставя фалшивото усещане за духовна заситеност с лесен достъп до „бързата храна“ от вида на духовни закуски. Аудио записите и откъси от истината, предлагани в разводни църковни служби, предавани по радиото църковни служби и проповеди, и кратки молитви за самопомощ, допринасят за културата на духовно недохранване. А има нужда от значително предоставяне на качествена духовна храна. **Но това може да стане само, когато ние седнем на масата за хранене** - често – **за да получим хранителни истини от Библията, които променят живота ни.**

Живеете ли духовен живот от типа „бърза закуска“? Заменете повърхностните духовни закуски с хранителни ястия от Библията. И се уверете, че и семейството ви също не е гладно.

Великата изненада

(1Кор. 15:51-52)

Усещанията са познати. Отворена уста. „Ококорени“ очи. Студени тръпки по гръбначния стълб.

„Внезапното проблясване на мощна изненада“ слисва ума ни, оставяйки ни в състояние, което е нещо средно между изумление и онемяване, поради някакво чудо. Човек се пита: „Сънувам ли или се случва нещо невероятно?“ Така е и с изненадите. **Изненадите поставят началото на празненства и слагат край на съдружничеството.** На Коледа децата ги обичат. Родителите ги очакват. Треньорите ги използват. Политиците ги разпространяват.

Възходите и паденията в живота ни обикновено са задействани от изненади. Само за части от секундата ни вече плачем или се смеем като луди.

Виждали ли сте изненади, докато четете Библията. **Тя е пълна с изненади.** Като изненадата на Адам и Ева, когато се спънали в пресния гроб на Авел. Или когато отпечатъците от стъпките на Енох на земята внезапно спрели. Или когато съседите на Ной за пръв път разбрали, че от небето не вали само кратък дъждец. Или когато Моисей чул говор от храст, който не спрял да гори. Или когато жената на фараона изпищяла: „Нашият син е мъртъв!“ Или когато от небето за пръв път паднала манна. Или когато за пръв път потекла вода от скалата. Или когато едно рижо момче, наречено Давид, убило един грамаден воин, наречен Голият. Или когато един съдия, наречен Самсон казал „Не“ вместо „Да.“ Или когато учениците на Исус открили, че Юда е бил предателят. Или когато единственият съвършен „Онзи,“ който някога е живял, умрял на кръста като престъпник. Или когато Мария Го видяла в неделната мъгла в онази епохална неделна утрин.

Ако имаме достатъчно време, за да се наслаждаваме, преглеждайки целия албум, ние можехме да продължим до полунощ. А най-великата изненада може би е последната:

„Не всички ще умрем, но всички ще бъдем променени! Това ще се случи в един миг, докато мигне окото, когато изсвири последната тръба“ (1Кор. 15:51-52 – мой превод)

Мислете за „внезапното проблясване на мощна изненада!“ Връщането на Исус ще бъде абсолютната най-велика изненада. **Добавка към тази най-велика изненада ще е, че хора като нас ще бъдат включени в групата, която ще бъде изумена и онемяла от чудото.** Нека да осъзнаем, че това няма просто да е изненада или сън. Това ще бъде абсолютно чудо.

А вие готови ли сте? Сигурни ли сте?

Дребнавост

(Еф. 4:3-6)

Две църкви от две различни деноминации били разположени на разстояние само няколко квартала една от друга в един малък град. Те помислили, че може би ще е по-добре, ако могат да се обединят и да станат една обединена, по-голяма и по-ефективна църква, а не две отделни и борещи се помежду си малки църкви. Добра идея...но и двете били твърде дребнави, за да се обединят. Какво им попречило? Те не могли да стигнат до съгласие как ще рецитират „Господната молитва.“ Едната група искала бъде използван израз *„прости ни нашите нарушенията,“* а другата настоявала бъде използван израз *„прости ни дълговете наши.“* Поради това местният вестник съобщил, че едната църква се върнала при нейните нарушения, а другата се върнала при нейните дългове!

Такива глупави дребнавости биха могли да бъдат повод за веселие, ако не бяха толкова широко разпространени...и **толкова вредни. Едно нещо е да се държим здраво за важните теми, които са ясно казани в Библията. Друго нещо е да се сражаваме да дреболии и за безсмислени подробности.** Никога няма да престана да се изненадвам от това, **колко дребнави можем да бъдем ние, християните,** относно неща, които са напълно нищожни за окончателната оценка.

Вижте какво ни казва ясно Божието Слово за „разцепването на косъма,“ когато се обсъждат незначителни неща:

„Правете всякакво усилие да оставате обединени в Духът, привързвайки себе си заедно с мир. Защото има едно тяло и един Дух, точно както бяхте призвани към една славна надежда за бъдещето. Има един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, във всички и живее чрез всички.“ (Еф. 4:3-6 – мой превод)

В Христос ние не трябва да бъдем известни като дребнави! Не това е пътят на Исус.

Ако знанието ни е несъвършено, ако вкусовете ни се различават и ако мненията ни не съвпадат, нека да оставяме голямо място за разногласие в областите, които не са важни. Различията и многообразието предоставя на тялото на Христос смесица на балансите, **а критичният поглед и строгият дух са убийци, които задушава жертвите си с примката на хапливата критика.**

Правите ли всяко усилие да съдействате на единението на Духът? Повярвайте ми – това не дребнав въпрос.

Рядко срещана и забележителна добродетел

(Гал. 5:22-23)

Рядко срещаната и забележителна добродетел на търпението се намира в така наречената част „и т.н.“ в Гал. 5. Вие знаете как ние цитираме този откъс: *„...плодът на Духа е: любов, радост, мир и т.н.“* **Този мързелив навик на цитиране е причината самата серия от забележителни достойнства да убегне от нашето внимание.** Нека сега да ги прочетем заедно, за да си ги припомним:

„Светият Дух произвежда този вид плод в живота ни: любов, радост, мир, търпение, благод, милосърдие, вяроност, кротост и самоконтрол“ (Гал. 5:22-23 – мой превод).

Моля ви, обърнете внимание на четвъртото качество на характера в този списък. **Търпение!** Оригиналната гръцка дума *Μακροθυμία* има много на брой значения. Това е сложна дума. *Μακρος* означава „дълго или далече,“ а *θυμος* означава „страст, яд или гняв.“ Събирайки ги заедно, ние стигаме до „дълготраен яд.“ Чували ли сте изразът „раздразнителен, избухлив характер“? Ако сте го чували, предполагам че можем създадем едно обяснение за търпението – „дълготърпелив“ (*Коментар: Както е в българският превод на Библията. Д.Пр.*) и по този начин няма да изпуснем голяма част от точния смисъл.

Много християни дават израз на раздразнението си от повтарящите им се неуспехи **да демонстрират тази най-важна добродетел.** Разбирате ли това? *„Светият Дух произвежда този вид плод в живота ни.“* Ето, това е! **Вие не можете сам да придобие търпението** – то, заедно с всички други споменати съставки на плода, **се формира вътре в нас от Божият Дух. Той прави ние да бъдем търпеливи.**

Яков предлага полезно описание на процеса на формирането на търпението:

„Скъпи братя и сестри, когато изпитания от някакъв вид дойдат при вас, считайте това като възможност за голяма радост (един плод!). Защото вие знаете, че когато вярата ви е изпитвана, вашата

издръжливост (това е търпението!) *има шанса да расте. Поради това, позволете му да расте* (това е формирането, извършвано от Духа), *защото когато вашата издръжливост* (търпение!) *е напълно развито* (и работата на Духа е завършена!), *вие ще бъдете свършени и цялостни, и от нищо няма да се нуждаете*“ (Як. 1:2-4 – мой превод)

Днес в процес на изпитание ли сте? Може би дълга борба с несигурността или противопоставянето на изглеждаща невъзможна за преодоляване пречка в живота ви? **Това означава, че Духът работи и формира търпение във вас.** Не се съпротивлявайте на това... **приемете го!** Позволете му Той да усъвършенства характера ви. **Вие не можете, но Той може.**

Справяне с неуспехите

(И.Н. 1:6-7)

Всеки третокласник би ви разказал, че превъзносяният скок в небето през Snake River Canyon в онзи горещ слънчев следобед през август 1974, е бил тройно падане – класически провал. Небесният велосипед, създаден от д-р Робърт Труакс се издигнал във въздуха, след като се засилил по 35-метрова наклонена платформа; велосипедистът летял безопасно във въздуха под найлонов купол. Но той не седял замислено в някой тъмен ъгъл. Когато зрителите на атракцията закрещели „Измама!“, той мислел да се откаже. **Всеки, който може да излезе от неуспеха с усмивка, с издут заден джоб и с все още незасегната гордост, със сигурност трябва да притежава нещо, работещо за него.** Струващото 6 мил. долара чудо, наречено Евел Кневел. Никой друг в дългата история на спорта не е преминавал през по-безграничен провал от неговият. Отломките от велосипедния скок са разхвърляни в каньона, но човекът, който излетял като птица, изглеждащ като бандит, спечелил много пари.

Има трайна истина в това фантастично представление в Айдахо, която трябва да грабнем и да я развиваме в себе си: „**Човекът, който успява, не е човек, който избягва, страхувайки се от неуспех, не е човек, който никога не се проваля, а е човек, който продължава да върви напред, въпреки неуспеха!**“ (Коментар: Електрическата крушка с нажежаема жичка е изобретена от американеца Томас Алва Едисон, чак след като направил 1000 неуспешни опити, **но не се отказал**. Той има 1097 регистрирани патенти за изобретения и е разбирал, **че пътят до успеха преминава през провали**. Една от мъдростите на Чърчил е: „Never ever give up” – “Никога не се отказвай.” Д.Пр.)

Ако някоя личност в Библията е имала оправдание да се страхува от провал, това би трябвало да е Исус Навин. Той трябвало да наследи длъжността на титанът Моисей! Но въпреки това, когато той поел новата си роля като пастир на Израел, Бог дал на новоназначеният водач следната заповед:

„Бъди силен и смел, защото ти си този, който ще отведе тези хора да завладеят цялата земя, за която съм се заклел на техните предшественици, че ще им я дам. Бъди силен и много смел.“ (И.Н. 1:6-7 – мой превод).

Бог **не казал**: „Исус, внимавай да не провалиш това!“ Няма нито едно предупреждение против неуспех... **Бог разбира нашите човешки ограничения**. Това, което Той иска е, **когато се провалим, ние да продължаваме да се държим здраво за нашата решимост да вярваме в Него**. Да се изправим отново и да продължим да вървим напред ...не колебливо, несигурно и неуверено, **а със сила и смелост, които идват от увереността ни в Него**.

Ако сте претърпели провал, отървете се от него. Днес оправете нещата, изтупайте прахта от неуспеха от сандалите си **и се върнете обратно на пътя с Неговата сила и смелост**. Това не е чак толкова голям скок.

Вечно недоволен

(Лука. 12:17-21)

Практично казано, лакомията е прекомерно желание за повече, един прекален и незадоволен глад да притежаваме. Подобно на див звяр, лакомията ни сграбчва, забива ноктите си в нас, пресяга се, стиска здраво и се прилепва – непреклонно отказвайки да се предаде. В речника на този звяр не съществува думата „**достатъчно**.“

Въпреки, че е склонна към завист и ревност, лакомията се различава от тях. **Завистта иска да притежава нещо, което е притежавано от някой друг**. **Ревността иска да продължи да притежава това, което вече има**. А лакомията е различна. Тя у вечно недоволна и поради това ненаситно жадува, копнее, иска, бори се за повече, повече и повече...

Исус разказал една история за лаком земеделец, който, след като ожънал изобилна реколта, решил да

си построи по-големи хамбари, за да съхрани повече богатства. Човекът размишлявал:

„*Какво трябва да направя? Нямам достатъчно място за цялата си реколта. Тогава казал: 'Аз знам! Ще съборя хамбарите си и ще построя по-големи. Тогава ще имам достатъчно място за да складирам всичкото си жито и други блага. А аз ще се успокоя и ще кажа на себе си: 'Приятелю мой, ти имаш достатъчни запаси, които ще ти стигнат за много години. Сега се отпусни! Яж, пий и се весели!' "* Но Бог му казал: *'Глупако! Тази нощ ти ще умреш. Тогава кой ще получи всичко, заради което ти си работил?' "*

Исус предложил следният Си проникателен анализ на тази история:

„*Да, глупав е човек, ако събира земно богатство, но няма богата връзка с Бога.*“ (Лука. 12:17-21 – мой превод)

Ето, това е целият смисъл на лакомията. Вие ще искате повече и повече от нещо, което не е добро за вас. И в процеса на получаването на това нещо, вие ще изстрадате болезнени последствия. Поради това Исус предупреждава: „Внимавайте! Бъдете нащрек. Това нещо е като тумор – това е незадоволима пиявица, която ще изсмуче живота от вас.“

Хванати ли сте в изкусният капан на лакомията? Заменят ли богата и истинска връзка с Бог с мимолетното обещание на вечно увеличаващата се финансова печалба? Никога няма да съжалявате, че сте позволили на Божият Дух нежно, но изцяло да премахне туморът на лакомията от сърцето ви. Отделете сега няколко минути, за да се помолите и да поканите Господ да направи някоя сериозна духовна операция на сърцето ви.

Божият контрол

(Дан. 4:35)

Евангелизаторът Доусън Тротмън, (*Коментар: 1906-1956 Д.Пр.*), основател на движението „Навигаторите“, което се занимава с обучението и надзираването на християнски лидери по целия свят, се удавил, докато спасявал една плувкиня от сигурна смърт. Свидетелите разказват за сълзите и за безпомощното неверие на хората, които след трагедията гледали към тъмносинята вода на езерото Шрун. На лицата на всички, освен едно – на Лила Тротмън, вдовицата на Тротмън. Когато тя пристигнала на местопроизшествието, техен близък приятел ѝ казал: „О, Лила, той умря. Доусън умря!“ Тя отговорила със спокойна увереност с думите на Пс. 115:3: „Нашият Бог е на небето и Той прави каквото поиска“ (мой превод). Дали отговорът на младата вдовица (*Коментар: 1913-2004 – двамата са имали 5 деца. Д.Пр.*) изглежда странен? Отговорете честно, мислите ли, че Божият контрол над нас е тотален... или е частичен?

Неговото Слово говори за тази дълбока тема:

„*Каква горест очаква онези, които спорят с техния Създател!...Дали глината спори с онзи (грънчарят) който я оформя, казвайки: 'Спри, правиш това неправилно!'*“ (Ис. 45:9 – мой превод)

„*Аз съм Бог и няма друг като Мен...Всичко, което планирам, ще се случи, защото Аз правя, каквото Аз искам.*“ (Ис. 46:9 - 10 – мой превод)

Търпеливо, повтаряйки, Божие Слово обяснява истината. Независимо, дали приемаме това или не, Бог ръководи всичко. Или Той упражнява пълен контрол, или Той не е на Своя трон.

Славен беше денят, когато аз разбрах, че никой не очаква от мен да знам всички отговори... поне – що се отнася да знам всичко за Бога. Ако можех да знам всичко това, аз щях да съм способен да бъда Негов съветник, а Библията ясно казва, че Той не се нуждае от моят късоглед и нищожен съвет. Той иска моята безрезервна вяра – не моите немощни анализи на Неговите пътища... и със сигурност не се нуждае от моето одобрение! Един от белезите на духовната зрялост е тихата увереност, че Бог контролира всичко... без да е нужно ние да разбираме защо Той прави това, което прави. Лила Тротмън носела този белег, когато се срещала с неразгадаемите пътища на Бога. От какво се нуждаете вие, за да се поставите в ръцете Му?

Премахване на греха

(Рим. 2:1-4)

Някога чувствали ли сте се изтощени от въртенето на вашите колела в мръсотията на греха? Изморен ли сте от воюването срещу собствената си греховна природа? Понякога не ви ли се иска просто да вдигнете ръце и да се предадете на постоянният бент на духовните атаки, които се опитват да ви съблазнят да се отклоните от живота на светостта и привързаността към Бога?

Всички ние сме били в това състояние! Това е част от нашето човешко съществуване. Поради това е толкова невероятно задоволяващо да знаем, **че Бог е разбрал всичко това**...всичко, това е нещото, което Го е мотивирало да демонстрира любовта Си към нас и да предложи жертвата на Своя Син. **Това е бил върховен акт на доброта!**

В целият този бунт против Неговата доброта е била изявена Божията спасяваща любов. Прочетете бавно и старателно тези думи и размишлявайте над тях:

*„Вие може да си мислите, че можете да осъждате такива хора, но вие сте също толкова лоши, и вие нямате извинение! Когато казвате, че те са грешни и трябва да бъдат наказани, вие осъждате себе си, защото вие, които съдите другите, правите същите тези неща. А ние знаем, че Бог, в неговата справедливост, ще накаже всеки, който прави такива неща (грех). Понеже вие съдите другите заради вършенето на тези неща, **защо си мислите, че вие можете да избегнете Божието правосъдие, когато вършите същите неща? Не виждате ли, колко удивително милостив, търпелив и издръжлив е Бог към вас? Дали това не означава нищо за вас? Не разбирате ли, че Неговата доброта е предназначена да ви отклони от вашия грех?** (Рим. 2:1-4 – мой превод)*

Какво трябва да направи Господ, за да ви накара да се отдалечите от този грех, който ви стиска в хватката си? Спрете и помислете за момент как Той ви благославя и задоволява нуждите ви, въпреки вашата упорита решимост да Го опозорите. Не мислите ли, че е време да отговорите с покаяние? Обърнете се към Него с пълно покаяние. Изповядайте греха си; и усетете възстановяващият поток на Неговата доброта и благодат. **Не чакайте друг случай – направете това сега!**

Да бъдем подготвени

(Марк 12:29-30)

Вашият ум е мускул. Той трябва да бъде развиван и напреган, за да бъде готов винаги да реагира правилно. Той трябва да бъде подтикван и насилван да работи. Позволете му да остане без работа и този мускул за много кратък период от време ще се превърне в достойна за съжаление купчина от атрофирана материя. Как можете да напрегате вашия ум? Какви са някои от добрите умствени упражнения, които няма за позволяват появата на паяжини за кратко време? Вижте какво е казал Исус:

„Най-важната заповед е тази: `Слушай, О Израил! Господ, нашият Бог е единствен Господ. И ти трябва да обичаш Господа, твоят Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила`” (Марк 12:29-30 – мой превод).

Ние твърде естествено изразяваме обичта си към Бога чрез емоциите си – лесно изричайки възхвали с нашите думи и с обичта на сърцата си. Но Исус включил в заповедта да Го обичаме и с умовете си. Как? Предлагам ви три начина:

Четете. Вие може да не разполагате с лукса да пътувате – но между кориците на книгата има идеи и размишления, в които ви очаква радостта на откриването. Възможностите на вашето възприятие и разбиране ще бъдат увеличени чрез четенето. Четете мъдро. Четете обширно. **Четете бавно.** Изследвайте. Четете история и информация за текущите събития...четете списания и периодичните издания, четете класически романи и поезия...**и особено, четете биографии.** Станете ученик на великите хора.

Говорете. Говоренето добавя смазочното масло, което е нужно, за да поддържа зъбните механизми на нашия ум да се въртят гладко. Даването и вземането в процеса на разговора, и на въпросите и отговорите, свързани с обсъждането, предоставят задвижващото колело, което е нужно, за да ни поддържа енергични и активни.

Пишете. Доусън Тротман е казал: „**Мислите разкриват себе си, когато преминават през устните и пръстите.**“ Колко вярно е това! Старото сиво вещество на мозъка увеличава гънките си, когато записвате мисълта на хартия. Започнете да водите журнал. **Журналът не е дневник.** Той е много повече. В журнала не се записва това, което правите – в него се записва онова, което мислите. Журналът съхранява представите ви, чувствата ви, борбите ви, откритията ви и мечтите ви. Накратко казано, журнала ясно и отчетливо ви изяснява такъв, какъвто сте...и колко дълбоко обичате Господа!

Четете. Говорете. Пишете. Разбрахте ли? Добре!

Убедителен аргумент против рутината и статуквото

(Пс. 33:1-3)

Не мога да си представя нещо по-досадно, по-отегчително и по-малко желано, отколкото да бъда

натъпкан в матрицата на предсказуемостта. Изобщо не се интересувам от рутината, очакваното и статуквото. **Свежата идея за живота, предлагана от неизпробван път, винаги ще ме мотивира да гласувам за нея.** За момент останете готови да ме изслушате и аз ще се опитам да ви покажа защо мисля така.

Покойният и велик Джон Гарднър веднъж казал, **че когато стигнат до възрастта между 30-40 години, хората престават да придобиват нови умения и нови начини на мислене във всяка област от живота си.** Това шокира ли ви? Спрете и се замислете вие, които сте над 30-годишни. Откога не сте придобивали ново умение? **Колко свършено нови начини на мислене сте усвоили** – лични, политически, духовни, финансови – **откакто навършихте 30 години?**

Псалмистът окуражава хората да използват талантите си да пеят и свирят на някакъв инструмент, за да напишат нови песни за възхвала на Бога:

„Нека праведните да пеят радостно към Господа; подходящо е чистите да Го хвалят. Хвалете Господа с мелодии на лира; създавайте музика за Него на десето-струнна арфа. Пейте нова песен за възхвала на Него; свирете изкусно на арфа и пейте радостно“ (Пс. 33:1-3 – мой превод)

Обичам следното изчерпателно твърдение на Исус:

„Целта на крадеца е да краде, да убива и да унищожава. Моята цел е да им давам (на хората) богат и удовлетворяващ живот.“ (Йоан 10:10 – мой превод)

Ако се оставите на течението на рутината, **вие неусетно ще станете жертва на основната цел на „крадеца“ (Сатаната): да ограби най-добрите и най-продуктивните години от живота ви.** Вие ще се настаните да живеете в мазето, криейки се мрачното мухлясало подземие на безопасността и предсказуемостта. Защо не излезете навън в светлината на изобилното живеене? **Вървете по пътя на Исус.** Приемете Неговият начин на мислене и живеете живота си с изобилие. **Не се страхувайте от няколко риска.** Обърнете гръб на онези начини на мислене и на непреклонни образци, които не ви позволяват да живеете пълноценно.

Излезте от там...вие се нуждаете от малко слънчева светлина!

Да посвещаваме нужното време

(Пс. 46:10)

Шестте думи бяха нахално написани със спрей върху таблото да управление на моторницата, завързана на кея в Гълф Шорс, Алабама. Те отразяваха блясъка и способностите на нейния собственик, чийто разпуснат начин на живот често пъти беше показван публично в спортните новини на САЩ. В периодите, когато нямаше състезания, левичарят и любител на високите скорости в Мексиканският залив, приличаше на безотговорен безделен водач на моторница с небръсната си брада, невчесаната си коса и втречения си поглед, а не на един от най-високо платените играчи в историята на отбора Окланд Райдър. Ако професията не подходеше на външния му вид, неговият прякор със сигурност подходеше: „Змията.“ Тъй като беше бърз и потаен в тресавището на игрището, Кен Стоблър знаеше само една скорост... **максималната скорост.**

Поради това не трябва да се изненадваме, когато четем дръзкия надпис на таблото на неговата моторна лодка, който предупреждават всички пътници:

„Влезте, седнете, млъкнете, дръжте се здраво.“

Ако сте планирали да се возите на лодката на Змията Стоблър, вие трябва да сте готови за един постоянен рев на мотора. **След като веднъж сте решили да изживеете и да усетите това увеличаване до максимум на скоростта,** нищо друго не е по-важно от това – **просто да опелете.**

Преди много години двамата с най-големият ми син обикаляхме в един местен магазин. Вгледяхме се в една поредица от големи афиши, които бяха поставени в рамки и бяха изправени един върху друг край една стена. Започнахме да ги разглеждаме един по един, смяхме се над някои от тях, замислено огледахме други, които бяха сериозни...**но само един от тях стана нашият фаворит.** Когато синът ми Кърт го намери, в началото не каза нищо, а след това се наведе към мен и ми прошепна: „Я виж, тате, този е добър!“ Това беше снимка на мъглива сутрин в спокойно езеро. В малка лодка бяха баща и син, вгледани в плаващите тапи в края на въдиците си. Две пълни с копнеж думи под долния край на снимката представяха посланието: **„Да посвещаваме нужното време.“**

Когато размишлявах за въздействието на този момент, аз си спомних за думите на псалмиста в Пс.46:10: **„Млъкнете и знайте, че аз съм Бог!“**

Позволете на тази истина да се загнезди дълбоко вътре във вас. Нека да изоставим шума и скоростта на Змията. Аз заменям всичко това, за да имам тишина и усамотение по някакъв начин.

„Да правим“ срещу „Да бъдем“

(Кол. 3:17, 23)

Преди много години учениците от моя випуск в гимназията празнуваха 30 години от дипломирането ни. Понеже не можах да присъствам, аз реших да издухам прахта от моя албум от завършването и да си припомня миналото с носталгия. Спомних си един проект, който ние, випусниците през далечната 1952 бяхме направили. Бяхме помолени да помечтаем какво ще се случи с нас пред следващите 20 години и да отговорим на въпроса: „Какво искам **да правя** тогава?“ Идеята беше да запишем мечтите и житейските си цели в албума, а после да оценяваме какво се е случило с нас при следващите празнувания на годишнините от дипломирането ни. Някои от поставените цели не са подходящи да бъдат съобщавани, но други бяха като интересни, така и показателни:

„Да спечеля държавна стипендия за висше образование и да играя професионален футбол.“

„Да завърша медицина и да стана лекар в Хонолулу.“

„Да си изкарвам прехраната с писането на кратки разкази, пиеси и романи.“

„Да пътувам по цял свят като репортер на новините.“

„Да живея бързо, да умра млад и да оставя добре изглеждащ труп.“

Всевъзможни цели. Някои от тях достойни - за похвала, други – съмнителни, трети – луди и неколцина – глупави. Колкото повече си спомнях миналото, докато стигнах до последната страница на този албум, толкова по-силно се убеждавах, че тогава, в миналото, ние бяхме помолени да отговорим на грешен въпрос. Какво искаме **да правим** не е толкова важно, **колкото е важно какви искаме да бъдем**. И колкото по-дълго живея, толкова по-значимо става това. **Възможно е да правим много неща** и въпреки това да сме „нула“ **като личност**.

Спомняте ли си тези познати думи, написани от апостол Павел?

„Каквото и да правите или да казвате, правете го като представител на Господ Исус, благодарейки чрез Него на Бога Отец...Каквото и да правите, работете на драго сърце, все едно че го правите за Господа, а не за хората“ (Кол. 3:17, 23 – мой превод).

Мъдро е да възприемаме посоката на живота си от Господа, а не от съучениците си от гимназията. За Господа **как** правим това, което правим, **е много по-важно**, отколкото **това**, което правим. *(Коментар: Замислете си и ще видите, че много често и за нас важи същото правило. Парче хляб, дарен с усмивка и разбиране, се ценят повече от пълна чиния с ядене, подхвърлена ни уничително като на куче. Д.Пр.)*

Стараете ли се да бъдете такъв представител на Исус, какъвто той ви е призовал да бъдете? Или сте хванати в капана да правите това, което другите хора очакват да правите? **Второто ще ви изтощи! Първото ще ви донесе усещането за истинско осъществяване. Това правете.**

Неща, които наистина са важни

(2Тим. 4:9-13)

Ако наистина установите, че сте близо до края на дните си, че сте близо до смъртта, **кой или какво най-много бихте искали да бъде близо до леглото ви?** Това е въпрос, на който не можете да не отговорите, нали? Знаем че остарявам и че много от нещата, на които някога обръщам внимание и даже се тревожех през годините, означават много малко за мен сега, когато съм над 80 годишен. В този период от живота на редки, но нужни преоценки, **кое е това наистина това важно нещо, което все по-ясно привлича вниманието ни**.

Остаряващият апостол, вероятно на възраст между 60 и 70-те, написал тези многозначителни думи до неговия по-млад ученик Тимоти:

„Тимоти, моля те да дойдеш колкото можеш по-скоро. Димас ме изостави, защото той обича нещата на този живот и отиде в Солун. Кресценс отиде в Галатия, а Тит отиде в Далмация. Само Лука е с мен. Доведи Марк със себе си, когато дойдеш, защото той ще ми бъде полезен в моето служение. Изпратих Тихик в Ефес. Когато дойдеш, непременно донеси наметалото, което оставих при Карп в Трояда. Също, донеси моите книги и особено - моите документи“ (2Тим. 4:9-13 – мой превод)

Когато Павел наближил до времето, когато щял да умре, списъкът на желанията му станал кратък и точен. Най-важни за него били няколко скъпи другари и някои полезни, и значими лични вещи. **Това е всичко**. Може би за вас животът е станал твърде сложен и объркан? Дали това ще е подходящо време вие да направите изследване на душата си? Кое нещо е наистина важно? Отделете време да прегледате вашия списък на нещата, в които ще продължавате да инвестирате и да стискате в ръцете си. _

Кога беше последният път, когато вие с молитва помолихте Господ да ви помогне да подредите правилно приоритетите за начинът, по който употребявате времето си и възможностите си? Доверете ми се, настоящето време е най-подходящо за това. Скоро живота ще ви изненада и вие ще започнете да се чудите защо отложихте и не направихте това по-скоро.

Горделивец

(Рим. 12:1-3)

Няма нищо по-отвратително от човек, който сам хвали себе си, сам говори за постиженията си, без никой от присъстващите да го е молил да прави това. **Признавам, че когато съм близо до такъв човек, аз усещам, че гръпки ме побиват.** Често пъти такива хора не виждат отвъд собственото си его, за да признаят, че самите те са част от проблема; **те никога не признават грешката си и според тях винаги някой друг е виновен.** Такъв човек никога не вижда нуждата да поеме отговорността за прекъсването на общуването, за загубата на работата си или за напрежението в неговото семейство. **Свършено нечувствителен, той продължава да живее по жизнерадостния си начин, без изобщо да осъзнава в какъв опозорен човек се е превърнал.**

Колко по-добре е да приемем и да се придържаме към неостаряващия съвет на Павел:

*„Скъпи братя и сестри, моля ви да дадете телата си на Бога, заради всичко, което Той е направил за вас... Не копирайте поведението и привычките на този свят, а позволявайте на Бог да ви променя в нова личност, чрез промяната на вашия начин на мислене. Тогава вие ще се научите да знаете каква е Божията воля за вас, кое е добро, доставящо удоволствие и свършено. Поради привилегията и властта, която Бог ми е дал, аз отправям това предупреждение към всеки от вас: **Не мислете, че вие сте по-добър, отколкото всъщност сте. Бъдете честни в оценката ви за себе си, измервайки себе си чрез вярата, която Бог ни е дал**“ (Рим. 12:1-3 – мой превод).*

Не сте ли съгласни, че това е истина? Нека Божият разум да бъде днес във вас – когато поздравявате децата си или говорите с вашите служителите, които ви дават отчет, или сте на опашката пред касата в бакалията, или говорите със сервитьора в ресторанта.

Моят приятел и наставник, покойният Хауард Хендрик е казал това по най-добрия начин:

„Дръжте се ниско долу... и възвеличавайте Христос.“

Отворени умове, отворени сърца

(Йоан 8:4-11)

Колкото по-дълго живея, толкова по-малко неща знам с абсолютна сигурност.

Когато бях по-млад, аз считах, че повечето от неща са **или черни, или бели.** С течение на времето, представата ми беше променяна – от житейския опит, от болката на разочарованието, от реалността на нещастията и от тихият глас на Бога, който омекотяваше дългогодишните ми убеждения.

Сега аз се чувствам много по-неудобно с категоричните обобщения.

В една вълнуваща сцена в Евангелието на Йоан, Исус среща жена, която била хваната в акта на прелюбодеянието от осъдителна група религиозни водачи. Те я извлекли на публично място и обявили нейния грях пред всички хора.

Тези мъже, въпреки че притежавали житейски опит като фарисеи и изучавали Тората, **никога не били променени** нито от едното, нито от другото.

Те се присмивали: *„Тази жена беше хваната в акта на прелюбодеяството. Законът на Моисей казва да я убиеш с камъни. А Ти какво ще кажеш?“* (Йоан 8:4-5 – мой превод)

Какъв момент! Каква **корава черно-бяла гледна точка**, в която изобщо няма място за милост и за размисъл. Исус излиза на сцената:

*„Той се изправи и им каза: **Добре, но нека онзи, който никога не е извършвал грях, да хвърли първият камък!**... Когато чува това, обвинителите се разотидоха един по един, започвайки от най-възрастните, докато остана само Исус в средата на тълпата с жената“* (Йоан 8:7,9 – мой превод).

Забележете, че никой от тези обвинители **не реши да възприеме по-балансиран и милостив подход. Те просто си отишли.** Когато Исус попитал жената, дали някой от обвинителите ѝ я е осъдил, тя отговорила: *„Никой.“* Тогава Исус казал: *„И аз не те осъждам. Иди си и повече не съгрешавай.“* (Йоан 8:10-11 – мой превод).

Така е много по-добре! От какво ще се нуждаете, **за да изоставите суровият и обвиняващ дух**, който сте подхранвали през всичките тези години **и да позволите на Божия Дух да ви промени вътрешно, правейки ви да приличате повече на Исус?**

Застанете под милостивия фонтан на Божието Слово – **като изоставите вашите собствени строги критерии** при вратата. Отворете ума и сърцето си за Неговата милост. Започнете да моделирате милостта. Позволете ѝ да ви променя отвътре навън. Вие ще обикнете промяната, която тя прави във вас. Както и всеки друг около вас, ще обикне тази промяна.

Болката на възмущението

(Пр. 26:23, 26)

Леонард бил образец на уважаван човек. На средна възраст, техник в лаборатория, той работил 19 години в една и съща фирма за производство на хартия. Понеже беше водач на бойскаутите, любящ и грижовен баща, член на местната пожарна команда и редовен посетител на църквата, той беше уважаван като пример за общността, в която живеел.

До денят, в който Леонард решил да обяви самостоятелен бунт против света, срещу който той вътрешно се възмущавал. Пъхнал два пистолета в джобовете на самото си, преди да подкара колата си към работното си място. След като паркирал спокойно, той стиснал по един пистолет във двете си ръце и бавно влязъл в производствения цех. Изстрелял по 2-3 куршума в няколко свои колеги-работници, произвеждайки повече от 30 изстрели.

Всеобщо объркване обхванало всички хора в околността. Озадачените служители на закона и приятелите най-накрая открили една незначителна логическа верига, която предизвикала неговия кратък изблик на терор. Дълбоко вътре в сърцето и душата на Лео Хелд буботело силно възмущение. **В мъжът, който външно изглеждал като нежна душа, вътрешно кипяла смъртоносна омраза.**

Под снимката му в списание „Тайм“, заглавието на статията казвало истината: „**Отговорен, уважаван – и възмутен.**“

Така е и с възмущението. Ако му бъде позволено да загnoi чрез пренебрегването, отровните води на омразата се пенят и стигат до точката на кипене в парното помещение на душата. Налягането се повишава до влудяваща степен. След това избухването е само въпрос на време. **Вредата е винаги трагедия, често пъти – непоправима.**

В това няма нищо ново. Преди много векове Соломон е описал проблема:

„Любезните думи могат да скрият порочното сърце така, както красив гланц покрива глинено гърне...Макар че тяхната омраза може да бъде скрита с измама, тяхното злосторничество ще бъде изявено публично“ (Пр. 26:23, 26 – мой превод).

Отговорът на проблема с възмущението не е сложен, но е точен. **Вие трябва първо да признаете, че се възмущавате. После трябва да го изповядате пред Онзи, който е умрял заради такива грехове.** Често пъти е нужно вие да оправите отношението си с онзи, който сте засегнали под влиянието на горчивината на възмущението. **Накрая е нужна уязвимост – готовността да поддържате тази тенденция, покорявайки се на Божието редовно порицание и истински да искате да се научите с незащитима откритост.**

Возмутен ли сте? Първата крачка е да решите да признаете, че сте възмутен.

Фокусиране в наградата

(2Тим. 4:7-8)

Остаряването, както и задължението да плащаме данъци, е факт, който всички трябва да приемем. Сега се надявам, че няма да започнете да ме карате да кажа, **кога спира израстването и започва остаряването.** Но има някои признаци, които можем да разпознаем, докато вървим по житейския път, които ни подсказват, **че ние навлизаме в този неизбежен период на промяна.**

Физически, остаряващото тяло „натиска спирачките.“ Вие започвате да пухтите и да дишате тежко в случаите, в които в миналото сте тичали и скачали. Започвате да предпочитате да седите, отколкото да стоите...повече да гледате, отколкото да правите.

Умствено, остаряващият мозък мечтае за почивка. Вече не можете да помните така, както сте помнили в миналото.

Емоционално, вие усещате странни страхове и чувства, за които в миналото сте се заклевали, че „на

мен те никога няма да ми се случат.“

Всичко това е влошавано от спомена за онези дни, когато се чувствате много резултатен, способен, нужен и осъществен. Когато се огледате в огледалото, вие сте принуден да признаете, че пръстите на възрастта вече са започнали да оставят белезите си по вашата глинена къща... **и е трудно да повярвате, че вашите години на залеза биха могли да имат някаква стойност.**

Колко пагубни могат да бъдат такива мисли! Колко бързо такава мислене може да ви изпрати в затворническата килия на самосъжалението, забиколен от четирите тухлени стени на съмнението, потиснатостта, безполезността и тъгата.

Вместо това, окуражавайте се от думите на Павел, **когато той свидетелства за ползата от това да оставаме верни и правдиви до края:**

„Аз воювах в доброто сражение, завърших надбягването и останах верен. А сега ме очаква наградата – короната на праведността, която Господ, праведният Съдия, ще ми даде в денят на Неговото връщане“ (2Тим. 4:7-8 – мой превод).

Независимо дали сте 50 или 80-годишен, моля ви **помнете надбягването, в което Бог ви е призовал да бягате. Това, което ви очаква, е много по-ценно от всичко друго,** което е възможно да придобиете или да получите през живота си на тази планета. **Не спирайте да бягате.** Оставайте фокусиран в наградата – короната, с която Самият Христос Исус ще ви награди в онзи ден, когато вие ще стоите цялостен и съвършено безупречен пред Него. **А дотогава, живейте пълноценно и работете енергично.**

Дали някой е загрижен?

(Евр. 13:3)

В онази мразовита януарска сутрин, в евтин пансион за 25 цента/нощ, един невзрачен мъж, който изглеждал два пъти по-стар за възрастта си, залитнал в банята към мивката на чешмата и паднал. Порцелановата мивка паднала върху него и се разтрошила.

Той бил намерен да лежи на пода, гол и кървящ от дълбока рана в гърлото. Челото му било лошо ударено, а самият той бил в полусъзнание. Докторът използвал черен конец за шиене, който някой намерил и му дал, за да зашие раната. През цялото време скитникът молел да му дадат чаша алкохол. Някой му дал една бутилка с ром на дъното, за да успокои нервите на нещастника.

Той бил хвърлен в една патрулна полицейска карета и бил оставен в болница Белвю, Ню Йорк, където щял да линее, неспособен да се храни в продължение на 3 дни ...и умрял. **Все още неидентифициран.**

Един негов приятел го потърсил и го открил в местната морга. Там, сред десетките други безцветни и безименни трупове, с етикет на палеца на ходилото, **той бил идентифициран.** Когато прегледали вещите му, намерили скъсано мръсно сако с 38 цента в единия джоб и парченце хартия в другия. Достатъчно монети за още една нощ в пансиона и 5думи: „Скъпи приятели и благородни сърца.“ Почти като думите на песен. Защо би трябвало един забравен пияница да носи със себе си един стих от стихотворение? **Може би този изоставен нещастник с тяло на скитник, все още е имал сърце на гений?** Защото някога, много години преди тази трагична смърт на възраст 37 години, **Стивън Фостър** (*Коментар: 1826-1864 – американски композитор, наричан е баща на американската музика. Написал е повече от 200 песни, включително "Oh! Susanna", "Hard Times Come Again No More", "Camptown Races", "Old Folks at Home" ("Swanee River"), "My Old Kentucky Home", "Jeanie със светлокафява коса", "Старият черен Джо "и, "Красива мечтателка", и много от неговите композиции остават популярни и днес. Той е идентифициран като "най-известният автор на песни на деветнадесети век" и може би е най-разпознаваемият американски композитор в други страни.* Д.Пр.) написал песни, които буквално накарали целия свят да ги пее, като "Camptown Races" и "Oh! Susanna!"

Много забравени хора има на земята. Някои от тях са в затвора. Други са в болниците. Трети са в приютите за бездомници. **И някои от тях тихо се промъкват в църквата в неделя сутринта, ужасно смутени и изплашени.** Докато някой не отиде при тях и с обич възстановява живот, възстановява душа, запалва отново огънят, който грехът е изгасил и връща отново песен, която някога е била там. Прочетете внимателно дълбоко проникателната гледна точка на Бога:

„Помнете затворниците, все едно, че самите вие сте били заедно с тях. Помнете и онези, които са малтретиранни, все едно, че вие самите сте усетили тяхната болка в собствените си тела.“ (Евр. 13:3 – мой превод)

Можете ли да поставите себе си в болката на онези, които страдат? Можете ли се спрете за достатъчно дълго време при тях, за да им покажете Христова любов към тях?

Спасителни въжета

(Пс. 90:12)

За мен рождените дни са просто още едно рутинно осъзнаване, че не ставам по-млад. Знаем това, **защото тортата вече не може да побере всички свещи, забодени в нея**. А даже и ако може, **глазурата ѝ би се разтопила, преди да успее да духна всички свещи!** Една година моята любезна и мърда асистентка ми напомни за друг подход, който мога да използвам. Тя ми даде една честитка за рожден ден, на която беше показан възрастен мъж, стоящ край торта, покрита с набучени в нея свещи. На челната страна на картичката пишеше: „**Не считайте, че остарявате, ако не можете да духнете всички свещи...**“

А на обратната страна пишеше: „**Просто ги ударете с вашия бастун!**“

Децата са **също толкова окуражаващи**. С цялата си сериозност, най-малкият ми внук веднъж ме попита, дали когато съм бил дете, е имало „кетчуп“. Аз се опитах да не изглеждам обиден – той можеше да ме попита, дали тогава хората са имали колелото. Но имах удоволствието да го информирам, че когато бях на неговата възраст, ние не само имахме кетчуп...а и електричество, говорещи филми, радио, автомобили и вода, тоалетна и баня в домовете си. Той изглеждаше шокиран и ме гледеше така, все едно искаше да ми каже: „Дядо, ти може би се шегуваш!“ А аз внезапно почувствах, че ви се доспа и трябва да си подремна.

Но рождените дни са километражни камъни, те са специални, но все пак неми напомнания, че повечето пясък вече е изтекъл от горния съд на пясъчния часовник. Ние отбелязваме на календарите си важни дати – дати, които поставят граници за достигането на нашите цели и за завършването на нашите проекти. **Когато не спазим тези дати, от това има последици**. Да живеем без определени срокове, това означава да живеем безрезултатен и неорганизиран живот, влачени от повея на хрумвания на променливата вълна на настроенията.

Обаче Бог използва рождените дни...**не като срокове, които трябва задължително да бъдат спазени, а като спасителни въжета**. Той ги е поставил в нашия календар веднъж в годината, **за да ни направи способни да правим годишна преценка не само на дължината на нашия живот, но и на неговата дълбочина**.

Псалмистът ни предлага съвършена молитва, **с която да се молим всяка година, когато имаме рожден ден**:

„*Научи ни да осъзнаваме краткостта на живота, за да можем да израстваме в мъдростта*“ (Пс. 90:12 – мой превод).

Мъдростта идва тайно от Бога, като страничен продукт на правилни решения, на съобразени с Бога реакции и на ежедневна посветеност да изследваме чудните богатства на Библията. Мъдростта е плодът на дисциплинирания живот.

Всичко за времето

(Еф. 5:15-19)

Аз имам страст към управлението на времето. **Аз се стремя към експедитивност и резултатност**. Всъщност, една от моите слабости и увлечения, са книгите за инвестиране на моето време. Книги, които ми казват **как да заменя това да бъда зает, с онова да бъда резултатен**. Книги, които ме предупреждават **да обмислям нещата, преди да се потопя в тях**.

За щастие, Библията говори директно за същността и важността на тази тема. Апостол Павел пише за това в писмото си до Ефесяните:

„*Внимавайте как живеете. Не живеете като глупаци, а като мъдри хора. Правете максималното от всяка възможност в тези зли дни. Не действайте необмислено, а разбирайте какво иска Господ да правите вие. Не се опивайте с вино, защото това ще унищожи живота ви. Вместо това, бъдете изпълнени със Светия Дух, пейте песни, химни и духовни песни помежду си и възпявайте Господа в сърцата си*“ (Еф. 5:15-19 – мой превод)

Текстове в Библията като този, винаги грабват вниманието ми. Една сигнална система вътре в мен спира да работи, когато усетя загуба на енергия в това, което правя – когато има някакъв теч в моят бент на времето, който не съм успял да запуша. Без да искам да се ядосвам поради това, аз ставам малко нервен, **когато преценя, че не живея целенасочено, когато не успявам да направя максималното във всяка възможност, което Библията толкова ясно ни заповядва**.

Ние в някакъв случай не можем да сгрешим в тази преценка, когато живеем в пълно подчинение на

Светия Дух – това означава смирено да донасяме живота си, манталитета си, календарите и графициите си и всичко друго пред Него и да го питаме за Неговото мнение.

Това поведение е първата крачка **и е важна гайна за да живеем над** обстоятелствата, в които живеем, **а не – подчинявайки се** на тях. Ежедневно отделяйте няколко минути, за да предоставите смирено вашия ден на Светия Дух и ще видите как Той прави най-доброто от времето ви, когато вие изпълнявате указанията Му.

След лавината

(Йов 1:21-22)

Йов е разбирал раните. Думите, с които ги описал, са били нещо повече от снизходителни баналности и теоретични пословици. **Самият той е бил в това положение и се е върнал оттам**. Поради собственият си океан на болката, той можел да пише за силното вътрешно страдание в първо лице, единствено число.

Никой не би отрекъл, че човекът наречен Йов е бил „най-знатният от всичките жители на изтока“ (Йов 1:3). Той спечелил тази титла чрез години на упорита работа и честно отношение към другите хора. Самото му име (*Коментар: Job, преведено в Библията като Йов, всъщност на английски означава „работа.“ Д.Пр.*) е синоним на почтеност и благочестие. Поради това никой не завиждал на неговото богатство.

Тогава, без никакво съобщение, бедствието се стоварило върху него като лавина от огромни зъбести скали. Той загубил добитъка си, реколтата си, земята си, слугите си и – можете ли да повярвате това – всичките си десет пораснали деца. Скоро след това той загубил здравето си, последната си човешка надежда за изработване на прехраната си. Моля ви тук да спрете четенето, да си затворите очите за 60 секунди и да се поставите на мястото на този добър човек – смазан под тежестта на цялото това нещастие.

В книгата в Стария Завет, която носи неговото име, има една негова декларация, която той записал в дневника си скоро след като скалите престанали да падат и прахта най-после паднала на земята. С трепереща ръка, цялостно покрушеният човек от Уз написал:

„Господ ми даде това, което имах и Господ го взе. Благословено да е Господното име!“ (Йов 1:21-мой превод)

Веднага след това безсмъртно твърдение идва този удивителен анализ:

„Във всичко това Йон не извърши грях, обвинявайки Бога“ (Йов 1:22- мой превод).

Как би могъл някой да се отнесе към такава серия от съсипващи нещастия, без да обвини Бога? Помислете за последствията от тях: банкрут, болка, 10 пресни гроба...самотата на онези празни стаи. Но въпреки това ние четем, че той се поклонил на Бога, не извършил грях, не обвинил Бога, че той е причината за неговата катастрофа.

Защо? Защо той не е направил това? С риска прекомерно да опростя ситуацията, аз предлагам три причини:

- Йов потвърдил Божият любящ суверенитет;
- той уповавал на обещанието за възкресение;
- той признал своето ограничено разбиране.

Прочетете отново тези три причини.

Ще се държите ли за тях, когато сте затруднен от лавината на трудни ситуации? Тези три причини са там за вас. Дръжте се за тях. **Вярвайте в Бога. Той е там и за вас!**

Да затръшваме вратата към похотта

(Пр. 5:23)

Самсон е бил истински мъж със слабост. Въпреки че бил роден от праведни родители и че още от раждането си бил отделен, за да бъде назорей (*Коментар: Поел е задължение пред Бога да не вкухва грозде и напитки, произведени от грозде; да не си подстригва косата; да не става ритуално нечист чрез докосване на трупове, дори на членове от семейството му. Д.Пр.*) и бил издигнат до поста да бъде съдия в Израел, той никога не спечелил битката с похотта. **Вместо това, накрая похотта го победила**. Няколко неща, които илюстрират неговата похотлива наклонност, могат да бъдат забелязани от историята на живота му, всяко от които е в книгата Съдии.

Първите записани думи от устата му са били (моя парафраза): *„Видях една жена“* (Съд. 14:2).

Той бил привличан от противоположния пол, строго основавайки се на външния вид: *„Вземете ми я, защото тя изглежда добра за мен“* (Съд. 14:3 – мой превод).

Самсон съдил Израел в продължение на 20 години., после се върнал към старата си пристрастност да

преследва жените (Съд.15:20–16:4).

Той станал толкова obsесен от похотливите си желания, че даже не разбрал, че Господ се е оттеглил от него (Съд.16:20).

Самсон продължавал да казва „Да“ отново и отново и отново!

Последиците от забранените любовни отношения на Самсон са познати за повечето от нас. Мургавата гордост на Израел, който в миналото заемал най-високопоставената длъжност в държавата, сега се превърнал в опозорен войн и пленник на филистимците, изгубил човешкия си облик.

Думите на Соломон могат да опишат Самсон:

„Той ще умре поради липсата на самоконтрол; той ще бъде загубен поради голямата си глупост“ (Пр. 5:23 – мой превод).

Никой не е имунизиран срещу опасностите на глупавата похот. Независимо дали е свирепо нападение или е едва доловимо предложение, умовете на много хора са уязвими на атаката на похотта. **Нейният очарователен глас може да проникне и в най-интелигентният ум и да накара своята жертва да повярва на нейните лъжи и да се предаде на нейният страстен призив**.

Как се справяте вие с такъв настойчив неканен гост? Пробвайте следният начин: когато похотта предложи една среща, изпратете Исус Христос като ваш представител. Запомнете: Неговата смърт и възкресение са ви освободили от властта на греха над вас и са ви дали нов Господар! И този нов Господар не се страхува да затръшне вратата пред лицето на похотта, независимо от това колко настоятелно тя чука или по какъв начин се опитва насила да влезе без разрешение.

Похотта ще си замине, когато чуе „Не“, но само когато това „Не“ е повтаряно отново и отново и отново!

Оставайте в обръщение

(Юда 1:20-23)

По време на царуването на Оливър Кромвел, английското правителство започнало да изпитва недостиг на сребро за изработването на монетите. Лорд Кромвел изпратил хората си в местната католическа катедрала (*Коментар: Кромвел 1599-1658 е силно противоречива фигура. Бил е пуритан-протестант, генерал, вожд на революционните войски, които детронирани и убили крал Чарлз I. Умрял е от естествена смърт, но след смъртта му управлението на краля било възстановено, а трупът на Кромвел бил екзхумиран, обезглавен и изгорен. Д.Пр.*) за да проверят дали биха могли да намерят някакво сребърно изделие там. След проверката те докладвали: „Единственото сребро, което можахме да намерим, **са сребърните статуи на светците в ъглите**“

В отговор на това, крайният и говорещ директно воин и английски държавник казал: „**Добре! Ние ще стопим статуите и ще ги пуснем в обръщение!**“

Това не е лоша теология за истински, суров пуритански Лорд Пазител на островите! **Само с няколко думи, заповедта на Кромвел формулирала същността на истинското Християнство**. Не редици от сребърни светци, полирани до блясък, често почиствани от прах, забутани в ъглите на елегантни катедрали. Не гипсови статуи на хора, покрити с тънки слоеве неопетнено сребро, над които е поставен метален ореол. **А реални, истински хора**. Стопени светци, пуснати в обръщение в системата на човечеството.

Инструментът е създаван чрез разяждащото лъскане на киселината. Сражаването в спарената джунгла изисква ударни военни сили, които са във върхова форма. **Поради тази причина ние трябва да бъдем претопени и формираны отново**. Това е част от „оставането в обръщение.“ Онези, които успешно воюват с тих героизъм, подложени на безмилостното напрежение на светското – **да, те са светците, които знаят какво означава да бъдем стопени**.

Вижте как Юда е казал това в края на книгата си в Новия Завет:

„Вие, скъпи приятели, трябва да се изграждате взаимно във вашата най-свята вяра, молете се в силата на Святия Дух и очаквайте милостта на нашия Господ Исус Христос, който ще ви донесе вечен живот. По този начин ще пазите себе си невредими в Божията любов. А вие трябва да показвате милост към онези, чиято вяра е колеблива. Спасявайте другите, като ги грабвате от пламъците на осъждането. Показвайте милост, за да успокоявате другите, но правете това с голяма предпазливост, мразейки греховете, които замърсява живота им“ (Юда 1:20-23 – мой превод).

Със сигурност, вие можете да изберете по-лесен път. Можете да пазите собствената си биография и да стоите забутан в дървеният сандък на сладките мечти. Или можете да се върнете обратно в обръщение, доброволно избирайки да бъдете част от суровият спасителен отбор на Бога, който измъква жертвите от огнените пламъци. **Решението е ваше**.

Дребните неща

(Пс. 8:3-4)

Често чуваме хората да казват: „Не се поти за дребните неща.“

Въпреки, че понякога потенето за дребни неща може да е скучно и неприятно занимание, има и обратна страна на тази монета. Според мен, **величието** и **вниманието** към детайла са здраво заварени заедно. Такова е всяко велико музикално произведение – грижливо аранжиране на оркестъра, изпълняващ величествена мелодия, съчетано с обкръжаващия го звук на хармония. Натрапчиви акорди, ритъм и стихове. Изпълнението на хоровата група също е подчинено на изящната линия. **Почти няма място за философията „не се поти за дребните неща.“**

Великото литературно произведение по същия начин е шедьовър на детайла. Фразите са главозамайващи. Думите са подбрани, оформени, понякога приличащи на съпадащи си парченца от пъзел, за да изявят съвършено смисъла на казаното от автора. А има ли литературна красота зад такава точност? Разбира се. Мисъл. Потене. **Повярвайте ми, много потене.** Защото великите литературни произведения, както и великата музика, включва в себе си не само потене, не само голямо мащабни панорамни картини, но и малки детайли, заплетени интриги, **които отнемат време...толкова много време.**

Но въпреки това, на нас ни е толкова лесно да се потим за дребните неща, до степента да се изтощим от безпокойството – **да бъдем парализирани от тревогата.**

Една мощна противоотрова на тази толкова обичайна борба е вкоренена в мистерията на Сътворението:

„Когато гледам към нощното небе и виждам работата на Твоите пръсти – луната и звездите, които Ти си сътворил – какво са обикновените тленни, че Ти трябва да мислиш за тях; човешките същества, за които Ти трябва да се грижиш?“ (Пс. 8:3-4 – мой превод)

Схванахте ли този детайл? Бог е разпрострял небесата, поставил е милиарди звезди и планети, и безкрайни галактики на мястото им с Неговите пръсти! Няма никакви стремителни и разтърсващи движения на Бога, люшкащи и бутачи неродените сегменти на вселената на мястото им до степента, че когато свършил, Той седнал, изпотен и изтощен, с разтуптяно сърце и дишаш тежко всяка глътка въздух.

Не, така щях да бъда аз, след свършването на такава монументална задача. Бог направил всичко с пръстите Си – **както една баба плете завивка за креватчето на внучката си.**

Каквото и да е това, над което вие сега се потите, Бог се е погрижил за това. Да, даже за най-малкото нещо.

Бъдете готови и говорете ясно и разбираемо

(1Пет. 3:15-16)

Една от най-трудните житейски задачи е да разказваме ясно какво се е случило, когато емоциите са били много силни. Хората, които „се се влюбили,“ трудно могат да опишат подробно този момент. Онези, които са претърпели внезапна загуба или са били свидетели на трагична случка, често пъти разказват объркано за случилото се.

Искрено казано, това объркване и безпокойство често е подсилвано, когато християните се опитват да опишат нашата вяра – как вие сме били „родени от небето“ и сме станали „нови създания в Христос.“ Искам да кажа, кой не е имал пресъхване на устата и синдрома на изпотяването на дланите, когато внезапно, по време на обяд с приятел или стоейки и разговаряйки със съседа край оградата, ни се предостави шанса да говорим за Христос!

Докато не-християнинът се напруга да следи мисълта ни, докато говорим, аз се питам колко много наши слушатели сигурно се учудват защо имаме затруднения да споделим това, в което вярваме. **Ние си мислим, че говорим ясно, но това не е вярно.** Ние използваме думи, които чийто смисъл е познат само на християните, **но те са неразбираеми за невярващите.**

Нашият таен език се нуждае от разшифроване, което част от християните не са подготвени да направят. **Колко по-добре е да говорим ясно, конкретно с обикновени думи,** докато Божият Дух работи за да завърши задачата!

Винаги съм ценял високо начинът, по който апостол Петър е казал това (между другото, **този текст е написан от човекът, който се прочул заради несръчните си изказвания!**):

„Ако някой ви попита за вашата надежда като вярващ, винаги бъдете готови да я обясните. Но

правете това по любезен и уважителен начин. Пазете чиста съвестта си“ (1Пет. 3:15-16 – мой превод).

Колко ценен е този съвет! Готовността е ключът. **Бъдете подготвени.** Научете се. Аз даже ви окуражавам да се упражнявате как да споделяте това, в което вярвате, стойки пред огледало или разговаряйки с брачния си партньор, или с ваш приятел. **Приемете тази задача от Бога.** Бъдете готови! После, може би най-важното е, да помолите Господ да ви даде милостив дух и доброта, с цел думите ви да бъдат приети добре.

Днес отделете няколко минути за да спрете и да благодарите на Господа за вашето спасение – за това, което Той е направил за вас. После запишете няколко мисли, които можете да споделите с някой, който ви попита за вашата вяра.

Да започваме отново

(Пр. 4:23-25)

Незабавните повторения се превърнаха в нещо обичайно и добре познато. Ние ги очакваме във всички телевизионни предавания. Независимо дали е впечатляващ професионален удар „бекхенд“ на някой тенисист или е запис на видеокамера в магазин, която е уловила кражбата на някой купувач, или е видеокамера в полицейска кола, която записва всяко движение на полицаите! В днешно време ние никога не се тревожим, ако сме пропуснали първото показване на записа. Той ще бъде повтарян отново и отново, и вероятно, отново – в новините на различните телевизионни програми.

Хрумна ми, че аз бих се радвал (поради липсата на по-добро название) на „забавени повторения“ на някои от по-важните моменти от моя живот. Но те ще се различават от ограничените рамки на филма. В „забавените повторения“ аз съм **впечатляван повече от възможността** да се върна обратно и да ми бъде даден още един шанс – **да постъпя по-милостиво, да отговоря с думи, пълни с повече обич и доброта.** **Няма ли това да е великолепно?**

За нещастие, реалния живот не ни предоставя втори шанс. Ние не можем отново да отгледаме и възпитаваме децата си. Аз не мога отново да служа като пастор в моята първа църква. **Първите впечатления не могат да бъдат създадени отново** (Коментар: Психолозите твърдят, че първите 15 секунди при срещата на двама непознати, са определящи до голяма степен за вида на техните бъдещи взаимоотношения. Д.Пр.) Резките и обидни забележки не могат отново да бъдат изречени по друг начин. Белезите от причинените раните не могат изцяло да бъдат премахнати. Следите от сълзите върху нежната тъкан на нашите емоции често пъти са незаличими. Спомените са постоянни, а не променливи.

Но все пак, **настоящото е най-подходящото време да започнем да правим нещата по друг начин.** Замислете се за думите на Соломон на тази тема:

„Пази сърцето си повече от всичко друго, защото то определя посоката на живота ти. Избягвай всяко извратно и отърничаво говорене; стой далече от корумпираното говорене. Гледай право пред себе си и фокусирай погледа си в това, което се намира пред теб“ (Пр. 4:23-25 – мой превод).

Няма никакъв смисъл да позволявате на вината от вашето минало да ви навестява продължително във вашето бъдеще. Изповядайте греха си пред Господа и помолете да ви прости онзи човек, когото сте засегнали. След това започнете да контролирате думите си и поведението си по начин, който възхвалява Господа и се отнасяйте благосклонно към другите хора.

Днешният ден изработва споменът, който е влог в банката на времето. Правете добро вложение!

Потъващият пясък на суеверието

(Мат. 7:24-25)

Огромна епидемия прихлупила Лондон като дебело сиво одеяло. Тя дошла като крадец през нощта. Броят на умрелите бил поразителен.

Някой предложил глупавата идея, че мръсният въздух е причинил епидемията. Поради това хората започнали да носят стръкчета цъфнало цвете в джобовете си, суеверно вярвайки, че ароматът на цветето ще ги запази да не заболят. Групи от болни хора от епидемията, ако можели да ходят, били извеждани от сградите на болниците. Държейки се за ръце, те вървели в кръг около алеи с рози, дишайки дълбоко аромата на цъфналите растения. Когато положението им се влошавало и предстояло да умрат, бил прилаган друг суеверен метод със затрогваща искреност. Мнозина хора вярвали, че ако дробовете им бъдат освободени от замърсяването, те може да останат живи. Поради това поставяли пепел в лъжица и я доближавали близо до

носа на болния, което предизвиквало 1-2 силни кихания. Но нищо не забавяло увеличаващият се брой на умрелите! **И това продължавало, докато не била открита истинската причина** – **ухапване от бълхи от болни плъхове** – което довело до овладяването на контрола над епидемията.

Този ужасно преживяване е едно обяснение за една малка песничка, която невинните дечица все още пеят, когато си играят. За пръв път тя е била изпята от устните на дрипав старец, който бутал платформа на две колела и събирал трупове по уличката по онова време: „**Звъни около розите./ джоб пълен с букетчета;/ пепел, пепел, всички ние паднахме долу.**“

Заченато в нечий мозък поради невежество, суеверието насърчава несигурността и изпраща цял легион от структурни пукнатини в целия ни характер.

Коя е най-лошата форма на суеверието? Това е суеверието, което е свързано с Господа. Реформаторите са били едни от първите, които са видели това и са го разпознали, че е такова, каквото то е. Те писали за суеверието, проповядвали против него, публично го изваждали на показ – **и даже били превръщани в мъченици заради него. Религиозното суеверие е безжалостно.** Колко по-добре е да изграждаме живота си върху истините на Божието Слово. Исус е казал:

„Всеки, който чува Моето учение и го изпълнява, е разумен, като човек, който построява къщата си върху канара. Въпреки, че дъждът идва с буря и придошлите води се надигат, и ветровете духат силно върху тази къща, тя няма да падне, защото е изградена на канара“ (Мат. 7:24-25 – мой превод).

Вие виждате, че нашият Спасител дойде, за да ни даде истината и да ни освободи. **А суеверието, въпреки че е подбудено от искреността, не е сигурен фундамент. Христос е сигурният фундамент.**

Балансът на живота

(Пс. 78:70-72)

Както бедата, така и знаменитостта се противопоставят на нашата балансираност, но знаменитостта е може би по-трудното изпитание. Класически пример е Давид.

„(Бог) избра слугата си Давид, призовавайки го от кошарите. Той взе Давид от отглеждането на овце и агнета, и го направи овчарят на потомците на Яков – на собствените хора на Бога, Израел. Той се грижеше за тях с вярно сърце и ги водеше с опитните си ръце“ (Пс. 78:70-72 – мой превод)

Когато Бог разгледал внимателно юдеите, търсейки наследник на Саул, Той намерил един юноша, който притежавал уникална комбинация: **смирението на слуга, сърцето на овчар и ръцете на опитен ловец.**

И когато станал на 30 години, най-младият син на Есей заел най-високата длъжност в държавата. Цар! В ръцете му се намирало необятно богатство, неограничени привилегии и огромна власт.

И как се справил той с такава знаменитост? Прочетете отново последният стих. Той се грижил за народа *„с вярно сърце.“* Въпреки своите ограничения и несъвършенства, той бил един от малцината, които издържали успешно изпитанието на знаменитостта.

А вие бихте ли го издържали?

Ако искате да го издържите, когато обещаете нещо, изпълнявайте го. Точно както сте казали, че ще направите. Защото почтеността означава, че вие държите на думата си. Освен това, когато дойде време да си плащате сметките, плащайте ги. Защото почтеността означава, че на вас може финансово да се разчита. (Коментар: *Иначе казано, че „си простирате краката според вашата черга,“ че не харчите повече пари, отколкото са доходите ви, а даже и се стараете да спестявате, за да можете да помагате на другите хора. Д.Пр.*) И още, когато сте изкушени да се забъркате в забранена сексуална връзка, **вие не се съгласявате.** Защото почтеността означава, че вие сте морално чист. Вие не мамите, защото сте способен да криете тайните си. Нито пък фалшифицирате, защото сега ние сте началник. **Това, че е успешен, не дава правото на никой да казва, че неправилното е правилно. Или че нещо е добро, ако това нещо не е добро.**

Беда или знаменитост – и двете са трудни изпитания на нашата балансираност. А за да оставаме балансирани и в единия, и в другия случай – за това се изисква да сме почтени. **Краткият вятър на компромиса е много по-унищожителен от внезапното разтърсване на нещастieto.**

Нещастieto на невежеството

(2Тим. 4:2)

Когато служех като пастор в Нова Англия, аз чух за учител, който подложил на изпит група ученици от гимназия за изучаване на Библията. Това бил встъпителен тест, предшестваш един курс, представящ

Библията като литература, който този учител планирал да преподава в Гимназията „Нютън“ в Масачузетс, която беше считана, че е една от най-добрите обществени училища в САЩ. Вижте едни от най-поразителните отговори, дадени от гимназистите:

- Содом и Гомор били любовници
- Езавел е името на магарето на Ахав
- Четиримата конници се появили в Акропола
- Евангелията в Новия Завет са написани от Матей, Марс, **Лутер** и Йоан
- Ева била създадена от ябълка
- Исус бил кръстен от Моисей

Но отговорът, който заема първото място в тази класация е даден от ученик, който бил сред най-добрите 5% на завършилите този клас. Въпросът е: „**Какво е била Голгота?**“ А отговорът е: „**Голгота е било името на гиганта, който е бил убит от апостол Давид.**“ Аз се смях толкова силно, че почти щях да падна от стола, на който седях!

В територия, пълна с църкви и параклиси, с храмове и скинии, има само една незначителна шепа добре информирани ученици на Книгата на книгите. Божните хора **никога не се научават истински да изследват Библията за себе си, а да не говорим за придобиването на фундаментално знание за Библията.**

Толкова е лесно да обвинявате, да сочим с пръст други хора, приятели или образователни институции – даже църквата, където се покланяте и служите на Христос. **Но в края на краищата, невежеството е личен избор – вашият избор. А също и мой.**

Харесва ми начинът, по който опитният апостол Павел е казал това на своя млад ученик:

„**Проповядвай Божието Слово. Бъди готов, независимо от това, дали времето е подходящо или не. Търпеливо поправяй, порицавай и окуражавай твоите хора с добро учение**“ (2Тим. 4:2 – мой превод).

Всички ние сме отговорни да бъдем ученици на Божието Слово, за да бъдем готови да разпространяваме словото с надеждата в Христос.

Призовавам ви: затворете телевизорите и изключете мобилните си телефони. После отваряйте Библията си – **всеки ден** – и изследвайте Библията за себе си. Вие и всеки, на които вие служите и водите, ще бъдат много радостни, че вие сте направили това.

Всичките онези идоли

(Лука 12:34)

Идолите се изявяват в много форми.

Сградата на църквата може да се превърне в идол за нас, **докато всъщност тя е само мястото, където ние се срещаме и се покланяме на Бога – нищо повече.** Детето ви може да се превърне във вашия идол. (*Коментар: Колко често **неосъзнавайки**, казваме: „Аз обожавам...еди какво си.“ Така ние признаваме, че това нещо е нашият идол. Д.Пр.*) По неуловими начини вие можете толкова да се възхищавате на това малко дете, че целият ви живот е посветен и се върти около това съкровище. На вашият брачен партньор или любовник можете да дадете първото място в живота ви и буквално да го превърнете в идол. Вашата работа буквално може да стане ваш бог. Можете да имате всякакви цели в живота си. Къща, ливада, антика, кола, награди в спорта, образование, пътуване в чужбина, някакво постижение и даже целта да се „пенсионирате,“ може така за завладеете сърцето ви, че да се превърне в обект на цялата ви обич.

Няма нищо лошо в която и да е от тези цели. Не е грях да ги притежавате. Но е грях, когато ТЯ/Те ни притежава/т. В това се състои цялата разлика. (*Коментар: Важното е **кой** ни притежава. Д.Пр.*) Това нещо е такава, **че превръща златният блян в празна бронзова буца.**

Можете ли да да кажете искрено, че вие сте унищожили вашите идоли? Можете ли да кажете, **че не сте** завързан за бронзова котва? **Можете ли да кажете, че Христос царува във вас без съперник?** Или ще трябва да Му позволите достъп в личното светилище на вашия вътрешен храм, където вие насаме горите таман? Ето ясната истина:

„**Където е съкровището ви, там ще бъдат и желанията на сърцето ви**“ (Лука 12:34 – мой превод).

Обичам простотата на това твърдение. Думите на нашият Господ подреждат приоритетите ни и ни фокусират да се привързваме към вечните неща

Вашият Господ и Спасител иска да заема първото място в живота ви. Исус казва, че ако Той **има** това място в живота ви, всичко друго „**ще ви се добави**“ (Лука 12:31). Колко време мина от момента, в който вие си осигурихте Неговата помощ в почитването на вашия личен вътрешен храм? Толкова е лесно да бъдем привлечени от идоли – добри неща, които са прекомерно обичани. **Но когато сте поставили Исус в центъра на стаята, всичко друго е само декор.** Павел е написал:

„Христос е и главата на църквата, която е неговото тяло. Той е началото, върховен над всички, които възкръсват от мъртвите. Поради което, Той е пръв във всичко.“ (Кол. 1:18 – мой превод)

Разбрахте ли това? **Той заема първото място във всичко.**

Във всичко!

За папагалите и орлите

(Марк 6:18-20)

Тези, които мислят като орли, задават трудните въпроси, поемат стратегически рискове, изследват упорито за да открият цялата истина **и се реят високо над посредствеността**. А хората, които мислят като папагали, се радват на предсказуемото, рутинното и повтарят думите на другите хора.

Установих, че много църкви и организации са ръководени от папагали и на практика са лишени от орли. Дали тази оценка е твърде сурова? Вие преценете. Кой днес са орлите, които предлагат директно получени от планината проникновения за задачите на света, за библейските учения, за евангелизма, за християнското обучение, за апологетиката и за методите за възпитание на вярата? Кой са онези, които създават градивни пътища за съобщаването на истините на Библията, така че това да е нещо повече от тюрлюговеч от взаимствани истини, да не е банално повторение на очевидното, което има склонността да парализира критичните способности на активните умове?

Орлите са независими мислители.

Това **не означава**, че те са изоставили православната вяра **или че се съмняват** във властта на Божието Слово; това просто означава, че те са отегчени да им бъде казвано: „Застани на високо място и повтаряй след мен.“ Орлите притежават вродено виждане на нещата в истинското им съотношение, те имат чувствителност, която оставя място за свеж принос и мисли, които не са били забелязани от другите.

Когато бил заведен в великолепия дворец на Ирод, Йоан Кръстител не можел да постъпи като папагал и да говори банални фрази в присъствието на арогантният управник. Вместо това той обявил:

„Против Божия закон е, ти да се ожениш за братовата си жена. `Поради това Иродиада са озлоби против Йоан и искаше да го убие. Но без одобрението на Ирод тя беше безсилна, защото Ирод уважаваше Йоан; и знаейки, че той е праведен и свят човек, той го закриляше. Ирод ставаше силно разстроен, когато разговаряше с Йоан, но въпреки това харесваше да го слуша“ (Марк 6:18-20 – мой превод).

Йоан Кръстител е бил орел. Той е казал истината. **Той стигнал до самата граница на онова, в което вървал. И поради това той бил уважаван, даже от неговите врагове.**

Тогава, какъв вид човек ще бъдете вие? Ако ви харесва да бъдете папагал, останете на място и не говорете. **Но ако имате сърце на орел, какво правите на това високо място?** Имате ли някаква представа колко много се нуждаете **да се реете високо и да изявявате чудесата на Божието Слово?** Осъзнавате ли **колко не на място** сте вътре в тази клетка? **Излезте от нея – поемете този риск.**

Усещане за опасност

(Деян. 20:22-24)

Сцената е позната: приемна болнична зала с цялата очаквана обстановка: дивани и сгънати вестници... килими с подходящи цветове и пердета, осветени от мека светлина... служителка в униформа край бюро, уморена от отговарянето на едни и същи въпроси...странни миризми...и много хора.

Навсякъде има хора. Постоянен поток на влизачи и излизачи, лица на които е изписано бързана и тревога. Около мен има малки групички от хора, които пият кафе и разговарят тихо или гледащи в пространството и мигащи често, загубени в света на собствената им болка. Някои седят самотно, неспокойно вгледани в корицата на някакво списание в продължение на 10 минути. Внезапно се появява хирург в избеляли зелени дрехи, носейки новини за чакащите. Веждите се смръщават. Устните се свиват. Глави се поклащат. Сълзи потичат. Скоро отново всичко е спокойно, **повишаващото се опасение се натрупва...**и живота продължава.

Усещането за опасност, където и да се намирате, може да е странно чувство. **То е една или две степени по-силно от безпокойството, но се усеща така, все едно че е двойно по-силно.** То не е достатъчно силно, за да бъде страх, но не е и достатъчно слабо, за да бъде забавно. То е от категорията на „смесеното усещане.“

По някакъв начин усещането за опасност ви оставя осакатен и неподвижен. Това е неопределено безпокойство – усещане на несигурност, на лошо предчувствие и на неспокойствие. **Това, което е усещането**

за безизходица към миналото, това е усещането за опасност към бъдещето.

Апостол Павел може да е имал това усещане, когато е заминавал за Йерусалим:

„Сега аз съм принуден от Духът да отида в Йерусалим. Не знам какво ме очаква, освен че Светият Дух ми казва във всеки град, че ме очакват затвор и страдание. Но моят живот не струва нищо за мен, освен ако аз го използвам за завършването на работата, възложена ми от Господ Исус – работата да казвам на другите Добрата новина за чудната Божия благодат“ (Деян. 20:22-24 – мой превод).

Павел категорично отказал да бяга, когато усещането за опасност му сигнализирило.

Усещането за опасност е впечатляващо до момента, в който решимостта, която е била заповядана от Царят на царете, не го неутрализира и го принуди да се подчини.

Цената на доверието

(Пр. 25:19)

Можете ли да пазите тайна?

Можете ли? Сега бъдете честен. Когато поверителна информация преминава през една от вратите на вашите усещания, дали тя остава вътре в стените на вашия ум? Или е просто въпрос на време, преди тя да изтече оттам? Когато „агенция партенка“ от време на време привлича вниманието ви, дали отказвате да пуснете в обръщение тази информация или подпомагате нейния бърз растеж, наторявайки я с вашия бърз и неконтролиран език? Когато някой казва: „Това, което казвам е поверително“, **вие уважавате ли неговото доверие или го пренебрегвате**...независимо дали правите това незабавно или след време?

Колкото по-дълго живея, толкова по-добре разбирам колко рядко се срещат хора, на които наистина можем да се доверяваме, казвайки им поверителна информация. **И колкото по-дълго живея, толкова повече ценя онези рядко срещани хора, които попадат в тази категория!** Всъщност, ако бъда помолен да направя списък на важните качества на характера, с които трябва да се отличава всеки член на персонала или на ръководството на църквата... **способността да запазват поверителността**, бих я поставил много близо до първите места в тази класация. Нито един лидер не заслужава уважението на хората, ако на него или на нея не може да бъде доверявана информация, **която хората са споделили с него**. (Коментар: И още по-отвратително е, ако лидерът злоупотребява с тази поверителна информация, за да злепоставя или изнудва хората. Д.Пр.)

Нашата памет може да бъде сравнена с гробище, пълно с гробове, които отказват да бъдат разкопани. Информацията, независимо от това колко „тлъста“ или „постна“ е тя, трябва да почива в мир в нейния ковчег, запечатана в тишина под епитафията: „**Споделена доверително – съхранявана доверително**.“

Соломон използва силни и мъдри думи относно тази тема в книгата Притчи. Чуйте неговия съвет:

- „**Мъдрите хора не разгласяват наученото, а дърдоренето на глупавия причинява гибел**“ (Пр. 10:14 – мой превод).

- „**Твърде многото говорене води до грях. Бъди разумен и дръж затворена устата си**“ (Пр. 10:19 – мой превод).

- „**Клюкарят обикаля и разпространява тайни, а онези, които заслужават доверие, пазят това, което им е доверено**“ (Пр. 11:13 – мой превод).

Трудно е да бъде надценена стойността на довереният човек.

Ако искрено вярвате, че можете да пазите информацията, която ви е доверена, тогава докажете това с мълчанието си. **Хората разчитат, че вие ще оправдаете тяхното доверие.**

Научавайте наизуст текстове от Библията

(Пс. 37:30-31; 119:9-16; Мат. 4:1-10)

Не знам друга практика в християнския живот, която, практически говорейки, да е по-възнаграждаваща от запомнянето наизуст на текстове от Библията. Наистина е така! **Няма друго нещо, което да е по-полезно и възнаграждаващо от това. Няма друго упражнение, което да изплаща по-високи духовни дивиденди!** Вашият молитвен живот ще бъде подсилен. Вашето свидетелстване ще стане по-впечатляващо и по-резултатно. Хората ще търсят вашия съвет. Поведението ви и външният ви облик ще започне да се променя. Умът ви ще стане буден и изпълнителен. Увереността ви ще бъде подсилена. Вярата ви ще бъде затвърдена.

Библията е пълна с призиви да присаждаме Божията истина в сърцата си. Давид казва, че младия човек може да опази чист живота си чрез съхраняване на Божието Слово в сърцето си (Пс. 37:31; 119:9-11).

Соломон говори за това в Пр. 4:

„(Мъдростта казва) *Нека сърцето ти да държи здраво думите ми; спазвай заповедите ми и живеи*“ (мой превод).

Думата на иврит, която тук е преведена „*да държи здраво*“ има и синоними – „сграбчвай, хващай.“ Запаметяването на текстовете от Библията ви дава здраво хващане на Словото – **и позволява Словото също да ви държи здраво**. Соломон казва, че трябва да записваме думите на Библията „*на плочата на сърцето си*“ (Пр. 7:3) и да съхраняваме Писанията вътре в себе си, за да „*бъдат винаги готови на устните ви*“ (Пр. 22:18)

Знам, че вие и преди сте били призовавани да правите това. **Но дали това се случва?** Може би вие бавите това, защото умствено сте настроен против него. Може би вие вече сте опитвали, но или не сте могли да видите изгодите или пък не сте отишли отвъд методът, който е изискван от някои програми за запаметяване – писането на стиховете на малки листчета, методи за проверяване на запомненото, четенето на текстовете на глас и т.н. Може би това изглежда елементарно и обидно за вашата интелигентност. Аз ви разбирам.

Добре...забравете методите...но не изхвърляйте бебето от коритото заедно с мръсната вода. Вземете Библията си, отворете я на текста, който ви се струва особено полезен и запомнете този текст...като ваш собствен текст. **Не научавайте** безразборно изолирани стихове. Захапете по-големи откъси от Библията. По този начин вие можете да следите потока на мисълта, която Бог е искал да ни каже.

Вижте 7 неща, които аз съм установил, че са полезни:

1. Избирайте време, когато умът ви е свободен от други странични разсейвания...може би скоро след като се събудите сутрин.

2. Научавайте името на книгата, главата и номера на стих(а, овете), като го повтаряте всеки път, когато казвате самия текст. Числата се запомнят по-трудно от думите.

3. Прочитайте всеки стих изцяло по няколко пъти – както шепнешком, така и гласно. Когато чувате себе си да казвате думите, това помага те да се циментира във вашия ум.

4. Разделяйте откъса на неговите естествени фрази. Първо научете неговото обозначение в Библията, а после първата фраза. После повторете обозначение от и първата фраза преди да преминете към втората фраза. По същият начин преминавайте към следващите фрази една по една, повтаряйки отново вече научените.

5. **Научавайте безгрешно малки откъси, а не големи откъси, но с грешки.** Не започвайте да учите нов стих, преди да сте научили безгрешно предишния и го казвате, без да гледате в Библията.

6. Около 20-30 минути след като завършите изучаването на определените стихове, отново повторете това, което сте запомнили наизуст. Преди края на същия ден затвърдете запомнените стихове като ги кажете още 15-20 пъти. (Можете да правите това, докато шофирате или вършите някаква друга работа.)

7. Употребявайте стиховете гласно винаги, когато е възможно. В края на краищата, **процесът на запомняне наизуст на стихове от Библията е практика**, а не теория. Употребявайте стиховете когато говорите, когато пишете, когато съветвате, при всяка възможност. Свързвайте това, което сте научили с вашата ежедневна ситуация. Ще бъдете възхитен от резултатите.

Разговори на глухите

(Лев. 26:14, 18, 21, 27, 40-46; Лука 8:4-18; Йоан 4:1-26; Як. 1:19)

Невъзможно е да се надцени **огромната нужда, която имат хората наистина да бъдат чувани, да бъдат възприемани сериозно и да бъдат разбирани**. Никой не може да се развива свободно в този свят и да живее пълноценно и и реализирано, **ако не бъде разбран от поне една друга личност**.

„*Вслушайте се в разговорите в нашия свят, както между народите, така и в семействата. В по-голямата си част това са разговори между глухи хора.*“ Това е написал д-р Пол Турние (1898-1986 – световно известен швейцарски лекар и писател. Д.Пр.) и **неговите думи ме убедиха**. Харесвам и други негови мисли...**но особено тези**. Защото те проникват в област на слабост в моя собствен живот. Не на някаква очевидна слабост, а на трудно забележима слабост. Слабост, която съм способен да крия от повечето хора, защото от мен обикновено се очаква да говоря. Но преди известно време **започна да ми се изяснява, че аз трябва да изработя в себе си една способност, която се придобива много по-трудно от говоренето...способност, която изисква да притежаваме изключително голямо умение**.

Слушането

Нямам предвид просто чуването. Не просто да се усмихваме и да кимаме с глава, когато устните на

друг човек се движат. Не просто да мълчите, докато „дойде вашия ред“ да кажете нещо. Всички ние сме добри в тази игра – придобита в бакалията, в местната обществена пералня или на стълбището на входа на църковната сграда.

Разговори на глухите! Звучите идват от гласовата кутия; гърлените шумове се формират в думи от езика и устните. Но колко малко се вслушваме в казаното – в това, което наистина достига до мозъка ни. Веднъж Самуел Бътлър казал: „**Нужни са двама човека, за да бъде казано нещо – казващ и друг човек, на когото е казвано. Всеки от тях е важен за казането на истината.**“

Илюстрация за това са децата. Те изразяват чувствата си. Дълбоко в техните вътрешни кладенчета има множество нужди, въпроси, причинени болки и мечти. Подобно на малка кофичка, техният език изважда на показ тези неща. **Заетият, нечувствителен родител, който стремително профучава през деня, пропуска много сигнали и подминава избрани моменти, които никога няма да бъдат повторени.**

Или какво да кажем за човека, който не е християнин. Някога практикували ли сте да слушате, как се съобщава евангелието? **Ако не сме внимателни, ние обикновено разтоварваме стоката и считаме, че с това сме си свършили работата.** Но хората са лесно нараними. Понякога – непоправимо. Ние трябва да внимаваме много да говорим разбираемо, да не се подиграваме, да не изопачаваме или да нападаме! Със сигурност евангелието трябва трябва да бъде съобщавано, но отделянето на време да слушаме търпеливо и да отговаряме спокойно, е важна част от този процес.

Вижте как Христос е разговарял със самарянката край кладенеца (Йоан 4). Той можел да я отпрати с неспирна канонада на вербалната артилерия. **Но не го е направил!** Любезно я слушал, когато тя говорела; Той „слушал бавно.“ Прочел информацията за безпокойството, изписана на лицето ѝ и усетил тежестта на вината в сърцето ѝ. Докато тя говорела, Той се вглеждал дълбоко в кладенеца на душата ѝ. Не след дълго, тя се оказала изцяло открита, **но въпреки това, тя нито веднъж не се почувствала притисната или ненужно затруднена. Какъв е бил тайният метод на Исус? Той слушал.** Размишлявал над всяка нейна дума и над всеки израз. **Даже над тона на нейния глас.**

Какво е нужно, за да постъпваме и ние така? **Нужни са рядко срещани качества,** като: **загриженост; отделено време; липса на егоизъм; концентрация; да показваме на другия човек, че много го ценим; чувствителност; толерантност; търпение; самоконтрол.** И може би най-вече – **да мълчим, докато другият човек мисли и се опитва да разбере това, което казваме. Мъдър е слушащият, който не се чувства принуден да запълва всички паузи в разговора.**

Соломон е казал това ясно в Пр. 20:12:

„**Слушащото ухо и гледащото око – Господ е направил и двете.**“

Две уши. Две очи. Само една уста. **Може би това ни казва нещо.** Призовавам ви да се присъедините към мен в превръщането ни в по-добри слушатели. На вашия съпруг/а. На вашите приятели. На вашите деца. На вашия началник. На вашия учител. На вашите ученици; На вашите клиенти; На другите християни и с невярващите, които трябва да срещнат Исус.

Ако слепите хора се нуждаят от „куче-водач“, ние трябва да сме сигурни, че хората, които се борят с разговора на глухите, **се нуждаят от приятели със слушащо ухо.**

Приятелски – отвътре навън

(1Ц. 16:1-7; 3Ц. 5:1-12; Йоан 15:15)

Привлекателен ли сте? Нямам предвид външната красота и чертите на лицето ви. Моля ви, ако сте привлекателен, магнетичен, обаятелен, прелестен и дружелюбен, чуйте Пр. 18:24:

„**Човек, който има много приятели, е длъжен да се държи приятелски**“ (KJV - мой превод).

Разбирате ли смисълът на тази притча? **За да имаме приятели, самите ние трябва да се държим приятелски.** Приятелството означава **да бъдеш** някой...което е повече от това, **да правиш** нещо.

Предпоставка за приятелството е да имаме позитивна и здравословна представа за себе си. Еф. 5:29 представя този факт в контекста на отношението на обич на мъж към съпругата му:

„**Защото никой никога е не мразил тялото си, а го храни и се грижи нежно за него, така както и Христос се грижи за църквата**“ (мой превод – прочети и Рим. 12:3).

Нужно е да имаме здравословното отношение **към нас самите, преди да можем да имаме здравословно отношение към другите**...което ги привлича към нас като приятели. За да ви окуража да се стремите към тази жизнено важна цел, ще ви припомня 3 прости, но чудесни факти:

1. Бог по произход ви е проектирал и „предопределил“ (Пс. 139:13-17).

2. Бог не е завършил работата си с вас, Той продължава да работи във вас (Рим. 8:29; Еф. 2:10).

3. Истинската ви същност – това, което Бог прави – е вътре във вас (1Ц. 16:7).

Много повече, отколкото външния ви размер, отличителните ви черти и дрехи, **вашиите вътрешни качества са нещата, които ви правят привлекателен и приятелски**. 1Пет. 3:1-6 изяснява това много добре.

Поради това – **вместо да се чувствате задължен да подавате радостно ръка на всеки човек, който видите в църквата и да си създавате външния облик на приятел, се вгледайте продължително и внимателно вътре в себе си и вижте какъв сте наистина**. Припомнете си онези качества, които Бог е развивал вътре във вас. Намирайте окуражение във факта, че вие сте уникална комбинация от вътрешни качества, които никой друг не притежава – **поради което вие имате задължението да съдействате, за да бъдете себе си!**

Молете Бог да ви даде способността да бъдете винаги позитивен, честен и открит (**и да се чувствате удобно, когато правите това!**). Молете Го да ви използва, за да бъдете приятел на някой, който се нуждае от приятел. **Аз лично мисля, че в това има много повече разум, отколкото да обикаляме денонощно с усмивка на лицето!**

Съгласен съм с казаното от Джон Мот:

„Управлявайте чрез сърцето. **Когато логиката, доказателствата и другите форми на убеждаване се провалят, дръжте се здраво за истинското приятелство.**“

Притча – Спасяване на хора

(Кол. 4:2-6; Мат 5:13-16; Еф. 5:1-33)

На един опасен участък от крайбрежието на морето, който бил прочут с корабкрушенията, имало малка постройка, построена с грубо одялани дървени трупи, в която се помещавала спасителна станция. Всъщност, станцията била просто барака, в която имало само една спасителна лодка, но няколко сърцати членове на станцията постоянно наблюдавали бурното море. **Малко мислейки за себе си**, те денем и нощем неуморно следели за хора, които са в опасност или са се изгубили. **Много хора били спасени от тази храбра група**, която вярно работела като отбор, както докато са в станцията, така и когато са извън нея. Постепенно това място станало прочуто.

Някои от хората, които били спасени, както и други хора от крайбрежието, искали да станат членове на тази малка спасителна група. Те били готови да посветят своето време, енергия и пари в подкрепа на благородните ѝ цели. С разрастването на групата били купени нови лодки. Обучени били нови екипажи на лодките. Сградата на станцията, която в миналото била неугледна, мизерна и буквално незначителна, започнала да се разраства. Някои от членовете **не били щастливи, че бараката била толкова непривлекателна и лошо обзаведена**. Те считали, че трябва да се направи по-уютна сграда. Спасителните лодки били заменени с красиви мебели. Грубото, ръчно изработено оборудване **било изхвърлено** и било заменено със сложни и елегантни системи. Разбира се, наложило се бараката да бъде разрушена, за да има достатъчно място за цялото допълнително обзавеждане, мебели, системи и екипировка. Когато била завършена, новата спасителна станция се превърнала в общодостъпно място за събиране и нейните цели започнали да се променят. Сега тя се използвала като клубно помещение, като привлекателна сграда за публични събирания. Сега спасяването на хора, храненето на гладните, подкрепянето на изплашените и успокояването на разтревожените **започнали рядко да се случват**.

Малцина от членовете искали да излизат в морето, за да спасяват живота на корабкрушенците, поради което **те наели професионални спасителни екипажи, за да вършат тази работа**. Но първоначалната цел на станцията не била напълно забравена. Мотивациите за спасяването на живота на хората все още преобладавали в украсата на клуба. Всъщност, **имало литургична спасителна лодка, съхранявана в „Помещението на сладките спомени“**, което било осветявано от меко недиректно осветление, което помагало да остане скрит слой прах **върху някога употребяваната лодка**.

Някъде по това време голям кораб се разби в крайбрежието и екипажите на спасителните лодки докараха премръзнали, мокри и почти удавени хора. Те бяха мръсни, някои от тях бяха тежко ранени и самотни. Други от тях „се различаваха“ от мнозинството членове на клуба. Красивият нов клуб внезапно стана мръсен, разбъркан и неподреден. Създаденият специално комитет видя това и незабавно беше изградена баня **навън и далече от клуба**, с цел жертвите на корабкрушението **да бъдат почиствани, преди да влязат вътре**.

На следващото събиране имаше силни думи и гневни чувства, вследствие на което **членовете се разделиха на две групи**. Повечето от хората искаха да бъде преустановени спасителните дейности на клуба и всички взаимоотношения с жертвите на корабкрушенията... („**това е твърде неприятно, това пречи на нашия социален живот**, то отваря вратата за достъп на хора, които **не са от нашия вид**“). Както можете да

очакват, все пак е имало някои хора, които са настоявали да бъде продължена спасителната дейност и че това трябва да бъде тяхната главна цел, че единствената причина за съществуването на спасителната станция е служенето на всеки човек, който се нуждае от помощ, независимо от красотата, размера или украсите на техния клуб. **При гласуването те били победени** и им било казано, че ако искат да спасяват живота на всякакъв вид хора, които са ставали жертва на корабокрушенията в тези води, те биха могли да си създадат своя собствена спасителна станция по-надолу по бреговата ивица! **И те го направили**.

С течението на времето, новата спасителна станция преживяла някои от старите промени. Тя се превърнала в още един клуб...и така била създадено следваща спасителна станция. Историята продължава да повтаря себе си...и ако вие посетите това крайбрежие днес, ще намерите голям брой изключително впечатляващи клубове по бреговата ивица, притежавани и управлявани от изкусни професионалисти, **които изобщо не участват в спасяването на живота на корабокрушенците**.

Корабокрушения все още се случват в онези води, **но сега повечето от жертвите не са спасявани**. Ежедневно те потъват в морето, но малцина се тревожат за това...**толкова малко хора**.

А вие?

Новороден

(Йоан 3:1-17; 2Кор. 5:17; 1Пет. 1:1-5)

На разстояние само 2 часа пътуване с кола от нашия дом, ние обиколихме целия свят. Не пропуснахме нито един континент. От Патагония до Конго. От равнините на Серенгети в Танзания отидохме в тропическия дъжд в горите на Мадагаскар, прекосихме Индийския океан и стигнахме до тайнствената Малая. После посетихме тундрата на Арктическият кръг, Скандинавия и Месопотамия, Египет и Китай, Манджурия и Сибир. От заледените върхове на Хималаите отидохме в обширната пустинна област на Австралия и навлязохме дълбоко в заплетените джунгли на Нова Гвинея.

С автобус. Само за 45 минути. Ахкахме и охкахме по нашия път, когато преминавахме през всяка въобразима сцена, гледка и звук. Всичко беше различно, освен старият познат надпис, който продължаваше да се появява по пътеките и дърветата: „Моля, не хранете животните.“

Сигурно се досетихте. **Прочутата Зоологическа градина Сан Диего** спечели още една престижна награда. Къде на друго място едно семейство може да чуе пискливия крясък на пауните, тичащи свободно, да докосне хобота на слон, да изучава подробно пъстрият гребен на рядко срещано какаду, да погледне в постоянно втренчения поглед на сребристо сива коала, качена на разклонените клони на евкалипт или да стои на 50 см разстояние от кобра...и всичко това в един следобед? **Казвам ви, всичко това прави да излезе детето, което е вътре в нас. Когато се удивляваме на работата на Божията ръка сред Неговите създания, ние придобиваме обновена почит към Неговия създателен гений**. Кой друг би могъл да измисли **гекон** (*Коментар: вид гуцер с дебела опашка. Д.Пр.*)? Или **тапир**? Или свръхестественото **окапи**, приличащо едновременно на жираф и зебра (!), с козина като кадифе и с огромни уши?

Отгоре и отвъд всичко това, ние имахме рядкото удоволствие да посетим зародишите в Парк Балбоа в Сан Диего. Той беше толкова необикновен, че даже нашият остроумен гид внезапно онемя. Ние приличахме на новороден човек. Не мога да си спомня името на четириногото новородено, то беше толкова миниатюрно и беше родено само преди 2 минути. То лежеше там на открито. Все още къдраво, както е излязло от утробата. Мокро, с широко отворени очи и клепнали уши, тава странно, космато топче на новия живот мигаше при първото зърване на пръста, скалата, слънцето и водата. До него стоеше неговата мама, омазана със свежа кръв по силните ѝ задни крака на сърна, докато гордо лижеше плацентата и прегризваше пъпната връв. А какво правеха околните животни? **Едва ли я поглеждаха. Пасяха наоколо напълно безразлични**.

Не можахме да стоим по-дълго. Трябваше да „спазваме графика“, поради което си тръгнахме, оставяйки зад себе си отровен облак от изгорели газове от двигателя на автобуса.

Много време измина от този паметен епизод, но аз все още не мога да се съвзема **от аналогията**. Това, което се случва там, е удивително точен сценарий на онова, което се случва ежедневно по целия наш свят. Не физически, а духовно. **Не сред животните поставени в клетки, а в човешките сърца**. Независимо дали е в Мадагаскар или в Монтерей, в Заир или Цюрих, в Белфаст или Бирмингам, докато трафикът се завърта, скоростта се усилва и напрежението се натрупва...внезапно се появява нещо новородено от небето. За някои това се случва по пладне, а за други – привечер или през нощта. Някои новородени дишат за пръв път в новия живот в малка църква, разположена на ветровит хълм, след като чуят простата, но въпреки това вълнуваща история на смъртта на Спасителят. Други са в единична затворническа килия и седят до радио. Трети са на лагер, заобиколени от християни, които са загрижени.

Бог се появява. Без предупреждение, Той нахлува в душата, носейки прошка, очистване, мир и изцяло нова гледна точка и мащаб. Той нарича това „вечен живот.“ А новороденото? Библията обрисова същият портрет на всички новородени:

„ново създание...старото премина...дойдоха нови неща“ (2Кор. 5:17 – мой превод).

Нова надежда. Нови отношения. Нови чувства. Нова посока. Нова съдба. Новороденият поклаща главата си, мига, оглежда се наоколо при първото виждане на новия живот и му е трудно да повярва това. **А светът? Разбира се, какво го интересува, той бърза по своя път.** Незаинтересован, зает, прекомерно ангажиран; той трябва „да спазва графика.“ Случило се е вечното ново раждане на някой човек. Въпреки, че то не привлича вниманието на хората около него, Божието царство беше тихо увеличено.

Това се случва всеки ден в нашия необятен свят. То се случи даже днес. И може би това е станало само на 2 минути път от вашата собствена входна врата.

„Добър“ скептицизъм

(Из. 14; Лука 9:10-17; 2Пет.3:3-4)

Деветгодишният Дени се върна силно развълнуван от Неделното училище, скачайки като див жребец. Очите се въртяха във всички посоки, докато се опитваше да открие мама или тате. Най-после, след кратко търсене, той сграбчи баща си за крака и извика: „Човече, тази история за Моисей и неговите хора, които преминали през Червено море беше страхотна!“ Баща му погледна надолу, усмихна се и помоли момчето да му я разкаже.

„Израилтяните излезли от Египет, но Фараона и неговата армия се втурнала след тях да ги преследва. Поради това израилтяните бягали толкова бързо, колкото можели, докато стигнали до Червено море. Египетската армия се приближавала до тях все по-близо и по-близо. Тогава Моисей взел мобилната си радиостанция и заповядал на израелските бомбардировачи да бомбардират египтяните. Докато това се случвало, израелския военен флот построил понтонен мост, за да могат хората да преминат. И те преминали!“

Сега дошъл редът на бащата да попита шокирано: „Това ли е начинът, по който те ви преподават тази история?“

Дени признал: “Е, не точно така, **но ако аз ти я бях разказал така, както те ни я разказаха, ти никога нямаше да повярваш в това,** тате.“

С шеговита невинност малкото момченце поставило пръста си върху пулса на нашият усъвършенстван свят на възрастните, в който „добрият“ скептицизъм остава на върха. Той става все по-популярен в управлението в нашия черно-бял свят на фактите... **и разбира се, не остава никакво място за чудесата.**

Но всъщност този начин на мислене не е нов. Петър говори за него в едно от писмата си:

„Искам да ви напомня, че в последните дни ще дойдат присмехулници, които ще...се присмиват на истината. Тяхното разсъждение ще бъде следното: 'Исус е обещал да се върне обратно, нали? Тогава къде е Той? Той никога няма да се върне! Защо, доколкото всеки от нас може да си спомни, всичко е останало точно такова, каквото е било още от първия ден на сътворението“ (2Пет.3:3-4, TLB – мой превод).

Скептиците мислят по този начин. Ако можеха да изберат техният любим химн, той със сигурност щеше да включва думите: „**Такова както това беше в началото, такава е то сега и винаги ще е такава...**“

Вижте гравитацията. Тежките неща винаги падат на земята. Винаги. Поради това строителят може да изгради къща и никога няма да се разтревожи, че неговите материали ще отплават. Разчитайте на това. **Вижте химията.** Смесването на определени елементи в производствения процес винаги дава един и същ резултат. Винаги. Поради това лекарят може да предпише лекарство с предсказуема увереност. **Вземете астрономията.** Слънцето, луната и звездите се движат в съвършена хармония. Винаги. Даже тайнствените затъмнения се случват без никаква изненада. **Вземете анатомията.** Независимо от това дали се отнася за зеницата на окото, която се разширява или се свива, реагирайки на светлината, или за нашата кожа, която регулира температурата на тялото ни, или за нашия вграден защитен механизъм, който се бори с болестите, ние действаме стриктно въз основа на фактите. Твърдите, неотменни и непреклонни факти. Надеждни като залеза. Истински като зъбобола. Ясни като рентгенова снимка. Абсолютни, непреклонни, неоспорими.

Хората, които ръководят живота си според този начин на мислене, са наричани умни. В тях няма никакво място за свръхестественото. **За тях е посредствено** да се мисли за необяснимото, за чудесата. Ако застрахователните компании са избрали да предоставят шанс за случването на „Божие дело“ (*Коментар: Непредсказуеми и неконтролируеми от човека явления, като земетресения или цунами. Д.Пр.*), това си е тяхна работа...но

това са „бойни викове“ в лабораториите и операционните зали, и сред редакторите на вестниците.

Тогава какво да правим с чудесата? Добре, нека да ги ограничим до детския свят с приказките и измислиците. И, ако е необходимо, в декорираните с цветни стъкла храмове, където вълненията се повишават и е нужно въображение, **трябва тези истории да бъдат направени интересни. В края на краищата, как е възможно да има малко религия, без пълен джоб с чудеса?** И ако започнем да се опитваме си обясним чрез Библията, как и защо се случват всички тези неща, замислете се за времето, което е нужно, за да бъде обяснено: как е възможно слънцето да е останало неподвижно за известно време; или защо всичките онези риби за напълнили рибарските мрежи на учениците на Исус; или кое е това нещо, което е съживило умрелият Лазар; или защо тялото на Исус никога не е било намерено; или как смъртта на Христос очиства живота на повярвалите в Него година след година; или как е възможно Библията все още да съществува?

Интелигентните, остроумно мислещи скептици не е нужно да се опитват да обясняват **как се случват такива дребни неща**. Много по-лесно е да се възприеме цялостното отричане на чудесата...което е прекрасно и е елегантно...докато самите скептици се разболеят, после умрат и се окаже, че се нуждаят от чудо, **което да им помогне да прекосят онази финална река.** (Коментар: Според мен това е реката Лета в ада. Д.Пр.)

Тогава какво става? Хей, **ако ви кажа, какво всъщност казва Библията, вие никога няма да повярвате в това.**

Сълзи

(П. Йер. 1:12-16; 3:46-50; Йер. 50:4; Лука 7:36-50)

Когато думите не достигат, потичат сълзите. Те имат свой собствен език, който не се нуждае от превод. По някакъв тайнствен начин, нашата сложна вътрешна система знае кога да признае своите говорни ограничения...и тогава идва редът на сълзите.

Очите може да блестят и да искрят само мигове преди да бъдат наводнени от таен резервоар. Ние напразно се опитваме за съдржим потока, но даже силните мъже не успяват.

Сълзите не са стеснителни. Те могат да ни облеят, когато говорим пред публика или седим до други хора, **които очакват ние да им дадем сила**. Най-често те се появяват, когато душата ни е завладяна от чувства, които думите не могат да опишат.

Сълзите ни могат да потекат докато пеем прекрасен, величествен химн или когато сме сами, изгубени в някой оживял спомен, или когато се измъчваме от нещо по време на молитва.

Знаете ли, че Бог обръща специално внимание на тези ваши сълзи? **Пс. 56:8 се казва, че Той ги поставя в Своята бутилка и ги вписва в историята, която Той съхранява за живота на всеки човек.**

Давид е казал: „*Господ е чул гласа на плача ми*“ (Пс. 6:8)

Една капка сълза призовава Царят на небето. Вместо да бъде засрамен и разочарован, Господ си отбелязва нашето вътрешно триене, когато трудните моменти са смазвани чрез сълзи. Той превръща тези ситуации в моменти на нежност и никога не забравя онези кризи в живота ни, в които са проливани сълзи.

Един от огромните недостатъци на нашето хладно и обиграно общество е неговото нежелание да демонстрира сълзи. Поради някаква странна причина, мъжете считат, че сълзите са белег на слабост...**и много от възрастните хора считат, че плачът е признак за незрялост.** Колко глупаво! Колко нещастно! Резултатът от това е, че ние поставяме куче-пазач, наречен „съдржаност“ на входа на сърцата си. Това животно е обучено да лае, да хапе и да плаши всеки неканен посетител, който иска да влезе.

Крайният резултат е **добре охранявано, високо уважавано, безразлично сърце, оградено със здравите решетки на съдржаността. Такава конструкция прилича повече на затвор, отколкото на дом, в който живее нежният Дух на Христос.**

Йеремя не е живял в такива обиталища. Неговата прозрачна палатка е била толкова нежна и чувствителна, че той не можел да произнесе нито една проповед, без да бъде прекъсван от сълзи. „Плачещият пророк“ станал негов прякор и даже когато нямал думи, за да опише своите чувства, той нямал затруднения да съобщи своите убеждения. Винаги можете да бъдете сигурен, че Йеремя ще постави ръце на лицето си и ще заплаче с висок глас.

Странно е, че този човек е бил избран от Бог да бъде Негов личен говорител в най-трудното време в историята на Израел. Изглежда, че този избор е бил неподходящ – **освен ако и вие цените сълзите така, както Бог ги цени.** Чудя се колко много бутилки със сълзи, носещи неговото име, се съхраняват на небето.

Чудя се и колко от тези бутилки носят вашето име. Вие никога няма да имате много бутилки, докато се съдржате и не позволявате на малко нежност да потече свободно. Може би ще загубите малко от вашето лакирано благоприличие, **но ще имате много по-голяма свобода. И много по-малко гордост.**

Спомени за бойното поле (Марк 15:33-39)

На някогашното кърваво бойно поле в Саратога има висок обелиск. Високият около 50 м възпоменателен паметник на тази решаваща битка, която британската армия води през 1777г. Тържествен и отрезвяващ е момента, когато посетителите застанат на този брулен от ветровете хълм, поглъщайки късче от националната ни история. В далечината се намират величествени планини Адирондак и Таконик. Паметникът е мълчаливо свидетелство за онези герои от миналото, които отказали да се подчинят на Англия. В основата на паметника има 4 дълбоки ниши, в които е написано името на всеки от 4-мата генерали, които са командвали битката. Над имената има огромни бронзови фигури на конници...толкова прочути днес, колкото са били, когато са крещели своите заповеди. Вие почти можете да чуете гласовете им. Най-отпред е Хорацио Гейтс, след него е Филип Джон Шуйлер, а след него е Даниел Морган.

Но четвъртата ниша е странно празна. Името е там, но войнът липсва. Очевидно липсва. Когато човек чете името, умът му се втурва в мъгливите брегове на река Хъдсън, **където мъжът продал душата си и се лишил от правото да бъде запомнен. Как се провалят могъщите хора!** Бригадният генерал, който някога командвал Уест Пойнт (*Коментар: Там се намира най-старото военно училище в САЩ, основано през 1804. А сега то е Военната академия на САЩ. Д.Пр.*), е старшият генерал, който се отличил със сраженията край езерото Шамплейн, долината на Мохоук в Квебек и в Саратога, **извършил предателство** и умрял като синоним на позор – опозореният **Бенедикт Арнолд**.

Има и друга празна ниша, много по-прочута и в рязък контраст в сравнение с нишата в този паметник в щата Ню Йорк. Тя също е част от паметник на една битка, но тя не се е водила с пушки и щикове. Тази ниша всъщност е гроб...място, където някога е било погребано тяло, **най-значимото тяло**, което някога е приютявало човешка душа. Всъщност е по-подходящо да кажем, че гробницата била взета под наем и е била „използвана“ само няколко часа. Но съвършено изпълнявайки Писанията, **тя е съхранявала мъртвият Месия**.

Битката е била кървава и коварна. Всеки, който е имал смелостта да посети тази гробница скоро след като била запечатана с тялото на умрелия вътре в нея, със сигурност е плакал горчиво. Бойното поле, покрито с останките от тази ужасна битка, е било твърде твърде ясно запомнено в паметта на всеки – малка купчина дрехи, копие, смачкана ръчно направена корона от тръни във формата на глава, окървавен кръст. И онези думи, онези последни думи, произнесени от жертвата и особено ужасният писък:

„*Елои Елои, лава савахтани*“ (Марк 15:34)

Но това, което изглеждаше, че е поражение, всъщност било съвършена победа. Този грозен и грубо изработен кръст взел своят тарифа, но не успял да има последната дума.

Дълбоко в тишината на нощта, противно на всички предимства и на подигравките на тежко въоръжените войници, **тази жертва станала Победителят**.

„*Издигнал се от гроба, Той възкръсна, / С могъщ триумф над враговете Си*“ (*Коментар: Стих от химна „Той възкръсна от гроба“, написан от Робърт Лоури, 1874. Д.Пр.*)

Или както Чарлз Уесли е описал чудото в онзи Великденска сутрин:

Изкупителната работа на любовта е свършена, Алилуя!

Водй битката, битката спечели, Алилуя!

Напразно смъртта забранява възкресението му, Алилуя!

Христос е отворил рая, Алилуя!

Кървавото бойно поле избледняло в неясен спомен, когато гробницата отворила челюстите си, за да влязат всички. Смъртта не могла да задържи плячката си...Той разкъсал решетките...Той се върна от отвъдното.

Всяка година празният гроб прави своето смело съобщение. Издялано на камъка е Име, което е над всяко друго име, великият Победител, Царят на царете, суверенният Господ.

На Великден ние отново ще посетим това историческо бойно поле. Ние няма да го намерим там на кръста или стоящ високо като бронзова статуя. Защото:

„*Той не е тук...Той възкръсна, така както Той каза*“ (Мат. 28:6 – мой превод)

Нека да се срещнем при паметника и да мислим за Него и за Неговата победа. И да помним Неговото Име, когато се покланяме край онзи ветровит хълм на Голгота.

Не се тревожи ...Той възкръсна

(Йоан 20:1-10)

В денят, в който Исус бил разпънат на кръста, зловеща тъмнина скрила слънцето и затиснала Йерусалим под покривалото на злото. **На всеки човек, гледащ с очите на плътта му се струвало, че тъмнината, дяволът и смъртта са победили Божият Син веднъж завинаги.** Но това, което никоой не можел да види било, **че смъртта на Месията ще нанесе удар в самото сърце на злото.**

Три дни след като Исус бил поставен в гроба, в неделя сутринта, Мария Магдалена и група жени отишли при гробницата. Когато наближили, те видели, че огромният камък бил изтъркалян встрани от входа. *(Коментар: Входът на гробницата се затварял с голям камък, приличащ на изправен воденичен камък, който в долния си край се движел в изсечен в скалата жлеб. Д.Пр.)* Мария Магдалена веднага изтичала и казала на Петър и Йоан: **„Отнесли са Господа от гроба и не знаем къде са Го положили“** (Йоан 20:2).

Докато Мария Магдалена я нямало, другите жени огледали по-отблизо. Отворът на вратата бил отворен. Погребалните обвивки лежели там, все още заедно и непокътнати, но празни. Тялото липсвало. За няколко мига те стояли онемели, докато разбрали, че два ангели се появили зад тях. Единият седял на камъка, а другият стоял прав край него. Ангелите им казали: **„Защо търсите Живият сред мъртвите? Той не е тук, а беше възкръсен!“** (Лука 24:5, NET - мой превод).

Когато новината се разнесла, много хора започнали да се събира в една къща в Йерусалим. Въпреки че вратите били здраво заключени, един познат глас се чул в средата на стаята. **„Мирът вам! И когато (Исус) изрече това, Той им показа ръцете и ребрата Си“** (Йоан 20:19-20). **И те повярвали.**

Демоните, тъмнината и смъртта са победени, но въпреки това продължават да нападат в отчаяна омраза всичко в Божието творение. Но не се тревожете...Исус е жив с нов вид живот, **живот, който Бог бленува да даде на всеки и на всички, които ще повярват.**

Вие в тази компания ли сте? Или сте стигнали до разбирането, че се нуждаете от Спасител? Браво на вас! Дяволът, тъмнината и смъртта могат да се удрят по гърдите и да се хвалят, житейските болки ще ни жилият за известно време, но силите на злото скоро ще изчезнат. Поради това няма нужда да се тревожите...**Той възкръсна! Той наистина възкръсна!**

Корени

(Марк 4:1-41; Еф. 3:1-21; Кол. 2:1-23)

Има едно дърво в двора пред нашата къща, което няколко пъти в годината ни създава проблеми. То се наклонява. Не, то никога не се пречупва и не спира да расте...то просто се наклонява. То е очарователно, с тъмно зелени листа, оформено е прекрасно и ежегодно цъфти с ароматни цветчета. Но ако бъде разклатено от силен вятър – то се наклонява. И то – бързо.

Днес това се случи. Точно сега то е наклонено под ъгъл 45° в северна посока. Достатъчно е да бъде разклатено силно от вятъра и то се наклонява. Изглежда срамно това добре изглеждащо, очарователно дърво да не може да стои изправено. Махнете укрепващите го възета и това непременно ще се случи, само е въпрос на време. И ако аз не го повдигна, то ще лежи на земята. Всеки път.

Защо се случва това? На езика на миряните, **короната му е тежка.** Множество листни клонки и тежки цветове над земята **(които всички харесваме и на които се наслаждаваме), но под повърхността то има слаби корени.** Тук-там малки и слаби коренчета, разпрострени, за да го снабдяват с вода и минерали...но недостатъчни, за да поддържат здраво бързо растящата корона над земята. **А дървото няма достатъчен усет да престане да ражда нови клончета и листа, докато корените му не станат достатъчно здрави!**

Поради това аз излизам сутрин, за да го върна в изправено положение. Аз му говоря, давам му част от моята мъдрост, която не мога да си позволя да изгубя и с рязко движение му казвам „да се изправи.“ Но е достатъчно да се появи друг силен повей на вятъра и аз ви гарантирам, че дървото ще стане жертва на първия удар и няма да издържи даже до третия рунд.

Тази ежегодна прекомерно израснала, опака и непокорна декорация ми предоставя урок относно една тема, която повече не мога да пренебрегвам: **Здравите корени стабилизират растежа.** **Ако това е вярно за дърветата, то е основно и жизнено важно за християните.** Корените ни укрепват, заздравяват и подсилват в борбата ни против господстващите ветрове на убеждаването. Когато внезапно ни връхлетят силни ветрове, които променят начина на мисленето ни, кореновата система от здрави корени ни държи непоколебими и ни поддържа изправени. Красивите клончета и дантелените листенца, колкото и да са привлекателни, не са способни да ни укрепят, когато бурния вятър стане още по-силен. **Нужни са корени.**

непреклонни, дълбоки и мощни корени, за да ни запазят изправени.

Това обяснява думите на Спасителят за растенията, което изсъхнали. Те имали проблем с корените си (Марк 4:6), поради което не могли да устоят на горещите слънчеви лъчи. Това обяснява и защо в молитвата на Павел за младите и енергични християни в Ефес, са включени думите да „*бъдат вкоренени и основани*“ (Еф. 3:17). И защо апостолът призовава християните в Колос да бъдат „*здро̀во вкоренени...укрепени...и установени*“ **в тяхната вяра** (Кол. 2:7 – мой превод). **Здравите корени стабилизират растежа.** Поради тази причина корените са много важни. Без тях ние се накланяме **и понякога се счуваме.**

Но преди да се втурнем да създаваме силна коренова система, е по-добре за помним следното: За това е нужно време. **Корените не растат веднага. И тази работа съвсем не е забавна.** Това е трудна работа. Нито пък това е очевиден процес. Никой не копае около посаденото дърво, казвайки му: „Колко прекрасни корени имаш!“ Не, **колкото по-силни и дълбоки са корените, толкова по-малко видими са те.**

Запомнете – не може да има семинар следващата седмица, който обещава „Гарантираме силни корени за 5 дни, а в случай на неуспех – връщаме парите, които сте платили за обучението.“ Процесът е бавен. Нито пък процесът на растежа на корените ще бъде съпроводен с шум и пушек. Процесът е тих. Но най-общо казано, **завършеният продукт ще бъде неповторим...и безценен.**

Ако търсите бляскав, повърхностен и даващ незабавен резултат метод за растеж, тогава имам подходящото решение. Елате веднага и аз ще ви продам всичко необходимо – **въжетата и всичко друго.**

Евтино.

Глад

(Неем. 8:1-12; Марк 12:41-44; Деян. 13:44-48)

Тази дума виси над главите ни като ужасна поличба. Умствено ние си представяме жестока и плашеща картина. Крави, които са останали само кожа и кости. Бебешки очи, които са хлътнали. Подути стомаси, които къркорят гневно. Кожа, опъната по лицевите кости като батуд. Очертанията на черепа бавно се очертават. Челюстите са подути. Мрачен и отчаяни вгледи заместват усмивките. Надеждата е изчезнала...животът е смален до нивото на сурово оцеляване, докато гладът взема своята лепта. **Тези, които са виждали това, не могат да го забравят. Онези, които не са го виждали – не могат да си го представят.**

Казват ни, че това ни очаква. Специалистите обявяват: „Това е само въпрос на време.“ Имаше време, когато такива предсказания се появяваха само в книгите за научна фантастика, но никъде другаде. Пророци на гибелта сега са икономисти, университетски професори и официални говорители на нашето правителство, без да споменаваме онези автори, които тълкуват нашето време като „плашещо“ или „намиращо се в последния стадий.“

За нас, които сме толкова добре хранени, е чужда идеята за глад и тя граничи почти с фантазията. Това е нещо, което поразява Индия или Китай, но никога Америка! Страхът от глада изобщо не се съвместява с нашите „кехлибарни вълни от зърно,“ с нашите „плодородни равнини“ и със сигурност с нашите улици, пълни с ресторанти на Макдоналдс, „31 вкуса“ и безбройните магазини, пълни с всякакви стоки, които можем да си представим.

Моето първо грубо събуждане за реалността на глада се случи в началото на **1958** (**Коментар: Обърнете внимание на годината, за да направите сравнение с настоящето. Къде е била тогава Япония и къде е сега. Без комунизъм и други „социалистически грижи за бедните.“ И това са лични впечатления на един християнин. Д.Пр.**), когато нашият десантен кораб, пълен с войници от Морската пехота на САЩ, влезе в пристанището на Йокохама, Япония. Ние бяхме толкова развълнувани да видим земя, след като бяхме плавали в морето в продължение на 17 дни, че в началото не забелязахме баржите, пълни с японски мъже и жени, които обкръжиха нашия кораб. По-късно установих, че това беше обичайно явление. Те дойдоха да боядисат кораба, докато ние щяхме да бъдем в док, в продължение на няколко дни. **И какво заплащане получаваша те за това? Отпадъците от нашата храна! Тази мисъл ме зашемети!**

Има и друг вид глад, който е също толкова трагичен...но е много по-неуловим. Бог говорил за него чрез пророк Амос. Чуйте неговите думи: „*Непременно идват години, казва Господ Бог, когато ще изпратя глад на земята – не глад за хляб или вода, а за чуване на думите Господни. Хора ще се скитат от море до море, търсейки Словото на Господа, издирвайки, тичайки тук и отивайки там, но няма да го намерят*“ (Ам. 8:11–12 TLB – мой превод).

Можем да считаме, че е почти невъзможно да повярваме за физическия глад, но какво ще кажем за духовния глад? За това няма да е нужно да чакате идването на бъдещето! Направете една обиколка на САЩ. Или обиколете който и да е щат. Тогава ще разберете глада! Лесно е да тълкуваме неправилно думите на Амос. Той не предсказал липсата на църкви и параклиси, или храмове и светилища, или семинари и

проповеди. Той говорил за „*глад на земята...за чуване на думите Господни.*“ Запомнете, **глад не означава липсата на нещо, а оскъдица на това нещо... недостиг**, който създава сцената на гладуване.

В нашата епоха на Просветлението, която е прогресивна и съвременна, **се е изпълнило едно древно пророчество**. Чуването на неостаряващата истина на Бога е рядко изживяване. **Колко лесно е да забравим това!** Ние влязохме в трудните времена, **в които хората, обявяващи и чуващи Словото на Бога, са новост**.

Колко лесно е да бъдем разглезени, нахални, дръзки, неблагодарни, когато нашите духовни стомаси са нахранени! Странно нещо – **тези, които са нахранени, обикновено искат още**. Ние бълваме нарастващи изисквания, вместо смирено да благодарим на Бог за нашия „рог на изобилието.“

Кажете ми, кога за последен път сте благодарили на Бога за очевидната привилегия да чувате повече от Неговото Слово, отколкото вие можете да съдържите? **Кога за последен път сте споделили трошичка от вашата трапеза?**

Поради тази причина има глад!

Изненади

(Бит. 17:15-17; 18:9-14; И. Н. 6:1-22; 1Кор. 15:52-58)

Усещанията са познати. Отворена уста. Очи, като чинийки. Тръпки по гръбначния стълб. Сърцето тупа в гърлото. За момент не вярваме на очите си. Смръщваме се и се опитваме да подредим заедно парченцата от пъзела, без да имаме инструкция или водач. Понякога сме сами, в други случаи сме заедно с други хора и тогава...буум! Внезапният блясък на мощната изненада слисва ума, оставяйки ни в състояние между зашеметени и онемели от чудото. Питаме се: „Сънувам ли или се случва чудо?“ Така е с изненадите.

Разказите на О. Хенри (*Коментар: 1862-1910 – известен американски писател. Д.Пр.*) се отличавали с изненадващият си **край**. **Началото** на Втората световна война било изненадващо. **Изненадите поставят началото на празненства, но и изненади слагат край на съдружията**. Те разрешават загадките за убийства, те покачват вълнението при рождени дни и годишнини, те украсяват приятелствата. На Рождество децата ги обичат. Родителите ги очакват. Треньорите ги използват. Политиците ги разпространяват.

Ние ги харесваме и ги мразим. Вижте няколко кратки илюстрации и за двата вида реакции:

„Д-р Браун би желал да обсъди веднага вашата рентгенова снимка.“

„Ученици, вземете чист лист хартия...време е за викторина.“

„**В продължение на един час ние пътуваме по погрешен път**. Ето, виж картата на пътищата.“

„Звънецът на будилника не се е включил. **Почти обяд е!**“

„Скъпи, днес при прегледа ми лекарят **чу 3 сърдечни удари**.“

„Шефът иска да отидеш при него. **Не е нужно да си събличаш палтото**.“

„Поздравления – вие сте включена в групата на мажоретките.“

„Щастливи сме да ви информираме, че вашият ръкопис е приет за публикуване.“

„Аз съм офицер Франклин от полицията. Вашият син се намира в участъка. **Той е арестуван**.“

„Туморът, който се съмнявахме, че е злокачествен се оказа, **че всъщност е доброкачествен**.“

„Госпожо, проблемът не е в карбуратора. **Целият двигател на колата ви е съсипан!**“

„Скъпи, това което си ял не беше остатък от вчерашното варено. **Това беше кучешка храна**.“

„Знаеш ли, че стрелката на кантара в банята всъщност **показва 6 кг. по-малко**.“

„Мамо...тате...Байрон иска да се ожени за мен!“

И т.н. и т.н. те продължават. **Възходите и паденията в живота ни обикновено са започвани чрез изненади**. За частици от секундата ние избухваме в плач като луди или заставаме в объркано недоумение, или ни се иска да се събудим от този сън.

Някога правили ли сте опит да издирите описаните изненади в Библията? Тя е пълна с тях, когато погледнете към някои събития чрез очите на хората от онова време. Например, когато Адам и Ева се спънали в пресния гроб на Авел. Когато отпечатъците от стъпките на Енох внезапно прекъснали. Когато съседите на Ной за пръв път разбрали, че не вали кратък дъждец. Когато остарялата Сара казала: „Авраме, ангелът не се шегуваше!“ Когато Моисей чул думи от храст, който не преставал да гори. Когато съпругата на Фараонът изпищяла: „Той е мъртъв! Нашият син е мъртъв!“ Когато маната за пръв път паднала от небето. Когато вода за пръв път бликнала от скала. Когато стените на Йерихон се срутили (*Коментар: Всъщност, според археолозите те даже не са се рутили на мястото си, а са паднали като цели стени, бутнати отвътре навън, така че не са представлявали никакво препятствие за влизащите израелски воители. Д.Пр.*). Когато един неопитен юноша, наречен Давид, победил могъщият воин Голиат. Когато съдия, наречен Самсон казал „да“ вместо „не“. (*Коментар: виж Съд. 14:3-4, където Самсон настоял да се ожени за филистимка. Д.Пр.*) Когато един пророк, наречен Йона казал „не“ вместо „да.“ Когато единственият съвършен Човек, който някога е живял на земята, бил прикован на

кръста като престъпник. Когато след 3 дни Мария Магдалена Го видяла в мъглата на онази епохална неделна утрин.

А това е само бърз преглед на някои от снимките. Ако имахме време да разгледаме целия албум, щяхме да правим това до полунощ. И през цялото това време щяхме да се изненадваме.

А говорейки за края, тази последна страница ще бъде най-големият шок за всички хора. Как си представяте „като крадец посред нощ“ или „в един миг...за едно мигване на окото“? Кажете ми кои са най-силно желаещите, даже да напишат тези думи. Представете си всичките онези отворени уста, очи като чинийки и тръпки по гръбначния стълб, когато ще бъдете издигнати високо в облаците!

Връщането на Исус ще бъде абсолютна изненада. Е, може би аз не трябваше да казвам това. Всъщност, най-голямата изненада ще е, че хора като нас ще бъдат включени в групата, удивени и онемели от чудото. Нека да осъзнаем, че това няма да е просто изненада или сън. Това ще е истинско чудо.

Търсенето на човека

(1Йоан 3:16-20; Мат. 11:25-30; Пс. 62:5-8; 91:1, 2)

Гърците казвали: Бъди мъдър, опознай себе си.

Рим казвал: Бъди силен, наказвай себе си.

Юдеизмът казва: Бъди свят, приспособявай се.

Епикурейството казва: Бъди чувствен, наслаждавай се.

Образованието казва: Бъди компетентен, разширявай себе си.

Психологията казва: Бъди уверен, реализирай себе си.

Материализмът казва: Бъди алчен, доставяй си удоволствие.

Гордостта казва: Бъди ненадминат, рекламирай себе си.

Аскетизмът казва: Бъди незначителен, потискай себе си.

Дипломацията казва: Бъди благоразумен, контролирай себе си.

Комунизмът казва: Бъди колективен, пази себе си.

Хуманизмът казва: Бъди способен, вярвай в себе си.

Филантропията казва: Не бъди егоист, давай себе си.

И т.н. и т.н. - така продължава търсенето на човека. Не е чудно, че хората са объркани! Вземете всяка чиния от тази шведска маса на мисленето, после я сдъвчете напълно...и ще установите, че страдате от най-лошата форма на стомашно разстройство, която можете да си представите. „Ястието“ може да мирише добре и даже да задоволява вкусовете ви усещания, докато го ядете...но то ще ви остави гладен, неспокоен и търсец нещо друго, което да ви задоволи.

Следните думи на Роло Мей (1909-1994 – американски екзистенциален психолог и автор. Д.Пр.) често прекъсват мисленето ми, когато разсъждавам за съдбата на днешните търсещи мъже и жени: „Един стар и ироничен навик на хората е, че ние се втурваме да бягаме по-бързо, когато сме загубили пътя си.“

Наистина е така! Вгледайте се утре в колегите си и има голяма вероятност да наблюдавате жив пример на някой, който все още продължава да търси и се стреми да намери вътрешно задоволство. Излезте от вашия дом утре сутринта и погледнете в двете посоки...чуите грохота на автомобилите...вгледайте се в заобикалящата ви обстановка. Тези гледки и шумове представят хора, които за загубили своя път и още по-трагичното е – те не знаят къде да го намерят. Много от тях са се опитвали упорито „да бъдат религиозни“ или „да живеят според златното правило,“ или „завържи го (това, което те тревожи) на възел и го закачи да виси,“ или „бъди искрен,“ но те продължават да бягат слепи, отегчени и объркани.

Те се опитват да запълнят вътрешния вакуум с всяко нещо, но само едно нещо. И вие сте се опитвали да правите това и можете да кажете кое е това нещо. Както е казал Хенри Торо (1817-1862 - американски натуралист, есеист, поет и философ. Д.Пр.): „Мнозинството от хората живеят в тихо отчаяние.“

Робърт Ингерсол (1833-1899 – американски адвокат, писател и оратор, яростен противник на християнството, роден и израсъл в семейството на прочут свещеник. Д.Пр.), смелият и брилянтен агностик, прекарал много години от живота си, противопоставяйки се и нападайки Библията, и твърденията на Христос. Преди да умре, той казал: „Животът е тясна завеса между студентите и безплодни върхове на две вечности. Ние напразно се стремим да видим отвъд върховете. Ние крецим силно и единственият отговор, е ехото от собственият ни ридяещ вик.“

Търсенето на Ингерсол е най-добре описано от един надпис, поставен на задната броня на кола, който видях, отивайки на работа: „Не вървете след мен – аз съм изгубен.“

Пилат Понтийски, прочутият губернатор на Юдея, се срещнал лично с Исус от Назарет. По време на

разпита при съдебния процес, той чул Христос да говори за „*всеки, който е от истината*“ (Йоан 18:37), на което Пилат отговорил: „*Що е истина?*“ **Този въпрос и сега виси тежко на тънката жичка на разума в умовете на много хора.** Пилат не дочакал да чуе отговора. (*Коментар: И за това е платил ужасно скъпа цена. Според някои изследователи – даже след като умрял, много трудно се намерило място на земята, където да бъде погребан – нито в Италия, нито в Австрия и накрая е погребан на върха на една планина в Швейцария, която носи неговото име. Д.Пр.*). Той бързо профучал напред в объркано отвлечение. **А той трябваше да спре да бяга и за изчака, за да чуе отговора.** Исус можеше да му каже, че единствено Той притежава задоволяващите думи на живот, защото единствено Той е „*пътят, истината и живота*“ (Йоан 14:6).

Християнството не е система от човешка философия, нито е религиозен ритуал, нито е сборник от морална етика – **християнството е вдъхването на божествен живот чрез Христос.** **Отделно от Пътя няма вървене...отделно от Истината няма знание...отделно от Живота няма живеене.**

Бог казва... **Бъдете в Христос, починете си.** (виж Марк 6:31)

Счупеното крило

(Дан. 9:4-19; Лука 7:36-48; Деян. 10:34-43)

Твърде е възможно някои от четящите думите ми в този момент да водите вътрешна борба с някой призрак от миналото си. „Скелетът в един от гардеробите на миналото“ е започнал да тропа все по-шумно и по-шумно. Поставянето на залепваща изолационна лента около „гардероба“ и преместването на бюрото плътно до вратата на „гардероба“ почти не помага за заглушаването на дрънкащите кости на скелета. Може би вие се чудите: „Кой знае? Аз направих това...не можах да спечеля...играта приключи!“

Котвата, която падна от вашия кораб, се влачи и закачва някъде по дъното на морето. Чувството за виновност и безпокойствието се качиха на борда и посочват към корпусите на огромните кораби, лежащи на дъното на морето, вследствие на корабкрушение. Те започват да пробиват дупки в корпуса на корабави и вие започвате да потъвате. Долу, в дъното на хамбара, можете да чуete как те пеят една стара песничка, докато работят: „**Птицата със счупено крило никога вече няма да се издига високо в небето.**“

Позволете ми да ви разкажа случай, който опровергава твърдението на тези унищожителни и погрешни обвинители. Може би е вярно, че вие сте извършили или изживели неща, които биха ви притеснили, ако те станат публично известни. Може да сте извършили ужасен и трагичен грях, за чието извършване вие никога не сте бил обвинен. Може да имате криминално досие или сте морално обвинен, или сте участвали в домашен конфликт, който до този момент не е публично разгласен. Може би се борите с минало, което е било счупено или наранено. Възможно е да живеете със спомени, които сега са покрити с пясъка на времето, за незаконна връзка или за финансово нарушение, или за ужасен навик, или за участие в някакъв скандал. Но вие усещате, че всяко от тези неща може да опетни или да осакати репутацията ви, ако мръсните подробности някога бъдат сервирани на масата на лакомите клюкари.

Но почакайте за момент. Преди да решите, че вашия случай е безнадежден, **помислете за освобождаващото свидетелство, предложено от Библията.** Погледнете безпристрастно мъжете и жените, които Бог е използвал **въпреки** тяхното минало. **Авраам**, основателят на Израел, който бил наречен „*приятелят на Бога*“ (виж 2Лет. 20:7, Ис. 41:8, Як. 2:23), в миналото се покланял на идоли. **Йосиф** е лежал в затвора, но после е станал премиер на Египет. **Моисей** е бил убиец, но по-късно той е извел своя народ от робството на фараона. **Ефтай** е бил незаконно дете, който се криел с банда разбойници, преди да бъде избран от Бога да стане Негов личен представител. **Раав** е била проститутка на улиците в Йерихон, но по-късно била използвана по такъв мощен начин, че Бог записал името ѝ в Залата на славата в Евр. 11.

Все още ли не сте убеден? Има и още. Както **Илий** (1Ц.1), така и **Самуил** били лоши и противоречиви бащи, но доказали, че са силни мъже на Бога, независимо от това. **Йона** и **Йоан Марк** са били мисионери, които избягали от трудностите като страхливци, но после се оказали много плодоносни. **Петър** открито се отрекъл от Господа и го прокълел, само за да се върне и да стане избраният от Бога говорител на църквата през първите години от създаването ѝ. **Павел** е бил упорит и злобен противник на християните в младините си и апостолите отказали да повярват, че той наистина е станал християнин...но вие знаете колко мощно го е използвал Бог. Вие можете да продължите по-нататък този списък. Архивите на небето са пълни с истории на изкупени, преоформени и поправени отстъпници и бунтовници.

Колко великолепна е благодатта! **Колко зловредно е усещането за виновност!** Колко сладки са обещанията! Колко горчиво е миналото! Колко ценна и обширна е Божията любов! Колко жалки и тесни са човешките ограничения! Колко освежителен е Господ! Колко корав е законникът!

Няма нито един единствен светия, който седи в единствена църква, **в чието минало да няма** някои неща от които **той или тя да не се срамува** – **нито един от нас!** **Този, който мисли иначе, е по-лош**

отколкото всички останали взети заедно. На пределно ясен английски ще кажа, че **всички ние сме били взети от едно и също бунище**. Поради това всички ние участваме в същата борба с мръсотията на плътта, независимо от това колко енергично пеем, колко ревностно се молим и колко сладко казваме „здравей!“

Запомнете това – когато Бог прощава, Той забравя! Той не само иска, но и с удоволствие употребява всеки съд – **стига той да е чист днес**. Той може да е спукан или нацърбен. Може да е износен или никога преди на не е бил използван. Разчитайте на това – **миналото свърши преди една секунда**. От сега нататък вие можете да бъдете чист, изпълнен с Неговия Дух и да бъдете използван по различни начини за Негова прослава. Славната Божия милост казва: „**Изхвърли през борда чувството за вина и безпокойството...вдигни котвата...постави платната...да има човек на руля... идва силна буря!**“

Моделиране на Божието послание

(Ос. 1:1-11; 3:1-5; 6:1; Деян. 20:20-21; Лука 15:8-10)

Осия стартирал скандал в дома на свещеника. Как? Дръжте си шапката – **той се оженил за проститутка!** Представете си какви слухове е предизвикал! Името му станало синоним на „глупак.“ Уважението му спаднало до „нула.“ Репутацията му внезапно изчезнала. Някои се подигравали: „**Малко чудно е, че той поставен на първо място в списъка на „малките пророци“...Той би трябвало да бъде считан за някакъв смахнат човек.**“

Не. Отново грешка, о критичи. Долу ръцете, Осия е бил един от най-търпеливите, нежни и обичащи, от всички древни пророци. **Покорен до мозъка на костите си. Верен до края.** „**Тогава защо е било нужно мъж като него да падне толкова ниско, че да се ожени за проститутка?**“ Продължавайте да си държите шапката – **Бог му казал да направи това!** Това е истината. **Бог избрал Осия да бъде моделът на Неговото послание към целия Израел**, подобно на неонов надпис край магистралата. Като заглавията с дебели букви в списанието „Тайм.“ **Разбира се, в началото израелтяните не са знаели това.**

Сервитьорките и търговците се кикотели, когато звънт на сватбените камбани се разнесъл в долината. „Хей, чу ли последната новина? Гомер се омъжи за проповедник!“ Колко уничително трябва да е било. Където и да отидели по време на медения си месец, тя срещала познати лица. Обидни намеци били произнасяни с каменни лица. Осия трябва да е хапал езика си до разкървяване. Неговият брак е бил акт на любов...но за публиката това е било анекдот. **Пред Бога той стоял оправдан и покорен. А хората го считали, че е лишен от разум и е идиот.**

Осия сигурно стотици пъти си е припомнял указанието на Бога:

„**Иди, вземи за себе си жена-блудница и се сдобий с деца от блудство.**“ (Ос. 1:2 – мой превод)

Точно това се случило. Тя родила дъщеря и двама сина, **докато била жена на Осия – и трите деца били незаконни** – преди да напусне семейството и да се върне на улицата. Осия едва ли е имал време да се възстанови от това, когато чул, че Божият глас изгърмал от небето и му казал да излезе навън, да я намери и да я върне у дома при семейството. Той направил това. На цена 2 долара и няколко кофи ечемик, той я откупил от ръцете на други хора и обявил, че тя е негова собствена. **Напрегнете въображението си и се опитайте да си представите картината на обич и посветеност, които били нужни, за да може Осия да изпълни указанията на Бога.** Един от вариантите на превод на Библията парафразираща заповедта на Бога:

„**Иди и вземи жена си отново и я отведи обратно при теб, и я обичай, въпреки че тя обича блудството.**“ (Ос. 3:1, TLB – мой превод)

Никой друг израелтянин не чул Божия глас. Само Осия го чул. Поради това слуховете се превърнали в присмех, когато другите юдеи гледали с отворена уста, докато той се унижавал дотам, че с обич я въвел в нейния дом. Хората едва ли са разбирали, че наблюдават онагледен урок – **небесна пантомима – измислена от Бога, за да илюстрира истината за техния собствен живот.**

От гл. 4 до края на неговия дневник (след като Осия привлякъл вниманието им), той ги призовавал **да слушат...да слушат...да се върнат**. 15 пъти той викал: „**ВЪРНЕТЕ СЕ!**“ **но те никога не го чули**. Въпреки че той моделирал посланието, както никой друг мъж на земята не бил инструктиран да направи, те пренебрегнали виковете му. Той им казал истината: „**Вие сте блудницата! Вие изоставихте обичта на Йехова. Вие се съпротивлявахте на Неговата привързаност и отказвахте Неговия брак с вас. Той продължава да ви нарича Негови собствени...но вие отказвате да се върнете. Той все още ви обича. Върнете се!**“ Те не се върнали. **И три трагични години по-късно Израел рухнал в ръцете на Асирия.**

Имали ли сте трудно време, докато илюстрирате Божието послание? Чувствате ли се неценени? Погрешно разбирани? Малко глупави? Осмивани? **Поклоннико - това е положението!** Розовите градини и боевете с възглавници отминаха с потопа. **Днешните времена са трудни.** Без удобна тапицерия на седалките

или защита срещу вятъра. Нужни са две неща, които да не ни позволяват да се сгъваме при разтягането: дебела кожа и нежно сърце. Осия е притежавал и двете. И драскотините потвърждават това. Той умрял отхвърлен и пренебрегнат.

Както и Христос...до възкресението.

Финален приоритет

(Мат. 12:33-37; Йоан 17:20-26; 1Йоан 4:7-21)

Някой преписал следната парафраза от избледнял текст, написан с индиго, намерен в портмонето на жена-ветеран, която в продължение на 30 години служила като мисионерка. Със съпруг си тя служила в Хартум, Судан. Изглежда, никой не знае кой е автора на този текст, но тя е била привлечена от същността на най-великото есе за любовта, което някога е написано:

„Ако имах език, който да е толкова свършен и да говоря като експерт, но ми липсва любовта, която грабва сърцето, аз съм нищо.

Ако съм способен да надвия опонентите си в спор така, че те да се превърнат в глупаци, но ми липсва ласкаещата нотка, аз съм нищо.

Ако имах всичката вяра и великите идеи, и великолепните планове, и чудесните виждания, но ми липсва любовта, която подслажда и страда, и плаче и се моли, аз съм нищо.

Ако се откажа от всички перспективи и напусна дом, приятели и удобства, и предоставя себе си на показната саможертва на мисионерската кариера, и стана горчив и егоист сред ежедневните неприятности и личните пренебрежения на мисионерския живот, и въпреки, че давам тялото си да бъде унищожено в горещината и потенето, и в плесента на Индия, но ми липсва любовта, която се отказва от правата си, от желаното свободно време и от дребните си планове, аз съм нищо. Добродетелта е престанала да извира от мен.

Ако мога да лекувам всички видове немощи и болести, но наранявам сърцата и засягам чувствата, които се нуждаят от любов, която е сърдечна, аз съм нищо. Още по-лошо, аз мога да съм способен, зает, дребнав, прецизен и високателен, и добре обучен, но както църквата в Лаодикия – аз съм отворителен за Христос.“

Какво ще кажем вие и аз, които сме посветили себе си да живеем такъв вид живот...живот, който струва нещо, вместо да е нищо.

Всеки нов ден Бог отвежда нашия път в нова възможност.

Самохвалство

(Пр. 21:4; Лука 18:9-14; Йоан 12:42-43; Гал. 6:12-14)

Една древна поговорка казва: „Самохвалството мирише лошо.“ Иначе казано, то вмиришава делата. Както и да го подготвяме, както и да го украсяваме с малки добавки, като и да го нарязваме на филийки и да го поднасяме в най-красивите ни сребърни подноси, миризмата не изчезва. Каквото и да е количеството на подправките, те не могат да отстранят противният мирис. За разлика от добрата съпруга, възрастта само влошава нещата. Самохвалството много прилича на отровен плъх в дупка в стената – ако не бъде измъкнат оттам, вонята става все по-непоносима. Оставете го недокоснато и след известно време то ще заразява и осквернява всяко нещо, намиращо се близо до него.

Миналата седмица усетих, че ми се гади. Причината за това не беше нещо, което бях ял...а човек, който срещнах. Извънградските ми пътувания се дължаха на краткотрайно обучение за либералните изкуства на самохвалството, които ме научиха на някои неща, които се надявам, че никога няма напълно да забравя. Този човек беше посещавал много места по света, беше добре образован, много опитен християнин на около 50 годишна възраст. Той се занимаваше със служение, което докосваше много хора. Той беше фундаменталист във вярата си, вярваше в Библията и беше подчертано евангелист. В продължение на доста години заемаше уважаван пост, който е свързан с значителна отговорност и значително време беше в светлината на прожекторите на сцената. Такива отличителни данни заслужават уважението, както ранга на раменете на военния офицер или редиците медали на гърдите му. И двамата заслужават да им отдаваме чест, независимо от характера на човека вътре в униформата. По никакъв начин аз не искам да омаловажа значението на неговия пост или списъка на постиженията му.

Това което казвам е следното: той знаеше по-добре...той притежаваше способността да поправи себе

си...но **той избра да бъде**, откровено казано, **бомбастичен и надут проповедник!**

Вие получавате ясното впечатление, че когато двамата с него бяхте заедно, **по-важният не бяхте вие. Малките грешки му досаждаат. Малките пропуски го дразнят.** Поведението на слуга беше очевидно, **защото липсваше.** За него най-важното беше **всеки да знае, кой беше той, къде е бил, какво е направил и какво е мислил.** Докато всички други предпочитат да бъдат наричани с първото си име (а не „преподобни“ или „пастор“), той изискваше: „**Наричайте ме Доктор...**“ Гласът му звучеше професионално. Когато се създадеше комична ситуация, **той не намираще основание да се усмихне,** ...а когато групата ни започна да придобива все по-сплотен дух, той все повече се чувстваше заплашен. Признавам, че една вечер бях изкушен „да му погодя един номер“ – да поръчам от негово име една чаша студена бира, която да бъде занесена в стаята му, или да помоля служителят на рецепцията да му се обади по телефона в 2:30 през нощта и да каже: „**Здравей, приятелю, ставай от леглото, изгрей и започвай да сияеш!**“ Но не го направих. Сега почти ми се иска да го бях направил. Просто заради забавлението да гледам смущението на този човек

Но да се върнем към темата. Бог казва, **че мрази „надменни** (високомерни, горделиви, надути) **очи“** (Пр. 6:17). Той казва, че „**горделиво сърце...е грях**“ (Пр. 21:4). Той казва, че ако хвалбата трябва да бъде отправена към вас „**Нека друг да те хвали, а не твоята уста**“ (Пр. 27:2 – мой превод). Той ясно и разбираем обяснява посланието си в Гал. 6:3:

„**Ако някой мисли, че е нещо, когато е нищо, той измамва себе си**“ (мой превод).

Няма по-голяма измама от самоизмамата. Тя е трагичен капан е поставен за всеки човек, но особено уязвими са онези, **които са постигнали нещо...**и започват **още днес** да си представят как четат изрезки **от утрешните вестници, посветени на техните постижения.**

Вижте моят съвет. Три от уроците, които съм научил от моята среща с д-р Преуспелият експерт са:

1. Получете добро образование – но получите и още нещо **над него.** Копайте и платете цената на усърдните и предизвикателни години в училището, и прилагайте наученото с всичките си способности, но ви моля, **пощадете другите хора от уморителните си напомняния колко почетени** би трябвало да се чувстват **те от вашето присъствие** сред тях.

2. Постигнете максимума от вашия потенциал – **но не говорете за това.** И не забравяйте ясната истина за себе си - **и вие си обувате панталоните, пъхайки краката си в тях един след друг, като другите хора.**

3. Живейте живот, който е посветен на Бога – **но не се опитвайте да демонстрирате това.** **Ако наистина сте човек на Бога, другите ще научат това.**

Пукнатини в стената

(Мат. 15:1-9; Марк 7:1-13; Кол. 2:8-23)

Колкото по-дълго живея, толкова по-малко неща наистина знам. Това прилича на 50% ерес...но е 100% честно казано. Когато бях по-млад, аз имах много повече отговори, отколкото имам сега. Тогава нещата бяха „черни“ или „бели“, „правилно“ или „неправилно“, „да“ или „не“, „вътре“ или „вън“, но с остаряването ми много от нещата започнаха да се променят. **Колкото повече пътувам, чета и се боря да разбера, и мисля, толкова по-малко прости ми изглеждат нещата.**

Сега се чувствам неудобно с категоричните обобщения...с добре подредените малки категории и с добре защитените класификации.

Например, за вземем хората. Те не могат да бъдат натъпкани в дупките, през които минават гълъбите. **Хората и ситуацияите са много по-сложни, отколкото ние сме готови да признаем.**

- Не всички християни от епископалните църкви са либерали.
- Не всички спортисти са глупави.
- Не всички студенти в коледжите са бунтовници.
- Не всички артисти са ексцентрични хора.
- Не всички филми са съмнителни.
- Не всички стихове в Библията са ясни.
- Не всички проблеми са лесно разрешими.
- Не всички умирения са поради обясними причини.

Може би този списък ви идва като шок. Прекрасно! Шокирането е добро, ако то ви мотивира да мислите. Ние евангелистите сме добри в изграждането на здрави стени от догматични камъни, циментирани заедно чрез хоросана на традицията.

Ние издигаме тези стени в системни кръгове, а после поставяме във всеки от тях наша прекомерно опростена, свръх-негъвкава „позиция.“ Вътре във всяка крепост поставяме човешки машини, **които са**

програмирани да не мислят, а да казват „правилните“ неща и да отговарят по „правилния“ начин във всеки даден момент. Нашата представа за себе си остава необезпокоена и в безопасност, понеже на никоя предизвикателна сила не е позволено да прескочи над стените. Понякога обаче се случва странно нещо – малко неспокойство извира вътре от самите крепостни стени. Няколко идеи са предизвикателни. Въпросите са забавни. Тогава възникват алтернативни мнения. Но това е заплаха! Внезапно се оказва, че нашите свръх-защитени и клиширани отговори не ги пресичат. Нашата прекомерно опростена „позиция“ не предлага никакво решение. Камъните започват да се размърдват, когато хоросана се напука.

Разполагаме с две обичайни реакции. Първа: Можем да поддържаме съществуващата „позиция“ и да закърпим стената, като откажем категорично да се променим. Втора: Можем открито да признаем: „Аз не знам,“ когато стената започва да се раздробява. Тогава можем да започнем да мислим по нов начин, анализирайки фактите, такива, каквито те наистина са. Първият подход е най-популярен. Ние сме експерти в аргументирането на негъвкавото поведение. Ние предполагаем, че промяната винаги представлява отстъпление от истината на Библията.

Вярно е, че някои промени наистина ни отклоняват от пътя на Библията. Несъмнено те задължително трябва да бъдат избягвани. Но нека да бъдем абсолютно сигурни, че стоим на Библейска скала, а не на пясъка на традицията. Ние имаме непроменимото послание – Исус Христос – но Той трябва да бъде разгласяван в променяща се и предизвикателна епоха. Това изисква да съборим каменните стени и да позволим вътре да влезе свежо, проникателно мислене, основаващо се на Библейските прозрения. Не можем повече да предлагаме изпитани и банални твърдения, които са твърди и безкусни като миналогодишна дъвка, залепена от долната страна на пейката. Мислещият човек заслужава интелигентен и благоразумен отговор. Той е уморен от прекомерно опростените приспивателни думи, изричани от безчувствените роботи в крепостите.

Може би сега думите ми звучат по-скоро като 90 % ерес. Всичко, което искам от вас, е вие да изследвате вашия живот. Сократ е казал: „Не си заслужава да бъде живян живот, който е лишен от гъвкавост.“

Ако сте престанали да мислите и сте започнали да живеете чрез непроверени подбуди, вие всъщност сте престанали да живеете и сте започнали да съществувате. (Коментар: Рене Декарт е казал: „Мисля, значи съм,“, което неправилно е преведено „Мисля, значи съществувам.“ С изключение на човека, всички останали неща, живи и мъртви, съществуват, но не мислят. Когато човек престане да мисли, или както казват някои хора: „Най-мразим да мислим“, тогава човек престава да е човек и се превръща в същество. Д.Пр.)

Този начин на живеене не е много забавен, нито е много възнаграждаващ. Аз бих го нарекъл почти 100% ерес... и само 50 % честност.

Страх

(Пс. 27; 2Тим. 1:7; Ис. 51:12-16)

Ние се спускахме бързо през нощта и в гъста мъгла с 300 км/час, но опитният пилот на двумоторният Аеро Командър обичаше всяко пропадане, завъртане и наклоняване. В един момент той погледна към мен, усмихна се и ме попита: „Хей, Чък, не е ли прекрасно това?“ Аз не отговорих. Докато самотният самолет пронизваше мрачното предутринно небе, аз си припомних всеки стих от Библията, който знаех и отново изповядах всяко прегрешение, което някога бях извършил. Това приличаше като да се сгромолясвате със скорост 300 км/час долу на магистралата Света Ана, с бял чаршаф, прострян на предното стъкло и радиото ви да е настроено малко под прага на доловимата болка.

Не можех да вярвам на моят спътник в полета. Той си свиреше с уста и си тананикаше, все едно че всичко това беше разходка с велосипед в парка. Но неговият пътник имаше 10 нокти на ръце, които го дращеха в седалката му. Той се взираше, търсейки да види нещо – каквото и да е – през одеялото, което ни обгръщаше. В журнала на полета ние можеше да сме записани като двама пътуващи в тази зловеща понеделнишка утрин, но аз мога да свидетелствам, че ние бяхме поне трима. Непреклонното същество, наречено Страх и аз споделяхме една и съща седалка.

Прониквайки през цепнатините в подовите панели или прецеждайки се като мразовита влага, мъглата, наречена Страх, шепнеше поличбите на незнаниято и невидимото. Обгръщайки хората със своята заслепяваща вълниста роба, създанието съскаше: „Ами ако...ами ако?“ Едно духане на неговото ужасено дишане превръща светиите в атеисти, връщайки обратно цялата настройка на мисленето на човека. Неговото ухапване инжектира парализираща отрова в жертвата му и не след дълго, несъмнено започва да притъпява виждането. Съществува не показва никаква милост към човека, който е жертва на тази атака. Когато падаме, то стъпва върху лицето ни с тежестта на танк...и се смее на нашето осакатено състояние,

докато се подготвя за следваща атака.

Страх. Някога срещали ли сте този звяр? Сигурно сте го срещали. Той се промъква във вашата пилотска кабина през 10 различни врати. Страх от неуспех. Страх от височини. Страх от тълпи. Страх от болест. Страх от отхвърляне. Страх от безработица. Страх от това, което другите говорят за вас. Страх от заминаване. Страх от височина, от дълбочина, от разстояние или от смърт. Страх да бъдете себе си. Страх от купуване. Страх от продаване. Страх от финансово влошаване. Страх от война. Страх от тъмнина. Страх от самота.

Крийки се в сенките на всеки въображаем тъгъл, страхът заплашва да отрови вашия вътрешен мир и видимата ви поза. Понеже е хулиган, създаването използва плашещи тактики и изненадващи атаки. То дебне момента, в който сте уязвим, тогава отключва ключалката, която осигурява безопасността ви. Щом влезе вътре, то удря бързо, за да превърне духовния мускул в умствена каша. **Прогнозата за възстановяване от това състояние нито е бляскава, нито е весела.**

Обаче **Пс. 27** на Давид е известен с това, че **съдържа необикновено ефикасна противоотрова.** С очевидни и смели движения, царят на Израел пише предписанието, гарантиращо, че то ще инжектира желязо в костите ни. Той посреща Страхът при вратата на неговото обиталище с два въпроса: „*От кого ще се боя?...От кого ще се уплаша?*“ После затръшва вратата пред лицето на Страх с изявлението: „*Сърцето ми няма да се уплаши...Въпреки това аз ще бъда уверен*“ (Пс. 27:3 – мой превод).

После Давид си свири с уста и си тананика, докато се връща обратно в хола, в кухнята, в офиса или в спалнята, припомняйки си ежедневната доза, която е нужна за да осуетява постоянните атаки на Страх:

Молитва: „*Поискам съм от Господа*“ (ст. 4).

Виждане: „*Гледам красотата на Господа*“ (ст. 4).

Божие Слово: „*Размишлявам в Неговия храм*“ (ст. 4 – мой превод).

Божията защита: „*В ден на тревога Той ще ме прикрие/скрие/повдигне*“ (ст. 5 – мой превод).

Постоянно преклонение: „*Аз ще пея*“ (ст. 4).

Почивам: „*Аз повярвах...чакам Господа*“ (ст. 13-14 – мой превод).

Непоколебимост: „*Нека сърцето бъде смело*“ (ст. 14 – мой превод).

О, колко се нуждаех аз от това предписание в онази тъмна кабина, когато се спускахме стотици метри през мъгла. Да не би сега да е такъв вашият студен и покрит с облаци хоризонт? Казвам ви това – нека поседим заедно на една и съща седалка и да си починете за разнообразие. **Бог никога не е пропускал листата за кацане през всичките векове на страшна мъгла.**

Но приятелю, ти може би ще трябва да пристегнеш колана на седалката си. Преди да кацнем, положението може да е малко некомфортно.

Не пеещи светци

(1Лет. 16:7-36; Пс. 30:9; 100:2; 149:1-5; Лука 19:40)

Аз бях на лов в Библията. Търсейки плячка в Посланието до Ефесяните, аз четях един неуловим, напълно несвързан стих, когато Божият остър меч проблесна и внезапно ме прониза до мозъка на костите ми: „...*разговаряйки помежду си с псалми и химни, и духовни песни, пеейки и създавайки мелодии към Господа със сърцето си*“ (Еф. 5:19 – мой превод).

Всеки знае Еф. 5:18, където ни е казано да „*бъдем изпълнени с Духа*“ (мой превод), но някога забелязали ли сте, че ст.18 завършва със запетая, **а не с точка?** Следващият стих **описва първият резултат от това да бъдем контролирани от Духа...ние пеем!** Създаваме мелодия в сърцата си. **Разговаряме с Неговото присъствие в нас,** представяйки наш собствен, **личен концерт от свята музика за Него.**

Да направим следващата стъпка. В Еф. 5 **не се споменава** за църковната сграда. Казвам това, защото ние, християните, дотолкова сме централизирали пеенето си, че рядко пеем, когато се отдалечим от сградата с витражните прозорци и органа. Спрете и помислете. Миналата неделя вие пяхте ли, връщайки се у дома от църквата? А в понеделник, когато отивахте на работа...или на масата, когато вечеряхте...или във вторник, когато се обличахте след ставане от сън? Голяма е вероятността **вие да не сте пели,** даже преди или след като сте прекарвали известно време с Господа, през който и да е ден от тази седмица.

Защо? **Изпълненият с Духа светец е пеещ светец!** Животните не могат да пеят. Нито пейките, катедрите, Библиите или сградите. Само вие. И вашата музика веднага е разпространявана в небето - на живо – където Божията антена винаги работи...**където истинските стремежи на вашата песен винаги са високо оценявани.**

Повярвайте ви, ако Мартин Лутер живееше днес, **сърцето щеше да го заболи.** Коровият войн на вярата

е имал две основни цели, когато изстрелял оръдейният снаряд на Реформацията през 16 век **в стената на духовното невежество**. **Първо**, той искал да даде на хората **Библия, която те могат сами да четат** и **второ**, да им даде песнопойка, **сборник от духовни песни, които те могат самостоятелно да пеят**. Ние имаме Библията и я четем. (*Коментар: Нека всеки да каже, дали той потвърждава тази увереност на Суиндъл. Д.Пр.*) Ние имаме песнопойки, **но къде изчезна пеенето?** Г-н Не пеещият Светец е толкова запознат с песнопойката, колкото 6-годишната му дъщеря е запозната с нивата на борсовия показател. Християните знаят наизуст повече стихове от Екlesiаст или Йезекиил, отколкото от овехтялата песнопойка, която използват повече от 100 пъти в годината! Ние просто не пеем толкова често, **колкото трябва** и **това е повод за упрек и за срам**.

Позволете ми да направя няколко коригиращи предложения:

1. Когато и където пеете, **фокусирайте се в думите**. Ако това ви помага, затваряйте очите си. Позволете си да се почувствате толкова изгубен в съпровождащата мелодия, че моментално да забравите къде сте и какво могат другите хора да си помислят за вас. Искрено казано, аз установявам, **че е невъзможно** да възхвалявам моя Господ в песен и в същото време да обмислям действията си.

2. Направете фокусирано усилие ежедневно да пеете 1-2 нови песни. Припомняйте си периодично думите от някоя песен или химн, който харесвате и я пейте, докато се къпете в банята.

3. Пейте често с приятел или член на вашето семейство. Това спомага за стопяването на невидимите бариери между вас. Пеенето преди молитвата по време на вечерята е много наслаждаващо, но ви предупреждавам, че можете да се прирастите към този навик.

4. Издухайте прахта от вашия магнетофон и изпълнете дома си с красива музика. Атмосферата в семейството се подобрява, ако понякога правите това. И не забравяйте да припявате заедно с музиката, добавяйки хармония и „специални ефекти.“

Не обръщайте внимание на това, колко красиво или достойно за съжаление е вашето пеене. Песента е достатъчно шумна, за да прогони тези пораженски мисли, които е нормално да искат да ни се натрапят. Излезте от тази клетка на самонаблюдаващо нежелание – **ПЕЙТЕ!** Вие не се явявате на прослушване за хорист, вие създавате мелодия в сърцето си.

Ако слушате внимателно, когато пеете, вие можете да чуete небесното множество, което вика радостно. **Но може да се окаже, че е някой ваш съсед...който пици да го оставите да си почине**.

Духовно лидерство

(Из. 3:10-4:14; Ам. 7:10-17; 2Лет. 16:9а; Йез. 22:30)

Лидерството **е влияние**. **До степеня, до която ние влияем на другите, ние ги водим**. Според мен някои от стандартните качества, с които се отличават природно надарените лидери, са следните:

Ентузиазъм, оптимизъм, упоритост, амбиция, знание, разбиране, любознателност, независимост, другар, предприемчив, почтен, съобразителен, дисциплиниран, с чувство за хумор, творец, практичен, уравновесен, енергичен.

Никой не може да отрече, че това са стандартните качества, с които се отличават „лидерите по рождение.“ Но аз питам: „**Дали тези качества трябва да бъдат притежавани и от духовните лидери?**“ Преди да ми отговорите твърде бързо, аз ще ви покажа няколко библейски лидери, които не биха се представили много добре на „теста“ за „лидерите по рождение.“ **Не е за вярване, но Бог е избирал хора, които ние бихме пренебрегнали!**

Какво да кажем за необщителният, неуверен, страхлив и съмняващ се **Моисей?** (Прочетете Из. 3:10–4:14.) Или за необразованият, негативен, неподготвен, догматичен и недосялан **Амос?** (Запознайте се него в Ам. 7:10–17.) Не трябва да се осмеляваме да забравим импулсивният, недалновиден, самохвалко **Петър**, който често пъти страдал от нетактичните си изказвания!

Аз не твърдя, че тези мъже не са имали природни отличителни черти да бъдат лидери, а че те бяха счутили матрицата на това, което ние класифицираме като „образец на лидер.“ Божият избор на лидери често пъти е неугледни личности...често пъти търсещи нещо ново, не традиционалисти, даже странно изглеждащи хора, които отчаяно обичат Господ Исус Христос и са забележително предразположени към Него и към Неговата воля. Тези хора (и вие можете ад бъдете един от тях!) притежават основните качества като вяра, виждане, ученолюбивост, решителност и любов – **и те участват в промяната на света**.

Когато четем, че Бог издирва в нашата планета, за да намери мъже и жени (моля ви да спрете и да прочетете 2Лет. 16:9а и Йез. 22:30), аз не установявам, че Той има структурирана и добре дефинирана рамка, на която те трябва да съответстват. Всъщност, някои от хората, които Бог е използвал най-резултатно, **са били направени от най-странната смес, която можете да си представите**. Ако се съмнявате в това,

проверете тази разпасана банда от 400 изпаднали в дългове и неорганизирани бунтовници, които са били заедно с Давид в пещерата Одолам (1Ц. 22:1-2). Аз се почувствах необикновено предизвикан да проследя житейския път на тези хора през равносметката на живота на Давид и открих, **че те са станали неговия елит**, смела група от бойци - герои, ако ви харесва – **от средата на които се появили много лидери**.

Вярвам, че разбрахте какво искам да кажа. **Нека да бъдем отворени, гъвкави и толерантни, какъвто е Бог!** Може би вие не подхождате за матрицата. Може би не приемате „партийната линия на системата,“ поради което започвате да си казвате: „**Аз не съм полезен за Бога – никога няма да бъда лидер в системата на Християнството.**“ Бъди смел, обезкуражени християнино! Аз даже подозирам, че други от вас са готови **да отпишат своите независимо мислещи деца**. Чуйте, **младите може би са прави**. Бог може да има някаква уникална лидерска роля точно за вашите млади хора. Родители, вярвайте в това! **Тези млади хора могат да изглеждат и да звучат странно за някои възрастни...но аз нямам намерение да въздишам и да питам защо. Защото всичко, което ние знаем е, на Бог му предстои да направи нещо велико чрез тяхното лидерство.**

Нека да ви уверя – ако всички възрастни бяха отписали един млад, енергичен юноша със силна решимост преди много години... книгата, която държите сега в ръцете си нямаше да съществува.

Огън за студени сърца

(Втор. 8:11-14; Мат. 24:12; Откр. 2:4-5)

Това се случило в голяма 75-годишна каменна къща в западната част на Хюстън. Огромно стълбище стигало до няколко спални на втория етаж. Помещението отдолу било облицовано с груби дъбови панели и било обзаведено с меки кожени кресла и две кожени канапета. Мокрият бар бил превърнат в малка библиотека, включваща една лавица, на която имало магнетофон и система от високоговорители. Идеално място за прекарване на почивните дни в края на седмицата...но за нещастие, ние с жена ми бяхме там само за вечерята.

Миризмата от печени пържоли на скара се носеше в стаите. Жените се смееха в кухнята, докато се суетяха около сготвения фасул по селски, различни салати и домашни пирогови. Всички присъстващи се познавахме добре. Приятната спокойна атмосфера симулира човека да си събуе обувките и да зарови пръстите си в дебелата черна козина на спящият Лабрадор ретрийвър, изтегнал се пред отвора на горящата камина.

Домакинът, отдавнашен християнски приятел, наклони широките си рамене над масата, докато разказваше за костура, който хванал миналата седмица. Докато приятелите шумно го сгълчаха, че преувеличава („костурът трябва да бил с тегло поне 5-6 кг.“), аз се вгледах в издълбания надпис върху хоризонталната дъбова гредка над отвора на камината. Тъй като осветлението в стаята не беше достатъчно силно, за да прочета какво беше написано от мястото, където седях. Почувствах се странно заинтересуван и привлечен, поради което станах и отидох при камината. Опипвах с пръстите си контура на всяка буква, докато устните ми безмълвно формиха думите:

„АКО СЪРЦЕТО ВИ Е СТУДЕНО, МОЯТ ОГЪН НЯМА ДА ГО СТОПЛИ.“

Помислих си: „Да, колко вярно е това.“

Камините не могат да стоплят сърцата. Нито пък прекрасната мебелировка или гаражът за 4 коли, или пълният стомах, нито службата, за която човек получава 6 цифрена заплата. Не, **студеното сърце може да бъде стоплено единствено от огъня на живият Бог.**

Върнах се и седнах на мястото си, седях мълчаливо и размишлявах над мъдростта на тези мисли. Даже се помолих, докато гледах в огъня:

„Господи, запазвай топло сърцето ми. **Спирай ме, когато форсирам моя мотор и започвам да се движа прекалено бързо към нещо, което си мисля, че ще ме направи щастлив. Пази ме от тази глупава склонност да заменяя Теб с някакви неща.**

Камбанката, която ни прикани да отидем да вечеряме, прекъсна очарованието. Станах заедно с останалите мъже и ние тръгнахме към вътрешния двор. Погледнах отново надписа, за да прочета безмълвно надписа за себе си. Цепениците в камината догаряха и се превръщаха във жарави и светлината им аз си припомних:

„АКО СЪРЦЕТО ВИ Е СТУДЕНО, МОЯТ ОГЪН НЯМА ДА ГО СТОПЛИ.“

Благодарих на Бог за Неговия огън, който никога не угасва.

Тази запомняща се случка преди повече от 20 години. От тогава сърцето ми понякога охладнява. **Обаче днес то е топло, защото Той никога не ме остави, когато аз бях студен.**

Важността на молитвата

(Неем. 1:11)

„О, Господи, моля Те, дано да бъде ухото Ти внимателно към молитвата на слугата Ти и към молитвите на слугите Ти, които почитат името Ти и направи успешен днес слугата Ти, и му дай да намери милост пред този човек“ (Неем. 1:11 – мой превод).

Небесни Отче, ние Те призоваваме днес. Ние знаем, че Ти си Дарителят на всички добри неща...и че Ти никога не се променяш като променливите сенки. Ние вярваме, че Твоето сърце се задейства, когато хората Ти се молят. Поради това ни напомняй, Отче наш, когато ние се покланяме пред Теб, че няма нищо по-важно от това, което можем да направим, **когато се намираме в ситуации, които са непосилни за нас...тогава да се молим.**

Ние помним, че молитвата ни подсилва да чакаме и ние сме длъжни да се научим да чакаме търпеливо Твоето време. Молитвата смирява сърцата ни пред Теб. **Хаосът се укротява и животът около нас изглежда успокоен, когато се молим.** Молитвата изчиства виждането ни, Отче, когато ние мислим за живота си, когато размишляваме накъде вървим **и когато изпълняваме волята Ти.** Дано да вървим с Теб по такъв начин, **че нашето покорство да се разкрива чрез дела, които почитат името Ти...даже когато това означава да правим трудните неща, които Ти искаш ние да правим.**

За онези, които са в трудно положение, под натиск, които се намират пред стена, които е подложени на изпитание – може би най-голямото в живота им – ние се **молим Ти да им напомниш, че светецът, който върви напред на коленете си, никога не отстъпва.** Помогни им да помнят, че Ти все още си на Твоя трон и те все още са при Твоето подножие...и че има само едно коляно разстояние между тях и Теб.

Дано ние да станем хора, които се молят. Дано ние **се научим да оставяме товара си на Теб, вместо да го вдигаме и да го носим с нас, след като сме казали, че ние вярваме в Теб.** Сега, Господи, вземи товара. Ние го възлагаме на Теб, знаейки, че Ти си по-способен да се справиш с него, отколкото ние някога ще бъдем. Ние се молим това време за молитва да може да направи промяна в равносметката на този ден...който ние посвещаваме на Теб сега, в името на Исус, нашия Спасител. Амин.

За израстването към зрялост

(1Пет. 3:8-12)

„Обобщавайки: бъдете благосклонни, бъдете съчувствени, бъдете обичащи, бъдете състрадателни, бъдете скромни. Това се отнася за всички вас, без изключение. Никакво отмъщение. Никакъв язвителен сарказъм. Вместо това благославяйте – това е вашата работа, да благославяте. Вие ще бъдете благословение и също ще получите благословение. Които искате да прегърне живота и да видите денят, пълен с добро, ето какво трябва да правите: Не казвайте нищо, което е зло или вредно; отхвърляйте злото и насърчавайте доброто; стремете се към мир във всичко, което цените. Бог гледа на всичко това с одобрение, чувайки и отговаряйки добре на това, за което е молен; но отхвърля онези, които вършат лоши неща“ (1Пет. 3:8-12, MSG – мой превод).

Отче, благодаря Ти за напомнянето на тези черти от характера, които са такава съдбоносна част от нашия християнски живот. Въпреки, че носим много малко от белезите на тази зрялост, за която е писал Петър в горният откъс, ние винаги се нуждаем да бъдем насърчени чрез напомняне. Колко често трябва да идваме при Теб и да се молим за помощ в тези области! Ти си чувал молбите ни в много случаи. Честно казано, Ти отново ще ги чуваш. Ние копнеем да бъдем като Твоят Син, Исус, Единственият, който е формирал всяка от тези характерни черти от зрялост до съвършенство, въпреки, че е бил изцяло човек. Ние бленуваме да растем в духовната зрялост...но изкачването нагоре по стръмния хълм трае толкова дълго. Ние изповядаме, че често пъти този път ни се струва, че е безкраен.

Благодарим Ти за обещанието, че Твоят Свят Дух ще бъде с нас при всяка крачка по този път. Ние отчаяно се нуждаем от Неговата подкрепа да ни поддържа да вървим и да израстваме...докато станем като Исус...изцяло формиран по Неговия образ.

Боже, ние се молим да ни даваш надежда, която е да по-голяма от нашата незрялост. Помагай ни в нашето неверие. Пази ни от обезкуражаването. Когато се връщаме отново при списъка за проверка, който Ти си дал на Петър и разбираме колко дълъг път трябва да извървим, молим Те да ни напомняш колко дълъг път вече сме изминали чрез Твоята благодат. Напомняй ни, че Ти ще завършиш добрата работа, която започва вътре в нас...до Денят на Христос Исус.

Чрез Неговото несравнимо име ние се молим. Амин.

За ежедневните съмнения

(Йоан 20:27-28) (Вижте също Мат. 14:28-33; Як. 1:5-8; Юда 1:22)

„Той (Исус) каза на Тома: `Докосни тук с пръста си и виж раните ми; и протегни тук ръката си и я сложи на ребрата Ми, и не бъди невярващ, а вярващ.` Тома му отговори: `Господ мой и Бог мой`” (Йоан 20:27-28 – мой превод).

Отче наш, окуражайвай ни – особено нас, които често се съмняваме и се чувстваме засрамени от нашето съмнение. Дано разберем, че Ти си сред нашите размишления и чрез такова вътрешно търсене в себе си да стигнем до нови прозрения и до по-дълбоки низини, за които иначе никога нямаше да знаем.

Благодаря Ти за запазването на историята на Тома. **Ние виждаме обрисувани себе си толкова реално в неговите съмнения.** Благодаря Ти, че ни приемаш в нашите борби и разбираш нашите съмнения. Благодаря ти за Твоята благодат в разбирането, че въпреки, че ние плачем, когато губим наши приятели и членове на нашите семейства, и търсим причината за трагедиите и житейските нещастия, **това не означава, че ние се съмняваме в Твоето право да управляваш.** Причината за това е, че ние се борим, когато губим собствените си права... ние просто се опитваме да обмисляме нашия път през тези тайнствени долини.

Отче, ние искаме да Те познаваме така, както никога преди не сме те познавали. Дано днешният ден да е началото на нарастващо доверие и на намаляващи съмнения.

Ние молим това в здравето като камък име на Исус, нашият Господ и наш Бог. Амин

Воюване за истината

(Дан. 3:16-18) (Виж също Екл. 3:3, 8; 1Кор. 1:20–21; 3:19; 2Тим. 2:3–4; Як. 4:17.

„Седрах, Месах и Авденаго отговориха на царя: О, Навуходоносор, на нас не ни трябва да ти отговаряме за това. Ако ще трябва да ти отговорим, нашият Бог, на Когото ние служим, е способен да ни освободи от пламтящата огнена пец; и Той ще ни освободи от твоята ръка, о, царю. Но даже, ако Той не ни освободи, нека да знаеш, о, царю, че ние няма да служим на твоите богове или да се покланяме на златния образ, който си поставил“ (Дан. 3:16-18 – мой превод).

Отче наш, който си на небето, като последица от Твоето Слово ние се молим Ти да ни дадеш проникателност в нашите домове, в нашия народ и в нашия свят. Молим Те да издигнеш от този свят, **който се е предоставил на пасивност и компромис, общност от хора, които ще живеят и ако е нужно, ще воюат за истината.** Молим се ние да не възприемаме фалшивите философии на нашето време, които звучат толкова **логично и привлекателно, но накрая ни превръщат в пасивни глупаци.** Отче наш, ние се молим да станем уравновесени вярващи, които могат да разпознават времената, в които е нужно да бъдем много тихи и спокойни; и времена, в които е съдбовно важно да кажем: **„Господи, това е Твоята битка. Мола те, направи това заради мен.“** а има и други времена, в които темата е такава, че ние казваме: „Даже ако трябва да се изправя сам, **аз ще се изправя.** Даже ако това означава, че аз ще бъда бит до смърт, аз **ще приема това,** защото темата е по-голяма от всичко, което е заложено.“

Благодаря Ти за напомнянето за онези жени и мъже в униформа, **който воюват смело, за да можем ние да се наслаждаваме на спокойствието в този момент и на свободата на това публично богослужение.** Отче, закалявай ни. Постави здравина и почитеност там, където е имало слабост. Замени затлъстяването и угоеността на днешното време с мускула на убедеността. И, Господи, дано да се сбъдне, **че Ти ще издигнеш общност от млади хора, които притежават убеденост и решителност, която достига по-дълбоко, отколкото всяко пасивно слово на света.** Ако Ти пожелаеш да направиш това, ние ще бъдем изцяло благодарни. Чрез Христос се молим. Амин.

Надежда, превъзхождаща провала

(Лука 22:60-62) Виж също Пс. 32:1–11; Мих. 7:19; Йоан 21:15–19; Рим. 8:28

„Докато той говореше, петелът пропя. Господ се обърна и погледна директно към Петър. Тогава Петър си спомни думите, които Господа му беше казал: 'Преди петел да пропее днес, ти три пъти ще се отречеши от Мен.' И (Петър) излезе навън и плака горчиво“ (Лука 22:60-62, NIV – мой превод).

Скъпи Отче, всеки от нас е имал провал в живота си. **Много провали. Те ни оставиха съкрушени и потиснати, разочаровани от себе си и пълни със съжаление.** Има времена, когато спомените от тези епизоди се връщат, за да ни преследват. **Колко потиснати се чувстваме в такива моменти!** Благодарим Ти за забележителната промяна, която стана възможна чрез прошката. Благодарим Ти за разбирането, че ние сме само прах и често пъти сме неспособни да спазваме обещанията си или да живеем на нивото на нашите собствени очаквания.

Обновявай надеждата ни, докато мислим за Петър, с когото много лесно се оприличаваме. Напомняй ни, че така както си го използвал след неговите провали, Ти ще използваш и нас, чрез Твоята благодат. Всъщност, помогни ни нашите припомняния за провалите да произведат смирение, което вижда Твоята благодат такава, каквато тя всъщност е – **удивителна.**

Помогни ни да намираме свежо окуражение и нова сила от Твоето Слово. **Ние гледаме единствено към Теб за способността отново да се надяваме.** Единствено Ти имаш силата да направиш нещо красиво и добро от нашия живот, който е пълен с останки за мисли, на които не трябваше никога да се наслаждаваме...за думи, които никога не трябваше да казваме...и за дела, които никога не трябваше да извършваме.

Нашият единствен източник на облекчение идва от Твоята благодат. Доносяй това облекчение до нашето внимание отново и отново в тези критични моменти, **когато обезкуражението ни измами, за да престанем да се надяваме на Теб...** и ни направи да сме благодарни.

В милостивото име на Исус молим това. Амин.

Окуражение за обезкуражените

(Пс. 40:1-2) Виж също Пс. 69:1-4; Дан. 4:36-37; Деян. 16:31; Рим. 5:8; 12:2; Фил. 4:8; Кол 3:1-4; 1Пет. 5:6; Юда 1:24-25.

„**Чаках търпеливо Господа; и Той се наведе към мен и чу вика ми. Той ме изведе от гибелната яма, от тинята и калта, и постави краката ми на скала, правейки твърди стъпките ми**“ (Пс. 40:1-2 – мой превод).

Господи, ние се молим Ти да ни помагаш, когато сме заливани от вечно надигация се прилив на обезкуражението. Дай освобождение за нас, които сме хванати в капана на това бласто и започваме да потъваме в неговите кални води. Окуражи сърцата ни, когато се намираме в онези потискащи и мрачни моменти, **които ни карат да се чувстваме безнадеждни и вярващи в лъжата, че нещата никога няма да се променят.** Отче, дай ни надежда, която да надвишава страданията, в които се намираме. Ние се вкопчваме във вдъхновяващите думи на апостол Петър, че когато смиряваме себе си пред могъщата Божия ръка, Ти ще ни издигаш нагоре. Ти ще ни възвисиш в правилното време. Ние изповядаме, че обезкуражението ни държи покорни, защото ние никога не сме обезкуражени и арогантни едновременно.

Отче, в покорство ние викаме към Теб като Твои деца. Молим Те да повдигаш нашия дух чрез промяната на начина ни на мислене. **Укрепвай ни за да виждаме ценността да живеем, основавайки се на неща, които са истина, честни, справедливи, чисти, любящи и с добра репутация.** Помагай ни да фокусираме вниманието си в небесните неща, а не в онези светски неща, които ни дърпат надолу.

Скъпи Господи, дай ни обединяваща кауза около Твоята благодат. Нуждаем се от тази фокусираща кауза и мисленето ни да бъде посветено на промяната. **Благодарим Ти, че Христос ни обича и продължава да ни обича. Благодарим ти, че още докато бяхме грешници, Христос умря заради нас.** Благодарим Ти, че благодатта, която ни спаси, ни запазва спасени...въпреки нашите съмнения и други странни усещания.

Моли се за онези уморени души, които никога не са срещнали Твоят Син като Спасител. Как ли те избощо се справят през деня? Молим Те техният товар на обезкуражението да бъде повдигнат чрез разбирането, че смъртта на Исус на кръста е платила пълната цена заради техните грехове. Помогни им да видят истината, че не е нужно те нищо на правят или да обещават, или да променят, или да се отказват, или да стават...**за да бъдат приети от Теб. Помогни им да повярват в Твоя Син.** Дано те днес да направят това.

Сега на Онзи, който е способен да ни пази от препъване и да ни накара да станем в Неговото присъствие безупречни с огромна радост, на единственият Бог и наш Спасител...да бъде слава, величие, господство и власт...сега и завинаги.

В Неговото велико име се молим. Амин.

Откриване на справедливост в несправедливостта

(Екл. 3:16-17) Виж също Бит. 50:20; Пс. 23:4; Пс. 119:71; Екл. 3:11; Рим. 8:28; 2Кор. 1:3-7

„И видях и още нещо под слънцето: На мястото на съда – нечестие то беше там, а на мястото на справедливостта - нечестие то беше там. Помислих в сърцето си: `Бог ще съди както праведния, така и неправедния; защото ще има време за всяка дейност, време за всяко деяние`” (Екл. 3:16-17, NIV – мой превод).

Отче, рядко се случва да правим такова твърдение, но днес Ти благодарим за несправедливостите в живота, които ни осакатиха и ни омаломощиха, и ни смачкаха. Нечестни обстоятелства ни нараниха дълбоко и ни победиха в подчинение ни на Теб. Несправедливостите ни доведоха до такъв смъртен край, че ние не можем да видим път за отстъпление. Единствената посока, в която сега можем да гледаме, е нагоре към небето. **Често си мислим, че нашето несправедливо състояние е причината, която съсипа живота ни...когато, вместо да помислим, че може би това може да е средството, чрез което Ти си отредил да ни дадеш живот.** Отче, ако онези хора, които знаем, че са вървели трудно, но неотстъпно по пътя през долината на смъртната сянка, **не бяха живи днес, вървейки с Теб и казващи ни да продължаваме да вървим, къде щяхме да бъдем ние?** **Колко много се нуждаем от техните примери и от тяхното окуражение!** Благодарим Ти за всеки един от тях.

В светлината на Твоята суверенна милост, ние Ти благодарим за слепотата, за парализата, за загубата, за смъртта, за разбитите мечти, за разпадатите съдружия и за лишаването ни от илюзиите. Във вяра, ние Те възхваляваме за времената на несигурност, на провал, на развод и даже за онези случаи, в които други хора се отнесоха несправедливо към нас. Ние виждаме бурята, **но Ти ни правиш способни и да виждаме отвъд бурята**, поради което ние вярваме, че Ти ще оправиш всички неща справедливо в Твоето време. **Ние вярваме, че Твоето суверенно намерение е за добро в това, което други хора преднамерено бяха намислили за зло.**

Молим се за онези, които се срещат с безсилие поради несправедливостта и в десетки други обстоятелства. Молим се те да са способни да намерят в Исус Христос силата да продължат да вървят...особено онези, които почти са решили да се откажат и да се предадат. **Молим се те да предадат всичко на Теб в пълно подчинение. ВСИЧКО.**

В името на Исус Христос, Победителят. Амин.

За освобождаването от срама

(Йоан 8:7-11) Виж също Соф. 3:19; Лука 5:32; Рим. 8:1, 33-34.

„(Исус каза): `Който от вас е безгрешен, нека той пръв да хвърли камък по нея. Той пак се наведе долу и пиеше с пръст по земята. Тогава онези, които го чува, започнаха да се разотиват един по един, първи по-възрастните, докато остана само Исус, с жената, все още стояща там. Исус се изправи и я попита: `Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди?` Жената каза: `Никой, господине.` Исус обяви: `Тогава и аз не те осъждам. Иди си и изостави своя грешен начин на живот.`” (Йоан 8:7-11, NIV – мой превод).

Отче, ние сме благодарни, че Твоят Син **не дойде да призове праведните, а грешниците да се покаят.** Чрез Твоята благодат Ти покани хората, които са несъвършени, които са грешни, които имат всякакви основания да се срамуват от себе си, които са се провалили, които са виновни заради извършени от тях нередности, да идат при Теб и да намерят в Теб освобождение от техните товари, да намерят надежда отвъд настоящето и освобождение от срама.

Живеейки с усещането за самоосъждане, заради нещо нередно, което сме извършили, **често пъти ние забравяме, че сега няма осъждане за тези хора, които са християни и се намират в Исус Христос.** Поради това, в този момент ние Те молим, Отче, Ти да отведеш при Себе си онези хора, които все още не са намерили начин да затворят устата на обвинителите вътре в самите тях – на мислите, които ги обвиняват като съдия. **Трагедията е, че когато чуем тези обвиняващи ни мисли, ние вярваме, че те са истина!** Дай ни първите няколко стъпки към освобождението. Днес ние идваме при Единственият, който е определен да

бъде съдия и да обвинява, **но поради Неговата смърт и Неговото възкресение, Той ни е освободил.** Дано най-накрая да намерим радостта от живеенето чрез милостта, заради свършената работа на Исус Христос, нашият Спасител.

В името на Исус се молим. Амин.

Почитане на Божият суверенитет

(Дан. 4:34-35) Виж също Бит 50:20; Йов 40:1-5; Пс. 115:3; Рим. 8:28; 9:20-21

„Неговото владичество е вечно владичество и Неговото царство трае от поколение до поколение. Всички жители на земята са считани за нищо, а Той действа според волята Си в небесното множество и сред жителите на земята; и никой не може спре ръката Му или да Му каже: „Какво си направил?“ (Дан. 4:34-35 – мой превод)

Суверенни Боже, всички ние бързаем да кажем, че имаме нужда да бъдем освободени от нашите тревоги, а те са твърде много и твърде чести. И понеже искаме сами да управляваме живота си, ние имаме нужда да бъдем поставени на едно и също ниво и да бъдем извадени от царството на гордостта.

Помогни ни **да престанем** да считаме, че се нуждаем от отговора на въпроса „**Защо се случват?**“ нещата в живота около нас. Господи, покажи ни отново, че Ти си Бог и няма друг бог – **че нашият Бог е на небето; че Той прави това, което Му харесва.** Ти работиш в нашия живот, в живота на нашите съседи, в живота на хората от другата страна на улицата, на хората в цялата държава и в живота на хората в чужбина. Ти работиш. Ти владееш всичко и Ти правиш всичко добре. Ти променяш времената и сезоните. Ти променяш и нас.

Направи Твоето Слово да е толкова подходящо, колкото са сутрешните новини по Интернет и да е толкова значимо, като това, което четем в ежедневния вестник. И ни върни обратно при признаването на Твоя суверенитет, Отче: **ние Ти се подчиняваме, защото Ти си всичко във всичко.**

Днес ние се прекланяме пред Твоя Син като Господ и отдаваме почит на Твоето име, като единственият и истински Бог, чрез когото, за щастие, ние имаме спасение, което е вечно и гарантирано. Оставаме в тези истини като Твои деца.

Ние си спомняме и за онези хора, които никога не са срещнали Твоят Син като Спасител. Дай им интерес, безпокойство, даже безсънни нощи, **докато намерят своя мир и почивка в познаването на Теб, а не в разбирането на техните обстоятелства.** Дано те повярват в Теб чрез вяра в Христос, в чието име се молим. Амин.

Състрадание в страданието

(Ис. 53:3-4) Виж също Пр. 25:20; 2Кор. 1:3-7; Евр. 12:3; 1Пет. 2:21

„Той беше презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал; и като човек, от когото хората отвръщат лицето си, презрян беше и ние за нищо не Го счетохме. Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен“ (Ис. 53:3-4).

Господи, думите на надежда от другите хора **могат да бъдат победени**, ако нещата в собствения ни живот **не са правилни**. Когато сме обхванати **от ярост или възмущение**, по някакъв начин думите за радост и цел в живота звучат кухо и **изглеждат безсмислени**. Но когато сърцата ни са в хармония с Теб, ние сме способни да чуем посланието на надеждата. Вместо да се противопоставяме на думите на другите, ние ги оценяваме високо и Те обичаме, заради това, **че Ти си ги изпратил при нас във време на нужда.**

Отче, искрено казано, някои от нас са в голямо страдание. Дай ни милост, за да издържим успешно нашите изпитания – **а още по-добре, да се издигнем над тях.** Дари ни с усещане за надежда и цел, които са по-висши от нашата болка. Благослови ни със свежо напомняне, че ние не сме сами...**че Твоят план не е бил осуетен...че ние не сме били изоставени** **даже когато страданието ни нараства, вместо да намалява.**

След като ни укрепим...и ние стъпим на краката си – помогни ни да имаме състрадание към хората, които страдат. Дай ни ухо, което слуша и мисли на окуражение към другите хора, които живеят в този свят на болка. Напомняй ни как се чувствахме ние, когато бяхме като тях...**и че Твоят план за нас може да включва следващо пропадане надолу с Теб по тесния и труден път на страданието.** Напомняй ни и **че Твоят Син, въпреки че беше невинен, се запозна със скръбта.**

Молим се за това в състрадателното име на Човекът на скърбите. Амин.

Да се научаваме на смирение

(1Пет. 5:5-6) Виж също Мат. 11:29; 16:21-26; Лука 14:11; Фил 2:3-8

„Облечете се със смирение един към друг, защото Бог се противопоставя на горделивите, а дава благодат на смирените. Поради това, смиерете себе си под могъщата ръка на Бога, за да може Той да ви възвиси в подходящото време“ (1Пет. 5:5-6 – мой превод).

Отче, всички ние имаме надежди и стремежи. Всички ние имаме мечти. И въпреки, че в тези неща няма нищо неправилно, **колко е лесно ние да бъдем ръководени от тях**. Колко е лесно да усещаме, **че ако нашите мечти не се сбъднат, ние по някакъв начин не сме обичани от Теб**. Ние бяхме възпитавани да се грижим за себе си – **прекрасна идея, чийто плод е лош**. Всичко в нея е фокусирано в мен самият, моите права, моите неща, моето издигане, моята заплата, моето място, моето име.. **колко грозно!** Колко нехристиянско. **Ние признаваме пред Теб, че целта на този живот не сме ние или нашите очаквания**.

Благодарим Ти, че Ти никога нямаш недостиг от хора. Когато е време за повишение в службата, Ти никога не закъсняваш. Когато е време за награждаване, Ти няма да забравиш. Поради това, в този величествен момент, ние се покланяме пред Твоя могъщ трон. Признаваме, че Ти беше добър към нас, когато ние не заслужавахме това. Ти се грижеше за нас, когато ние бяхме немарливи. **Ти ни обичаше, когато ние бяхме ужасно хладни и задоволяваше нуждите ни, когато ние не се спирахме, за да помислим какви трябва да бъдем, вземайки предвид Теб и Твоята работа**. Ти вярно, милостиво и постоянно изливах върху нас Твоите добри неща. Благодарим Ти, че ни освободи. Благодарим Ти за Твоето възпитание.

Учи ни в тези дни на вземане на решение на ценността на истинското смирение – **на живот, в който ние забравяме за себе си**. Молим се за това, за да можем да станем посланици за Теб, чието послание има смисъл, защото нашия живот е като живота на Твоят Син – **Единственият, който е с благо и смирено сърце**.

Молим се в Неговото име, за Неговата слава. Амин.

За лична почтеност

(Пс. 78:71-72) Виж също Йов 8:20; Пс. 15:1-2; Пр. 2:6-7; 10:9; 20:7

„От грижата за дойните овце със сучещи агнета Той го (Давид) доведе, за да пасе народа Му Яков и наследството Му Израел. Така той ги пасеше според почтеността на сърцето си и ги водеше с вещите си ръце“ (Пс. 78:71-72 – мой превод).

Отче, **личната чистота никога не е произвеждана автоматично или лесно**. Почтеността не тече от нашата плът **естествено** или **изобилно**. Всъщност, много от нас живяха твърде голяма част от живота си в лицемерие и измама. **Поради това ние се нуждаем толкова отчаяно от Теб**. Ние не знаем как да подредим бъркотията на нашите лоши навици или да развържем възлите на миналото си, поради което сме изкушавани да продължаваме да пренебрегваме Твоят убеждаващ глас и живеем скръбен живот.

Но достатъчното е достатъчно! Ние сме решени повече да не Те пренебрегваме. Отказваме повече да газим в плитките води на плътското. Започвайки от днес, ние сме решени да живеем почтен живот. Молим Те да уважиш нашето решение да вървим с Теб, да престанем с нашия живот на двуличиe и да престанем да правим компромис с нашата почтеност. Скъпи Отче, молим те да ни дадеш Твоята сила, Твоята помощ, Твоята смелост и Твоята мъдрост. Прости нашата глупост и нашите лицемерни пътища. Изведи ни от опасните и дълбоки подвижни пясъци на измамния грях и ни постави на твърдата скала на уязвимостта и почтеността.

Дано Твоята благодат **да ни пази от осъждащ дух към другите хора**. Дай ни окуражението, от което се нуждаем, за да бъдем изцяло такива, каквито Ти си ни призовал да бъдем като Твои покорни деца, **за да можем и ние**, като Давид с овцете, **да водим другите нещо и добре**.

Молим се в силното име на Исус Христос, нашия Господ. Амин.

Благодарност за благодатта

(Тит 2:11-12) Виж също Пс. 84:10-11; Йоан 1:16; Еф. 2:8-9; 1Пет. 1:8

„Защото се яви Божията благодат; носеща спасение за всички хора, учеща ни да се отречаме от безбожието и от светските желания, и да живеем разумно, праведно и благочестиво в сегашния свят“ (Тит 2:11-12 – мой превод).

Благодарим Ти, скъпи Господи, за красивият начин, по който ни учиш. Благодарим Ти за търпението Ти, когато ние падаме. Благодарим Ти за Твоето разбиране посред цялото наше объркване. **Благодарим Ти за протягането Ти надолу към нас, когато ние не се протяхахме нагоре към Теб.** Благодарим Ти, че ни спираш, пращайки небесните кучета след нас, когато тичаме в грешната посока. **Особено Ти благодарим за Твоята благодат. Защото ние сме спасени по благодат чрез вяра; и не ние сме се спасили, а спасението е дар от Бога, не вследствие на нашите дела, за да не може никой да се хвали.** Какво велико напомняне.

Скъпи Боже, благодарим Ти, че си бил твърд към нас, когато ние сме имали нужда от това, **за това че ни възпитавах, за да можем да живеем достойно за Твоя призив.** Колко сме благодарни, че Ти си ни обещал небесен дом, освободени от вината, срама, греха, тъгата и смъртта. Ние очакваме да бъдем с Теб във вечността, с нашият Спасител, когото обичаме, без да сме го видели, в Когото, въпреки че не сме Го видели, ние вярваме и се радваме с неописуема радост и пълни със слава.

Във великото име на Исус ние Ти благодарим. Амин.

Защита против законичеството

(Йоан 5:8-10, 15-16) Виж също Мат. 23:23; Гал. 5:1; 1Пет. 2:16

„Исус му каза: `Стани, вдигни постелката си и започни да ходиш.` Човекът веднага беше излекуван. Той вдигна постелката си и се отдалечи. А този ден се оказа, че е събота. Затова юдеите спряха излекувания човек и казаха: `Събота е. Не можеш да носиш постелката си. Това е нарушение на правилата.`...Човекът се върна обратно и каза на юдеите, че Исус е бил този, който го е излекувал. Поради това юдеите излязоха да хванат Исус – защото вършеше тези неща в събота“ (Йоан 5:8-10, 15-16, MSG – мой превод)

Небесни Отче, най-дълбокото ни желание е да прославяме името Ти. Искаме **да отдаваме почит** на Твоето Слово, **даже когато то се противопоставя на нашите чувства или очаквания.** Благодарим Ти, че си достатъчно милостив, за да ни учиш на основните неща за добродетелта. И ние се молим **плодът от това обучение да е освобождение от робството** (т.е. от законичеството), **което държеше като пленници някои от Твоите хора от много отдавна.**

Сега ние те молим за няколко неща: **да ни пазиш от крайностите; да ни пазиш от погрешното разбиране; да пазиш децата Си от глупостта, от разпуснатият начин на живеене, от погрешната употреба на свободата.** И, Отче, да пазиш онези от нас, които пазят списъци с правила, **мислейки си, че нашите списъци ни превръщат в по-свети християни.** Справяй се първо с нашия начин на мислене, а после с нашия начин на живеене – независимо от това, дали се отнася за спасението или освобождаването от някаква ужасна чума на законичеството или за радостта от свободното живеене в Христос.

Ние се молим за това в името, което е над всички имена, на самият Исус. Амин.

Истина за която да живеем, истина за която да умрем

(Пс. 119:159-160) Виж също Ис. 40:6-8; Йоан 17:17; 2Тим. 3:16-17; Евр. 13:8; 2Пет. 1:19-21

„Виж колко обичам Твоите заповеди; запази живота ми, О, Господи, според Твоята любов. Всичките ти думи са истина; всички Твои праведни закони са вечни“ (Пс. 119:159-160 , NIV – мой превод).

Благодарим Ти Отче, за Твоето вдъхновяване за написването на Твоето Слово чрез хората преди много векове. Благодарим Ти, Боже за запазването на посланието, което Ти разкри чрез чудото на вдъхновението. **Благодарим Ти за Твоето Слово – безпогрешното, авторитетното, непобедимото Божие Слово.** Ние живеем във време, **в което думите на другите заместиха Твоето вечно Слово,** поне в мисленето на обществото. В тази напрегната епоха е трудно отново да чуваме Твоето Слово. Молим се да паднат люспите от очите ни и да бъде премахнато това, което ни пречи да чуваме, за да можем да видим и чуем, и да бъдем утешени и окуражени от Твоето разкрито Слово. Дано истината, която се явява в Твоето Слово, да направи своето пътуване през нашите умове и да проникне дълбоко в сърцата ни, с цел да бъде променен начинът ни на мислене и вследствие на това – да бъдат променени и делата ни.

Отче, молим се Ти да ни подкрепяш **да събираме зрънце по зрънце от Твоето Слово истина, чрез**

която да живеем, знаейки **че Словото представя истина**, **заради която си заслужава да умрем**. Ние живеем в епоха на тревожността. Битката за душите на мъжете и жените, и за умовете на нашите млади хора, е ожесточена. И вместо да престанем да се борим и да се предадем, вместо да пишим с най-висок глас, ние донасяме молбите си при Теб. Молим се Твоята истина да ни въоръжи с достатъчно оръжия, за да воюваме в свят, който е изгубил пътя си и е воден от враг, който е измамен и резултатен, и знае точно къде отива. Молим се ние да сграбчваме ценността на учението, докато то ни наставлява за нещата, с които ще се срещаме по нашия път – за онези изненади, за онези неочаквани събития, за онези неща, които ние ще казваме, че са трагедии, и за онези радости и наслади, които ни очакват.

Отче наш, закотвяй ни към здравата основа на истината и ни напомняй, че **Твоят Син, Исус Христос, е един и същ в миналото, в настоящето и във вечността**. Всичко е Негова история. Отче наш, очите ни са фокусирани в Исус. В Неговото милостиво и несравнимо име се молим. Амин.

За управлението на думите си

(Як. 3:5-6) Виж също Пс. 120:1-4; Пр. 16:27-28; Як. 3:8-12

„Вижте каква огромна гора е опожарявана от толкова малък огън! А езикът е огън, самият свят на греховността; езикът е поставен сред частите на нашето тяло като нещо, което осквернява цялото тяло и запалва посоката на живота ни, и е запалван от ада“ (Як. 3:5-6 – мой превод)

Отче наш, **езиците ни твърде често са злонамерени и извън контрол!** Ние нарушаваме доверия, които са били създадени, с цел да бъдат спазвани неотклонно. Ние разказахме на няколко хора за обидата, която ни беше причинена, но не им казахме за обидите, които ние причинихме, за да си отмъстим. Ние казахме завистливи думи за човек, който беше издигнат в кариерата и ни стана началник. На много хора им липсва смелостта да ни кажат директно за нашата грешка, но Ти ни казваш; **Ти си ни заповядал да контролираме езика си**. Ние сме смърмряни от Твоето твърдение, че **от една и съща уста излизат както благословия, така и проклятия...тези неща не трябва да бъдат по този начин**.

Господи, помогни ни **да запомним**, че няма по-важно решение **от решението за спасението**. А следващото по важност решение е решението да възстановим това взаимоотношение, което е било прекъснато поради обидни думи. Прости ни, **че говорим, преди да знаем фактите, или да сме сме заслужили правото да казваме това, което казахме**. Прости ни за това, **че с думите си навредихме на брат или сестра, които даже не присъстваха, за да се защитят**. Чуй днес нашата молитва и ни оправдай, Господи, защото ние също сме били устно нападени и почтеността ни е била опетнявана. Молим те Ти да воюваш в тази битка вместо нас.

Днес дойдохме при Теб с вяра в името на Исус Христос, нашият Господ. И с нашите езици казваме, Амин.

За святост в култура, лишена от святост

(1Кор. 6:9-11) Виж също Йоан 15:18-19; 17:15-20; Рим 12:1-2; 1Пет. 2:11

„Не разбирате ли, че не това е начинът да живеем? Неправедните хора, за които Бог не е важен, няма да влязат в Неговото царство. Онези, които взаимно се използват и злоупотребяват; които използват и злоупотребяват със секса; използват и злоупотребяват земята и всичко в нея; те не отговарят на изискванията да бъдат граждани на Божието царство. Някои от вас знаят от собствен опит за какво говоря, защото не много отдавна и вие бяхте в този списък. От тогава вие бяхте изчистени и ви беше даден нов старт от Исус, нашият Господар, нашият Месия (Христос) и от Духът, представителят в нас на нашият Бог“ (1Кор. 6:9-11, MSG – мой превод).

Боже, **Твоят Син затвори вратата на миналото**, поради което Твоите хора не трябва повече да живеят като роби на греха или срама. **Не защото ние бяхме силни, добри или благородни, а защото Ти промени живота ни**. Ти промени посоката на нашия живот. Въпреки, че Ти ни остави на чужда земя, като чужденци и странници, ние имаме дом на небето. **И понякога ние сме обземани от силна носталгия!**

Чуй молитвите на Твоите хора, когато ние викаме към Теб. **Дай ни самоконтрол** в онези ситуации, когато сме изкушавани да произнасяме проповеди, да критикуваме и да засрамваме хората. Направи ни да разбираме, **че праведният живот е този, който проповядва незабравимо послание на спасените хора**.

Помагай ни да помним, че ние сме войници, които се намират далече от своя дом на небето и живеят сред култура, която се е изгубила и отчаяно се нуждае от Исус Христос.

Пази ни да живеем лесно в тази среда, силни във вярата, неотклонни в нашите убеждения и въпреки това, да сме пълни с милост към онези, които са привързани към греха и са в плен от навици, от които не могат да се откажат. Направи ни способни на шокираме тази езическа култура с живот, който е автентичен, който остава балансиран, който все още е забавен и най-важното – който прославя Теб, О, Боже.. така както Исус е направил.

В Неговото велико име се молим. Амин.

Да удряме струната на хармонията

(Еф. 4:1-3) Виж също Пр. 10:11-12; Йоан 13:34-35; 1Йоан 2:9-11; 4:7-9; Юда 1:24-25

„Затова аз, затворникът на Господа, ви умолявам да живеете по начин, достоен за призива, с който бяхте призвани, със съвършено смирение и кротост, с търпение, показвайки търпимост един към друг в любов, бъдете старателни в запазването в свързката на мира на единството в Духа.“ (Як. 3:5-6 – мой превод)

Господи, ние разбираме, че следните думи идват директно от Теб: *„бъдете старателни в запазването в свързката на мира на единството в Духа.“* Това поведение не печели гласоподаватели, но привлича вниманието. То не обещава, че ние ще придобием начина на живеенето си, но ни учи на истината. Господи, Твоят начин е най-добрият начин...забрани ни ние някога да живеем по други начини. Ние вече ги опитахме. Всички те са улица без изход или водят към опасни тресавища.

Затова ние се молим Ти да дадеш на Твоите хора усещане за повторна привързаност към този вид единство, хармония, увереност, чистота, любов, поносимост и търпение, чрез Твоите думи, кротост, смирение и свързката на мира. Господи, дано ние да бъдем модел за това единство. Дано да изявяваме този модел когато сме у дома, когато общуваме с ближните си, когато сме на работните си места, когато шофираме колите си, когато правим бизнес, когато сме в бакалията, когато срещаме нови приятели и по всяко друго време, когато ни е предоставен шанса да окажем влияние върху живота на друг човек. Господи, дай ни велика хармония. Когато ни водиш да израстване нагоре, води ни да израстваме и в дълбочина. Нека нашите корени да се задълбочават, когато плодовете ни узряват.

Сега в Онзи, който е способен да ни пази от падане и да ни представи безупречни пред присъствието на Своята слава с изобилна радост, на единственият мъдър Бог и наш Спасител, да бъде славата, величието, владичеството и силата, сега и завинаги.

В името на Твоят скъп Син. Амин.

За здрави семейства

(Еф. 5:25, 28, 33) Виж също Бит. 2:23-25; Марк 10:5-9; 1Кор. 7:1-9; Евр. 13:4

„Съпрузи, обичайте съпругите си, така както и Христос възлюби църквата и предаде Себе си заради нея...така и съпрузите са длъжни да обичат съпругите си, като свои собствени тела. Който обича съпругата си, обича себе си...и съпругата е длъжна да е внимателна и да уважава съпруга си“ (Як. 3:5-6 – мой превод)

Господи, днес ние живеем в култура, която е забравила Твоят образец за женитбата. Светът загуби своя път, защото Твоето Слово е пренебрегвано. Ние объркахме конците на този божествен гоблен и той сега е в безпорядък. Нещо повече, нашата култура е тотално бедствие. Чупливостта на семействата се превърна в толкова обичайно нещо, че сега даже ние не се изненадваме, когато чуем, че друго семейство се развежда. Поради това ние се молим, истините на гореспоменатите думи, представени от Твоят точен образец, Божието Слово, да се вкоренят и да родят плод в живота на някои хора.

Ние се молим Ти да дадеш на съпругите и съпрузите смелостта да кажат: „Стреших. Съжалявам. Моля те да ми простиш. Нека да започнем отново.“ Молим се Ти да дариш партньорите, които чуват тези думи с обновената способност да повярват на своите съпрузи/ги, да работят заедно с тях и да помагат за превръщането в реалност на Твоя проект.

Отче, благодарим Ти за Исус, който е тук заради нас, който ни обича и ни е дал пример за

самопожертвувателна любов заради нас. Господи, помагай ни, когато ние живеем Неговия живот в нашите бракове чрез силата на Светия Дух, която ни прави способни на това.

Чрез Христос, нашия Господ, ние се молим. Амин.

Да ставаме по-добри родители

(Еф. 6:4) Виж също: Втор. 6:6-7; Пр. 3:12; 22:6; Кол. 3:21; Евр. 12:9-11

„Бащи, не подбуждайте децата си да се ядосват, а ги възпитавайте в дисциплината и указанията на Господа“ (Еф. 6:4 – мой превод)

Отче, благодарим Ти, че си свършен Родител. Благодарим ти за онези времена, когато Ти ни възлагаш да свършим някаква работа, въпреки че понякога Твоето порицание ни се струва прекалено силно, за да можем да го приемем. Окуражавай ни с истината, че когато Господ обича, него Той порицава, даже като баща, който поправя сина си, на когото се наслаждава. *(Коментар: На друго място авторът разказва следната случка: В денят, в който навършил 13 години, след обяд, той лежал в стаята си и си мечтаел, а баща му работел навън в зеленчуковата градина и го извикал да отиде при него, и да му помогне. Но Суиндъл отказал, оправдавайки се, че днес има рожден ден и не му се работи. Баща ми веднага влетял в стаята му, изкарал го навън и го заставил до вечерта да работи заедно с него. После баща му казал да се изкъпе и да седне на масата, за да празнуват рождения му ден с обич и с веселие. Д.Пр.)*

Отче наш, прости ни за нашите блудни пътища, за нашите егоистични желания и за своеволните ни решения. Прости ни заради нашата гордост като бащи и майки да изглеждаме като победители в случаите, когато сме били несправедливи.

Помагай ни да бъдем истински родители на децата си – автентични; обичащи; прощаващи; и твърди, когато това е нужно; силни и строги, когато трябва за бъдем; и винаги дружески настроени. Помагай ни с нашите внуци, да бъдем при тях, когато е нужно да бъдем подкрепа и утвърждаване на техните родители, да бъдем част от отговора, а не да сме част от проблема. Направи ни способни да се откажем онези вредни и неприятни неща, от които не успяхме да се откажем, докато бяхме по-млади, за да не ги предадем на скъпите и невинни внуци, които ще ни наследят.

Господи, ние Ти благодарим за гениалността на семейството. То е Твоя идея. Молим се да притежаваме чувствителни сърца, докато израстваме в тези области на отглеждане и открития.

В скъпото име на Христос. Амин.

Поставянето на първите неща на първото място

(Мат. 6:24, 33) Виж също Втор. 6:5; Аг. 1:3-9; Лука 8:14; 14:25-27; Фил. 3:8-13

„Никой не може да слугува на двама господари; защото или ще намрази единия, а ще обикне другия или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на богатството...Но първо търсете Неговото царство и Неговата праведност, и всичко това ще ви се прибави“ (Мат. 6:24, 33).

Отче наш, ние признаваме, че поставянето на Исус на първото място в живота ни изключва възможността от конкуренция за това място от всички други преданости: никакъв вид хоби, професия, стремеж, колкото и да е привлекателен, не може да побере цялата ни страст. Никое взаимоотношение, колкото и интимно да е то, не може да се конкурира с Христос за първото място в сърцата ни. Никакво притежание, колкото и ценно да е то, не може да застане между нас и Теб.

Господи наш, благодарим ти, че си ни дал нашите професии – за да имаме привилегията да плащаме сами житейските си разходи. Благодарни сме за мястото, където печелим нашата заплата и където имаме възможността да живеем според вярата си. Дано нашата работа се превърне в платформа, на която Твоят Син Исус Христос е изявяван ден след ден.

И нашите взаимоотношения, Отче, колко жизнено важни са те и колко са ценни! Дано и те да Ти отдават почит и прослава. Дано и те да предоставят асоциации, които наподобяват славата на Исус Христос, а не просто да задоволяват само нас.

Относно нашата вечна битка с притежанията – с нещата: ние поставяме на олтара всичко, което притежаваме в този живот. Отче, помогни ни да подредим приоритетите си. Тъй като живеем в този материален свят, помогни ни да поставим притежанията си на тяхното правилно място, далече по-назад

след нещата, които са важни...след Теб...и след всички взаимоотношения.

И така, Господи, ние поставяме след Теб нашата работа, нашите взаимоотношения и нашите притежания. Дано те да бъдат част от тясната пътека, която ни води по пътя на кръста.

Молим това в името на Христос, нашия Господ. Амин.

Престанете да се тревожите...и вместо това се фокусирайте

(Лука 10:39-42) Виж също Пс. 55:22; Пр. 12:25; Ис. 26:3; Мат. 6:31-34; Фил. 4:6-7; 1Пет. 5:7

„Мария...седна пред Господа и поглъщаше всяка дума, която Той казваше. А Марта се беше отдалечила поради всичко, което трябваше да направи в кухнята. По-късно тя се приближи и каза, прекъсвайки ги. „Господи, не те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама в кухнята? Кажй ѝ да ми помогне.“ А Господ каза: „Марто, скъпа Марто, ти се тревожиш твърде много и и се претоварваш с работа за нищо. Само едно нещо е най-важното и Мария го избра.“ (Лука 10:39-42, MSG – мой превод)

Отче, ние признаваме, че тревоженето не е просто малък обезпокоителен навик, а всъщност е грях...повтарящ се грях. Тревогата застрашава връзката ни с Теб и с другите хора. Ние Ти благодарим, че смъртта на Твоят Син Исус е осигурила изцяло плащането на всички наши грехове, включително и на грехът на тревоженето. Ние Му се доверяваме, че Той ще се погрижи за нещата, които ни тревожат, така както е казал псалмистът: „Взложи твоя товар на Господа и Той ще те подкрепи; Той никога не позволява праведният да бъде разклатен“ (Пс. 55:22 – мой превод).

Ние се морим Ти да успокоиш сърцата ни. Докато правиш това, молим Те да ни отведеш при тиха и сигурна увереност в Теб самият. Вземи нещата, заради които ненужно се тревожим – тези тревоги, които от много време ни натоварваха и ги изтрий от умовете ни. Молим те да ни научиш, че вместо да се тревожим, да се фокусираме в Теб – да седим тихо при краката Ти. И когато поставим тежкия товар на тревогата върху Теб, ние ще вярваме, че Ти в замяна ще ни дадеш мир, който надминава разбирането и увереност, че Ти работиш – въпреки че ние оставаме в същите обстоятелства.

Предварително Ти благодарим за начина, по който Ти ще се справиш с товарите, които тежат на сърцата ни. Благодарим Ти за начина, по който Ти ще успокоиш тревогите, които ни карат да пропускаме важните неща в живота.

Когато сме пред собствената ни смърт

(Йоан 11:25-26) Виж също Пс. 90:12; 116:15; Рим. 8:23; Евр. 9:27; Юда 1:24-25

„Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мен, ще живее, дори и да умре, и всеки който живее и вярва в Мен, никога няма да умре.“ (Йоан 11:25-26 – мой превод)

Отче наш, това е свещен момент, защото ние ще трябва да отговорим на въпроса: „Готов ли съм да умра?“ А чак когато сме готови да умрем, ние наистина сме готови да живеем.

Ние съзнаваме, че смъртта е последното нещо, за което искаме да мислим, но Ти благодарим, че ни поставяш да видим директно реалността. Благодарим Ти за дарът на живеенето на земята и за напомнянето, че дните ни отлитат. Направи ни готови за трудните моменти, които ни предстоят, успокой нашия дух и премахни нашите страхове.

Благодарим Ти за Исус Христос, който е отговорът отвъд гроба. Днес ние признаваме, че Той е Господ и Спасител на живота и смъртта.

Сега в Онзи, която е способен да ни пази от падане и да ни представи безгрешни пред присъствието на Своята слава с изобилна радост, на единственият мъдър Бог и наш Спасител, да бъде славата и величието, владичеството и силата сега и завинаги.

Защото Христос наистина възкресе. В неговото име се молим. Амин.

За превръщането на горчивината в сладост

(1Пет. 3:14-16) Виж също Пр. 14:19; 15:1; Еф. 4:31-32; Евр. 12:14-15; Як. 1:19-20

„Даже ако ще трябва да страдате заради праведността, вие сте блажени. И не се страхувайте от тяхното заплашване, и не се тревожете, а освещавайте Христос като Господ в сърцата си; винаги бъдете готови да обясните на всеки, който ви попита каква е надеждата, която е във вас, но с кротост и уважение; и пазете чиста съвестта си, така че в нещото, в което ви клеветят онези, които порицават доброто ви поведение в Христос, да бъдат посрамени.“ (1Пет. 3:14-16 – мой превод)

Отче наш, когато признаваме, че Твоят Син е Господ над всичко, **това правим с въздишка, защото не можем да отречем болката или да пренебрегнем трудността на земните изпитания.** За някои хора реалността на това е непоносима граница. Но тъй като Ти си суверен и си Единственият, който притежава цялата способност да се занимава с нашите нужди, **Ти си достатъчно силен за да носиш нашите товари и в замяна да ни дадеш гледната точка към ситуацията, от която се нуждаем.**

Успокой нашите духове. Дай ни усещането на облекчение, когато се изправяме пред неизбежните факти, че живота е труден **и ще има такива моменти, в които живота изобщо няма да се справедлив.** Изтрий от нас **всеки намек за горчивина.** Направи ни способни да виждаме отвъд настоящето, **да се фокусираме в невидимото и да осъзнаем, че Ти винаги си с нас.** Напомняй ни, **че Ти винаги си по-високо и си много по-проницателен от другите.**

Благодарим Ти за радостта на днешния ден. Благодарим ти за удоволствието от връзката ни с Теб и за няколкото добри, грижовни и обичащи ни приятели. И особено, Отче, благодарим Ти за истината на Твоето Слово, което живее и пребъдва завинаги.

Молим се в силното име на Онзи, който е превъзвишен, Господ Исус. Амин.

Само за самотни

(2Тим. 4:9, 11, 16-17)

„Постарай се да дойдеш скоро при мен...Само Лука е с мен. Вземи Марк и го доведи със себе си, защото ще ми е полезен за служението...При първата ми защита, никой не ме защити, а всички ме изоставиха; дано това не им се вмени за грях против мен. Но Господ беше с мен и ме укрепил.“ (2Тим. 4:9, 11, 16-17 – мой превод)

Отче наш, ние признаваме, че се нуждаем от Теб **и нашата нужда не е частична, а е цялостна.** Ние не се нуждаем от Теб само понякога, а винаги – особено днес. Молим се за онези, **които се борят с много реалния проблем на самотата.** Тя не е старомодна, а се появява редовно във всяко поколение. Молим се специално за онези хора, които са самотни, защото се намират далече от Теб. Молим Те да ги доведеш до познанието за Твоя Син и да ги държиш да са неспокойни, да не могат да спят и да се борят, докато повярват в Твоя Син.

Благодарим Ти, че задоволяваш всяка наша нужда. Молим се Ти да удовлетвориш днешната ни нужда, каквато и да е тя. Молим се Ти да се изявиш със сила там, където ние сме слаби и с мощ там, където ние сме немощни. Отче наш, задоволи дълбоките нужди на сърцата ни и ни направи способни да преминем през трудността на самотата чрез Твоята благодат.

Молим се в името на Христос, нашия Господ, нашия Спасител, нашия Господар и нашия Бог. Амин.

Приоритети

(Мат. 6:33)

Животът е като монета; **можете да го изразходвате както поискате, но само веднъж.** Трудно е да се избере едно единствено нещо и то да бъде предпочетено пред всички други неща през целия ни живот. (Коментар: Датският философ Киркегор е казал, че това е най-трудното нещо. Д.Пр.). Това е особено вярно, **когато изборите са много, а възможностите са силно ограничени.**

Но за да бъда пределно искрен с вас ще ви кажа, че на нас **не са ни предоставени** даже няколко възможности. Самият Исус ни е дал най-важния приоритет: „**Но търсете първо Неговото царство и Неговата праведност и всичко това ще ви се прибави**“ (Мат. 6:33). Всъщност Той казал: „**Това е вашия приоритет; той е на първо място.**“

Ако аз ще трябва да търся на първо място в живота си Божието царство и Божията праведност, тогава всичко друго аз ще трябва да го свързвам с тази цел: къде работя; с кого прекарвам времето си; жената, за която ще се ожения; или ще реша да остана сам. Всяко решение, която вземам, трябва да бъде филтрирано през филтъра на (Мат. 6:33): къде влагам парите си, къде и как прекарвам времето си, какво купувам, какво

продавам, какво подарявам.

Живеенето на живота на Божието царство означава, че всичко трябва да остава видимо пред Божия трона и да е подчинено на властта на царя. Нищо не принадлежи на нас. Бог е собственикът, а ние сме само ползватели.

Какви материални неща стискате здраво в ръката си? На тях ли уповавате за вашата сигурност? Роб ли сте на някакъв образ? Има ли някое име, според примера на което искате да живеете? Някоя професия? Някое притежание? Някоя личност? Нека да ви подсказва: **Ако не можете да пуснете от ръцете си което и да нещо – това е вашият приоритет. Не е възможно да бъда роб на неща или на хора и в същото време да съм верен слуга на Бога.**

Животът поставя пред нас стотици възможности. Някои от тях са лоши. Много са добри. Няколко са най-добри. Но всеки от нас **е длъжен** да реши: „**Какъв е моят избор? Какъв е смисълът на моя живот?**“
Иначе казано: „**Кой приоритет заема първото място в живота ми?**“